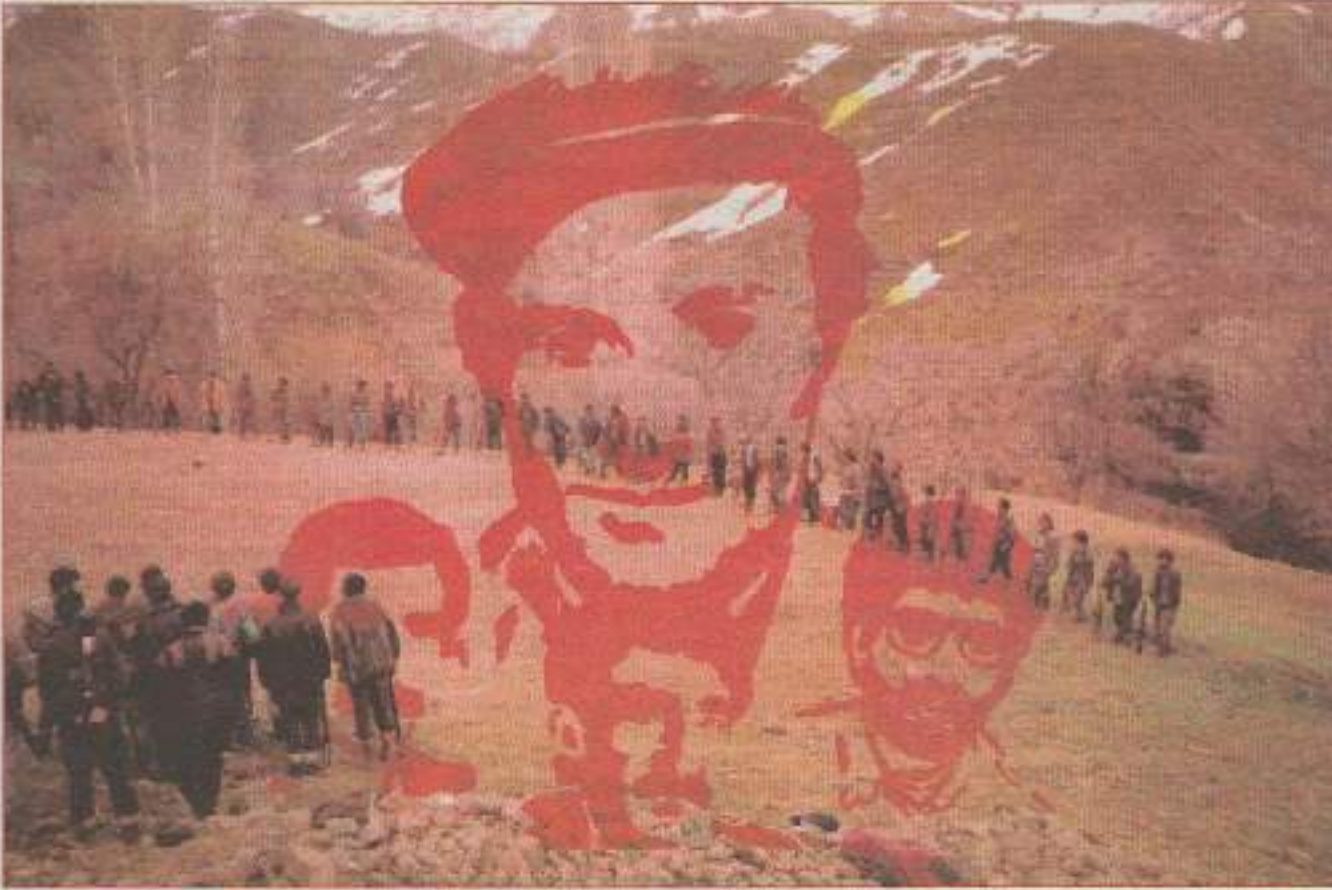

Halkın Günlüğü

YIL: 3 SAYI: 37 16-28 ŞUBAT 1999 FİYATI: 250.000 (KDV DAHİL)

Faşist zulüm ve kuşatmaları dağlardan yaracağız!

12 Eylül rejiminin sivil sıkıyönetim ve olağanüstü hallerle sürdürüldüğü, ordusu, polisi, MİT'i, İti, korucusu, tecavüzcüsü, kontrgerillası, işkencecisi ile faşizmin Kürt, Türk ulusu ve çeşitli azınlık milliyetlerden halkımıza kan kusturduğu iç savaş yaşanan bir ülkede özgürlük kavgasının mücadelesi alanı parlamento değil, dağlardır. Çünkü faşist zulüm ve kuşatmaları özgürlük naraları ile ancak oradan yarabiliriz.

● Sayfa 3'de

Tuzla işçileri saldırıyı, üretimi durdurarak yanıtladı

Tuzla Organize Deri Sanayi'nde direnişler devam ederken 8 Şubat Pazartesi günü Tabaksan işçilerine saldıran jandarma çok sayıda işçiye yaraladı, 20 işçiye de gözaltına aldı. Saldırıyı tüm işyerlerinde üretimi durdurarak yanıtlayan deri işçileri, 9 Şubat Salı günü kitleli bir basın açıklaması düzenleyerek işçi sınıfı dayanışmasını bir kez daha gösterdiler.

Gözaltına alınanlar birgün sonra serbest bırakılırken, deri sanayinde işçilere yönelik baskılar devam ediyor.

● Sayfa 4'de

Hak verilmez

ALINIR

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu tarafından düzenlenen "Ekonomik ve Demokratik Haklar" mitingi 13 Şubat Cumartesi günü Ankara'da yapıldı. Ülkenin dörtbir yanından gelen onbinlerce kamu emekçisinin katıldığı mitingde ekonomik ve demokratik hak istemleri dile getirildi.

● Sayfa 5'de

Bugün şehitlerimize duyduğumuz bağlılık her zamankinden daha anlamlıdır!

PARTİ ŞEHİTLERİMİZİ andığımız, bir kez daha onların anılarına, yarattıkları ve yaşattıkları değerlere bağlılığımızı dile getirmek istediğimiz bu kısa yazıda düşüncelerimizi yoldaşlarımızla paylaşmanın sıcaklığını yaşıyoruz.

Her fırsatta dile getirdiğimiz ve özellikle de vurgu yaptığımız; zorlu, sancılı, amansız ve her anı kanlı, kavgalı mücadele günlerinde bulunuyoruz. Böylesi bir süreçte hangi zorluklarla nasıl karşılaşacağımızı ve ya hangimiz nereye ve nasıl bir şekilde ölüme "hoş geldin, sefa geldin" diyeceğini önceden kestirebilmek zor. Kestirilmesi zor olmayan, en açık ve berrak şekilde önümüzde duran gerçeklik ise ya kanlı savaşımı hiç hesapsız ve çıkarısız kabul etmek ve en ufak bir tereddüt bile yaşamamak, ya da yokolmayı, çürümeyi peşin olarak kabul etmektir. Bu ortası olmayan keskin gerçeklik tok tak biz bireyler açısından geçerli olduğu kadar, halklarımızın kaderi için de aynı yakıcılıktır. İçinde bulunduğumuz sürecin nesnel şartları bu keskinliği daha da derinleştirmekte ve toplumun en ugra, marjinal kesimlerine kadar hızla yaymaktadır. Bu yanı sıra süreç, önümüze zor ve karmaşık sorunlar, görevler çıkarmakla beraber, yukarıdaki gerçeklik kavrandığında çözümü aynı oranda basitleştirmektedir. Bu çözüm, devrimi yaşamak ve yaşatmaktır. Yarattıkları değerlere sahip çıkmak ve her soluk alıp verişimizde bunların hakkını vermeye çalışmaktır.

özel mülkiyet dünyasında yaşıyoruz. Lenin yoldaşın dediği gibi, "Keşke komünist toplumda yetişen komünistler olsaydık" ama değiliz. Tek tek bireyler olarak hepimiz bu özel mülkiyet dünyasının ilişkilerinin iliklerimize kadar işlenmesi anlayışını geçmişimizde yaşayarak bugünlere geldik. Sınıf düşmanlarımız hala bir yandan en kaba baskı ve şiddet yöntemleriyle bizleri imha etmeye çalışırken, aynı zamanda ince politikalarla ideolojik olarak etkilemeye, kuşatmaya ve kazanmaya çaba sarfediyorlar. Psikolojik-ideolojik savaş yöntemleri olarak adlandırılan bu politikalar günümüz sınıf mücadelesinde belirleyici bir nitelik kazanmış bulunmaktadır.

Bu nedenlerle sahip olmamız gereken ideolojik gelişmişlik, saflık, duruluk ve kararlılığa ulaşmak başta gelen amacımız olmak zorundadır. Bu amaç; geleceğin toplumunu, sosyalist insanı; YENİ İNSANI şimdiden yaratmaktır. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda devrimin esas ve temel mücadele aracı, biçimi; silahlı mücadeledir; somutlarsak gerilla mücadelesidir. Devrimin yolu; **HALK SAVAŞI**'dır. Bu gerçeklik artık birçok yönüyle anlaşılabilir. Bu yolda ilerlemek ve aynı zamanda YENİ İNSAN'a ulaşma çabası vermek iç içe geçmiş, birbirini dolaysız bir şekilde etkileyen ve bilimsel olarak ele alınması gereken bir görevdir. Partimiz tarihinde bu konuda bugün büyük bir açıklıkla dile getirmekten çekinmediği eksikliklerin, hataların ve zaafıların içine düşmüştür. Kongre Hazırlık Konfe-

ransı'nda, Partimiz bu yüzden tam bir varlık-yokluk sorunu ile karşı karşıya kalmış, ancak ekisi salt bizimle sınırlı kalmayan tarihsel bir adımla süreci tersine çevirmiş ve çok önemli bir bilinç sıçraması yaratmıştır. Bu süreci henüz tamamladığımız ve bir bütün olarak tarihimize hesaplaştığımızı söyleyemeyiz. Bununla birlikte yine de önemli başarılarıma imza attığımız da bir gerçektir.

Süreci bu şekilde bütünlüklü olarak kendi gerçekliğimizle birlikte ortaya koyduğumuzda, bugün şehitlerimize karşı dile getirdiğimiz bağlılık, her zamankinden daha fazla anlam taşımaktadır. Partimizi varlık-yokluk noktasından ileriye taşıyan, kendi gerçekliğinin ve tarihsel misyonunun farkına varmasına yol açan gücü şehitlerimizden, onların yarattığı değerlerden ve ideolojik hattımızdan aldığımız açıktır. **STRATEJİK ÖNDERLİĞİMİZ**, Partimizin kurucusu ve başkomutanımız İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşa, programımıza olan bağlılığımız ve bu bağlılığı somutlayan şehitlerimizle bugünlere geldik. Her türlü açmazımızı, yetersizliğimizi bu güçle ve bağlılıkla aşacağız. Onların yarattığı ve yaşattığı değerleri yaşayarak/yasatarak önümüzdeki engelleri yıkacağız.

Partimiz, kurulduğu tarihten itibaren faaliyet yürüttüğü her alanda, her süreçte yukarıda kısaca koyduğumuz tarihsel geçmişine rağmen zorluklardan kaçmamış ve can, kan bedeli mücadele geleceğinden vazgeçmemiştir. Kadın, erkek,

işçi, köylü, memur, öğrenci, hayatın her alanından, değişik sınıf kökenlerinden yoldaşlarımız gerilla bölgelerinde, pusularda, saldırıda, gecekondu direnişlerinde, işkencehanelerde, zindanlarda, sokakta ağa-patron devletine taviz vermemiş, teslim olmaksızın silahını kırıp ölmeyi, ölümün üstüne yürümeyi bilmiştir. Tekrar etmeye gerek yok, yarattığımız değerler ve gelenekler dostlarımız tarafından bilinmektedir. Bu bilindiğinden, dostlarımıza ve halklarımıza verdiğimiz güvenden dolayı en zor anlarımızda kitlelerden destek görmüş, dostlarımızla paylaşımların en güzelini yaşamışızdır. Kendimizi geliştirdikçe bu paylaşımların çoğalacağını da bilincindeyiz.

Tüm söylediklerimiz başarmanın yolunu ve en başta gelenin şehitlere bağlılık olduğunu ifade ediyor, ancak bağlılığımızı parti şehitlerimizle sınırlamıyoruz. Hedefimiz; "İnsanlığın genel kurtuluşu" amacı ve "sınırsız, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya" için gerek yaşadığımız topraklarda, gerek dünyada emek harcayan, can veren her insanın çabasını gücümüz yettince öğrenmek, bilincimiz yettince kavramaktır. **DÜN**'den öğrenip, **GÜN**'de savaşarak **ZAFER**'i kazanacağız. İnancılarımızdan, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ışıklı yolundan bizleri hiçbir kuvvet alıkoyamayacaktır. Bir tek savaşımız kalsa bile inandığımız değerler yaşayacaktır. ●

TKP(ML) Esir Savaşçıları
CANAKKALE

Hapishaneler MGK'nın gündem maddesi olmaya devam ediyor. 30 Ocak tarihli MGK toplantısında devrimci tutsakların teslim almanın yol ve yöntemleri tartışıldı. Planlar çizildi, programlar oluşturuldu.

Toplantının üzerinden birkaç gün geçmişti ki, faşist burjuva basın hapishaneleri yeniden keşfetti. Faşist Sedat Peker'in hapishanede sürdüğü lüks yaşam manşetlere yansıtıldı. MGK bu işin en iyi yapacağını düşündüğü bir işime, Tuncay OZKAN'a vermişti. "**Bayrampaşa Cumhuriyeti**" başlığıyla manşetten verilen haberle, "**hapishaneler devletin kontrolünden çıkmış**" mesajı veriliyordu. MGK'nın planı adım adım işliyordu. Bir gün sonra faşist devletin yöneticileri; "**Sorun buysa çözümü de var**" diyerek hücre tipi hapishaneleri tekrar gündeme getirdi. Bu çözüm elbette yeni değildir. Ideolojik, psikolojik, fiziki tüm saldırıları devrimci tutsaklar tarafından her türlü bedel ödenerek püs-kürtülen faşizm, uzun süredir hücre saldırılarını hayata geçirmeye çalışıyordu.

KAMUOYUNA

En son Ceyhan Hapishanesi'nde yapılmaya çalıştığı girişimi geri püs-kürtülmesine rağmen bugün bir kez daha hücreler diyor. Bu kez de "**F Tipi Cezaevi**", "**Koşuş sistemi ile oda sistemi arasında bir sistem**", "**3-4 kişilik oda sistemi**" diyerek hücre saldırısını perdelemeye çalışıyor. Faşist devlet çok iyi biliyor ki, devrimci tutsaklar bu saldırılara direnecektir. Ve yine biliyor ki, hapishanelerde yakılan direniş ateşi sokakları, alanları saracak, halklarımız devrimci tutsakları yalnız bırakmayacak, saldırılarına cevap verecektir. Bu nedenle devlet tepkilerin önünü kesmek ve saldırılarına meşruluk kazandırmak için halkın duyarlı olduğu çeteleri gündeme getiriyor. Alınan saldırı kararları bu faşist çetelere karşı uygulanacakmış havası veriyor. Ecevit iktidarı bir yandan bunu yaparken, diğer yandan da daha önce çıkarılan saldırı kararlarını devrimci tutsaklara yönelik ağır baskılar içerdiği gerekçesiyle kaldırdığını açıklıyor. Böylece hedefin bizler olmadığımız

inandırmaya çalışıyor. Bugün herkes çok iyi bilmektedir ki, Sedat PEKER... vb. çeteler bizzat bu devlet tarafından desteklenmekte ve kullanılmaktadır. Ziyaretçilerin defalarca aranarak alındığı hapishanelerde bu çetelere silah da, uyuşturucu da, telefonu da veren devlettir. Bu nedenle "**F Tipi Hapishane çetelere karşıdır**" açıklaması tamamen yalan ve demagogidir. Saldırı kararları MGK'da alınmıştır. Ecevit hükümeti ilk Bakanlar Kurulu toplantısında MGK emirleri doğrultusunda 11 "**F Tipi**" hapishane yapma kararı almıştır. Faşist burjuva basının da katılımıyla "**hücre tipi hapishaneler**" meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Saldırı asıl olarak devrimci tutsaklardır. Hasan DENİZKURDU'nun giderayak çıkardığı genelge, yeni Adalet Bakanı Selçuk ÖZTEK'in açıklamaları bunun somut kanıtıdır. Her türlü saldırı yöntemini uygulayan faşist devlet, devrimci tutsakların bedeller ödeyerek bu saldırıları püs-kürtmesinden sonra bugün yine saldırı hazırlık-

ları yapıyor. Devrimci tutsaklar bir kez daha teslim alınmaya çalışılıyor. Bu tüm yalan ve demagolilere rağmen gizlenemeyen bir gerçektir. Halkımızı, demokratik kurum ve kuruluşları bu saldırılar karşısında duyarlı olmaya çağırıyoruz. Biz devrimci-yurtsever tutsaklar olarak bu sinsi ve planlı saldırıya da bundan öncekilerde olduğu gibi ölüm dahil her türlü bedeli göze alarak karşı koyacağımızı bir kez daha haykırıyoruz. Tüm halklarımızı yönelik sürdürülen saldırının bir parçası olan "hücre tipi"ne karşı halklarımızla birlikte direnecek, faşizme bir kez daha diz çöktüreceğiz ●

CMK (DHKP-C, TKP(ML), TKP/ML, MLKP, TIKB, TKP-Leninist, Direniş Hareketi) tutsakları adına; Şadi ÖZBOLAT, Çiğdem KAZAN, Nil Pınar ARIN, Akif HAN, Can Ali TÜRKMEN, Şerif KARATOĞLU, Ramazan SADIKOĞULLARI, Bayrampaşa Hapishanesi'ndeki TDP, TDKP, DY tutsakları adına; Adnan HALİS, Emin GÖKTURN, Nizam DOĞAN.

Faşist zulüm ve kuşatmaları dağlardan yaracağız!

Erken genel seçim kararı ile birlikte burjuva-feodal güçlerin siyaset sahnesi, oyun-oyuncu çokluğu ve çeşitliliği ile karmakarışık. Kitleleri uyuşturup-mayıştıran rehaver içinde olmadık beklentilere sokma amaçlı bu seçim atmosferi tüm kirliliği ve ağırlığı ile ülkenin üstüne çökmüş durumda. Efendilerine kendilerini begendirmek amacıyla sadakat gösterisi yarışına tutuşan düzen partileri ve "form tutmak için" emperyalist ülkelerde girdikleri kamplardan dönen "lider"lerinin başlatacağı şatafatlı kampanyaların tozu ile "Cumhur"başkanları Demirel'in tehdit ve şantajlarının katacağı dumanın bu atmosferi iyice kirlitip ağırlaştıracağı kesin. Sis, toz, duman altında yapılacak olan bu seçimin bir özelliğinin de kitlelere dönük böyle bir amacının bulunması nedensiz değil.

Türk hakim sınıfları, klikler arası uzlaşmayı sağlamadan ve çok ağır ekonomik, sosyal, siyasal sorunların yükü altında iken, durumu kurtarma eylemi olarak bir erken seçimi gündeme getirdi. MGK(ordu) üzerinden düzen partileri içindeki operasyonları tamamlamadan, gelinen aşamada kandidate için son derece kötü hale gelen bir seçim sistemi ile siyasi istikrarı arama zorunluluğuyla karşı karşıya kaldılar. Bu, onları, Amerikanvari seçim kampanyalarının partitigürültüsü içinde bir biçimde bu hâzırkıksızlığın sakıncalarını gidermeye ve aynı zamanda döneme ilişkin bir dizi saldırı politikasını kaşla-göz arasında "paket"leyerek süreçten azami karla çıkmaya yöneltti. Yoksa, karşı-devrim kendi seçimini zaten yapmıştır. Bundan sonrası; bitirilen bu "seçme" işlemine uygun bir sonucun yakalanması için ne gerekiyorsa onun yapılmasıdır. Ki, MGK'nın, sözcüsü Demirel aracılığıyla seçen ve seçilenlere bu seçim oyunundaki rollerini hatırlatma ihtiyacı duymasının nedeni de budur.

Son MGK toplantısı bitir bitmez Demirel'in "seçimde din ticareti, bölücülük yapanlarla devletin kurumlarına saldırıların yakasına başsavcılar yapısı" demesi, arkasından "seçimler iki türlü olacak, mutlaka olacak" açıklaması ile ordunun talimatını duyurması ve bunlara hergün bir yenisini eklemesi, işareti alan Vural Savaş'ın HADEP'e kapatma davası açması, N. Mete Yüksel'in Erbakan ve arkadaşları için idam talebi ile dava açma hazırlıklarına başlaması; MGK'nın uygun bulduğu seçim sonuçları için yeterli ipuçları vermektedir.

HADEP ya kapatılarak, ya da hile, baskı ve terörün hiçbir türüne tabi tutularak ciddi bir sonuç alması engellenmektedir. Ve bu sonuç ulusal kurtuluş hareketi için bir yolculuğu gibi gösterilecektir.

Fazilet Partisi ise kapatılma tehlikesi altındaki bir parti konumunda tutularak, hem kayıtsız-koşulsuz MGK'ya teslim olmaya zorlanacak, hem de "oyum boşu gider mi?" kaygısı diri tutularak tabanı başka partilere yönlendirilmek istenecek-

tir. Böylece MGK'nın seçimi öncesi yapmadığı operasyon bu biçimiyle önemli derecede yapılmış olacaktır. Ve kimlerin seçilebileceğini, seçmenin kimlere oy verebileceğini MGK'nın kendisi belirleyecektir.

Bu, 12 Eylül AFC'si tarafından planlanan ve her seçimde gündeme getirilen, iki en çok uç partiye yol vererek düzenin sağ ve solunun devlet partileri olarak örgütlenmesini içeren sistem için nihayet ordunun direkt devreye girmesidir.

Bu, yıllardır insan hakları, can güvenliği, demokrasi ve özgürlük istemleri ekonomik ve siyasi terör ile karşılanan halkımızın "kırk satır mı kırk katır mı?" tercihiyle seçimlere zorlanırken, daha şiddetli bir devlet terörüne tabi tutulması demektir.

Bu, merkezine Kürt düşmanlığı ve "şeriat" korkusu yerleştirilmiş bir devlet kampanyası müdahalesi ile bilinçleri çarpıtılmış ve hastalıklı bir "sosyal bilinç" in anaforuna tutulmuş milyonların desteğine oynamak demektir.

Bu, şovenizm lapası ile zehirlenmiş geri kitlelerin alkışları arasında, yoksul Kürt

Bu, varlıkları mevcut düzene sıkı sıkıya bağlı partilerin kendilerinin kazanmasından çok düzeni kurtarma telaşıyla sağlanacak yüksek katılım ile düzene, yani burjuva-feodal egemenlere, dolayısıyla kendilerine meşruiyet kazandırma operasyonudur.

Elbette seçimin bu yürütülüş biçimi ve sonuçları üzerinde belirleyici olma planları dışında Türk hakim sınıflarının bu üç aylık süreçle ilgili olarak başka hesapları da vardır. Ki bunların arasından iki önemli hedefini şöyle belirlemek mümkündür.

1- Türk hakim sınıfları, bu seçim sürecinde "yeniden yapılanma"nın içerdiği bir dizi temel politikalarını pekiştirirken, tek merkeze (MGK) bağlı kurumlaşmanın parlamento ayağını da buna göre yeniden biçimlendirmeye çalışacaktır. Bu yeniden düzenleme, Demirel'in "Yeni parlamento, bir kurucu meclis gibi çalışarak, sistem reformu yapmalı" açıklamasına uygun olacaktır.

2- IMF'nin, borç ve borç faizlerinin geri ve dönüşünün aksatılmaması, özelleştir-

Karşı-devrimin belirttiğimiz bu seçim politikaları ve hesaplarıyla birlikte, faşizmin sürekli iktidarda bulunduğu, parlamentonun uyduruk ve göstermelik olduğu, devrimci durumun yükselme seyri gösterdiği ve emperyalistlerin sosyal patlamalar beklediği bir ülkede biricik doğru tavır seçimleri boykot etmektir. Bunun doğruluğunu kanıtlamak için fazladan bir çabaya gerek yoktur, devletin niteliğine, ekonomik ve siyasi krizin boyutuna, devrimci durumun özelliğine ve geniş halk yığınlarının düzene karşı hoşnutsuzluğuna bakmak yeterlidir. Ama böylesi koşullarda seçimlere katılmayı "haklı kılacak" gerekçeler keşfetmek için üstün çabalara ihtiyaç vardır.

köylüsü ve emekçiler başta olmak üzere, devrimcilerin, demokratların ve ilericilerin dıpcık ve cop tehtidi altında sonucu önceden belirlenmiş bir seçimin sandıkları önünden geçirilerek bu oyuna alıf edilmesi demektir.

Bu, binbir yolla ekonomik-siyasi sorunlarla kuşatılmış Türk devletinin bu sileşik durumdan kurtularak nefeslenmesi için kitleleri düzen sınırlarına çekme operasyonudur.

Bu, göstermelik durumunu dahi koruyamayan, halkın tepki ve nefretini çekecek boyutta teşhir olmuş bir parlamento ya bir nebze de olsa yeniden güven tazeleme operasyonudur.

Bu, herhangi bir partinin gitmesi, yerine başka bir partinin gelmesinden ziyade, düzene bizzat meşruiyet kazandırma, yani arkasında halk desteğinin bulunduğu nu kanıtlama operasyonudur.

me, mezarda emeklilik, esnek üretim, bankalar yasası, vergi düzenlemeleri, kamu harcamalarının kısıtlanması, tarım destekleme fonlarının kaldırılması, işçi ve memur ücretlerindeki artışların sınırlanmasına dair talimatları yerine getirilecektir.

Emeğiyle geçinen milyonlara karşı bir saldırı programı olan bu politikaların uygulanması için sendika bürokrasisinin yardımıyla ESK daha aktif bir kurum haline getirilecek, ekonominin yönetimi direkt MGK'ya bağlanacaktır.

Karşı-devrimin belirttiğimiz bu seçim politikaları ve hesaplarıyla birlikte, faşizmin sürekli iktidarda bulunduğu, parlamentonun uyduruk ve göstermelik olduğu, devrimci durumun yükselme seyri gösterdiği ve emperyalistlerin sosyal patlamalar beklediği bir ülkede biricik doğru tavır seçimleri boykot etmektir. Bunun doğru-

luğunu kanıtlamak için fazladan bir çabaya gerek yoktur, devletin niteliğine, ekonomik ve siyasi krizin boyutuna, devrimci durumun özelliğine ve geniş halk yığınlarının düzene karşı hoşnutsuzluğuna bakmak yeterlidir. Ama böylesi koşullarda seçimlere katılmayı "haklı kılacak" gerekçeler keşfetmek için üstün çabalara ihtiyaç vardır.

Haksızlıklarla dolu bir seçim zorlamasına karşı halkın her kesiminden protestoların yükseldiği bir süreçte, halkın haklı tepkilerini onaylayıp devrimci biçimde düzene karşı yönlendirmek yerine, onları zulme, baskıya, işkencelere, açlığa, işsizliğe, kıym ve katliamlara katlanmaya çağırarak seçime girmek, devrimcilerin taktiği veya tercihi olmamalıdır. Türk, Kürt ulusu ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın bu seçimden çıkarı yoktur, elde edebileceği bir şey de yoktur. Kitlelerin düzene karşı tepkilerinin arttığı, alttan alta derlenen güçlü bir potansiyele dönüştüğü bir süreçte kitleleri geriye değil, ileri mevzilere ve mücadele alanlarına taşıma dışında devrimcilerin bir taktiği olamaz. Böyle bir süreçte seçimlere katılmanın nedenini "sosyalizmin propagandasını yapmak" biçiminde açıklamak, ancak düzen içinde sosyalist kalmaya çalışanların fikri olabilir. Düzene bağlılıktan teselli karşı-devrimci ve yasal reformist partilerin dahi yararlandırılmadığı bir parlamentodan medet ummaya radikal devrimci güçlerin oykunmesinin mantığı yoktur. Bu süreçte radikal devrimci güçlerin yükselmesi gereken mücadele biçimi ve önündeki görevler bellidir. Bu, silahlı mücadelede ısrar etmek ve halkın örgütlü zorunu harekete geçirmek olmalıdır.

Mevcut durumun özellikleri ve dayatan görevleri üzerinde en çok Kürt ulusal hareketi ciddiyetle dumlalıdır. Emperyalist kuşatma ve faşist Türk devletinin yönetme siyasetini yaranan taktiği yoksul Kürt halkını sandık başına değil, silah başına çağırma olmalıdır. Bu koşullarda mevcut rejimi savunmaların ve onun "çözüm" yöntemlerinde ısrar edenlerin seçildiği bir seçimin figüranı olmanın Kürt ulusal hareketine zerre kadar yararı yoktur. Tam tersine, "emperyalist çözüm" arayışları denemesinin umulan "başarı"dan uzak kalması ile tabanında ciddi ölçüde moral bozukluğu yaşanan Kürt ulusal mücadelesinin bu kez de tabanını parlamento ya gime macerasına yönlendirmesi sadece içlerindeki reformist kesimlerin işine yarar.

12 Eylül rejiminin sivil sıkıyönetim ve olağanüstü hallerle sürdürüldüğü, ordusu, polisi, MIT'i, li, korucusu, tecavüzçüsü, kontrgerillası, işkencecisi ile faşizmin Kürt, Türk ulusu ve çeşitli azınlık milliyetlerden halkımıza kan kusturduğu iç savaş yaşanan bir ülkede özgürlük kavgasının mücadele alanı parlamento değil, dağlardır. Çünkü faşist zulüm ve kuşatmaları özgürlük naraları ile ancak oradan yarabiliriz ●

Tuzla işçileri saldırıyı üretimi durdurarak yanıtladı

Halkın Günlüğü/Kartal: Ekonomik kriz bahanesiyle işten çıkarmaların hızlandığı bir süreçten geçiyoruz. Krizi bahane eden patronların Toplu İş Sözleşmeleri (TİS) öncesi yaptıkları işçi kıyımlarına kolluk kuvvetleri de direnişçi işçilere saldırarak destek veriyor. Tuzla Organize Deri Sanayinde direnişler devam ederken 8 Şubat Pazartesi günü Tabaksan işçilerine saldırıyan jandarma çok sayıda işçiyi yaralayıp 20 işçiyi de gözaltına aldı. Saldırıda tüm işyerlerinde üretimi durdurarak yanıtlayan deri işçileri, 9 Şubat Salı günü kitlesel bir basın açıklaması düzenleyerek işçi sınıfı dayanışmasını bir kez daha gösterdiler. Gözaltına alınanlar bir gün sonra serbest bırakılırken, deri sanayinde işçilere yönelik baskılar devam ediyor.

Işverenin kolluk güçleriyle ilişkileri sonucu sık sık saldırıların yaşandığı Tabaksan'da 8 Şubat Pazartesi günü yeni bir saldırı gerçekleşti. Uzun bir süre direnerek haklarını işverene kabul ettiren Tabaksan işçileri, anlaşmaya uyulmaması üzerine direniş çadırı kurmak istediler. İşçiler direniş çadırını kurmaya çalışırken işverenin isteği üzerine fabrikaya gelen jandarma işçilere saldırdı. Saldırı üzerine E-6 otoyolunu trafiğe kapatan yaklaşık 150 kişilik kitleye ellerindeki sopalarla saldırıyan jandarma ekipleri ve sivil kişiler onlarca işçiyi yaraladılar.

Olaylar sırasında Deri İş Tuzla Şube Başkanı Cemal Taşkın ve 19 işçi gözaltına alındı. Bu durum üzerine jandarmaya karakolu önünde toplanan işçiler arkadaşlarının serbest bırakılmasını istediler. Olaylar sırasında terör estiren jandarmaya en güzel yanıtı üretimi durduran işçiler verdiler.

SALDIRIYA EYLEMLE YANIT

Saldırı üzerine 8 Şubat'ta kısmen iş bırakan deri işçileri, 9 Şubat Salı günü tüm işyerlerinde üretimden gelen güçlerini kullandılar. 9 Şubat günü fabrikalara gelerek oturma eylemi yapan deri işçileri, kitlesel yürüyüş ve basın açıklamasıyla saldırılara sessiz kalınmayacağını da gösterdiler.

Saatler 12:30'u gösterirken dört ayrı koldan Tabaksan'a yürüyen işçilerin önünü barikatla kesen jandarmayla işçiler arasında gergin anlar yaşandı. İşçiler, "İşçiye kalkan elleri kıracağız", "Tuzla faşizme mezar olacak", "Çeteler halka hesap verecek" sloganlarıyla ve kararlılıklarıyla barikata doğru yürüyüşe devam edince jandarma kurduğu barikadı açmak zorunda kaldı.

Tabaksan işletmesi önünde toplanan yaklaşık ikibin beşyüz işçi, "Gelecek ellerimizdedir", "Yaşasın Tuzla direnişimiz", "Birlik-Mücadele-Zafer" Tuzla Deri-İş imzalı pankartları açtılar. Deri işçilerinin eylemine çeşitli sendika ve kitle örgütü temsilcileri de katılarak destek sundular.

Deri-İş Genel Başkanı Yener Kaya yaptığı konuşmada deri işçisinin bugüne kadar sal-

İşverenin kolluk güçleriyle ilişkileri sonucu sık sık saldırıların yaşandığı Tabaksan'da 8 Şubat Pazartesi günü yeni bir saldırı gerçekleşti. Uzun bir süre direnerek haklarını işverene kabul ettiren Tabaksan işçileri, anlaşmaya uyulmaması üzerine direniş çadırı kurmak istediler. İşçiler direniş çadırını kurmaya çalışırken işverenin isteği üzerine fabrikaya gelen jandarma işçilere saldırdı. Saldırı üzerine E-6 otoyolunu trafiğe kapatan yaklaşık 150 kişilik kitleye ellerindeki sopalarla saldırıyan jandarma ekipleri ve sivil kişiler onlarca işçiyi yaraladılar.

dırları püskürtmesini bildiğini ve bundan sonra da püskürteceğini söyledi. Kaya, hiçbir gücün deri işçisinin zafetini engelleyemeyeceğini vurgulayarak saldırıları kınadı. Genel Başkan Yardımcısı Musa Servi de saldırıya tepki göstererek Tuzla işçisinin, örgütlü gücüyle bundan önce olduğu gibi bundan sonra da bu tür saldırılara hoş karşılamasını bileceğini belirtti.

Deri-İş Tuzla Şubesi Başkanı Cemal Taşkın da Tabaksan işverenin Genelkurmay'daki adamlarına güvendiğini belirtti. Ve Tabaksan işvereni uyararak saldırıların deri işçilerini yıldıramayacağını söyledi.

Konuşmaları sık sık, "Tuzla faşizme mezar olacak", "İşçilerin katili patron-ağa devleti", "Direne direne kazanacağız", "Genel grev genel direniş", "Baskılara karşı tek yumruk, tek barikat", "Birlik-Mücadele-Zafer" sloganlarıyla kesen işçiler, çadır yoksa üretim de yok diyerek taleplerini haykurdular.

ŞİMŞEK DERİYE YÜRÜNDÜ

Direnisteki işçileri sindirmek amacıyla işye-

ri içinde silahlı 6 kişi bulunduran Şimşek Deri (Mega) işvereni deri işçilerince uyarıldı.

Tabaksan'da kortejler oluşturarak Şimşek Deri'nin önüne gelen işçiler yuh çekerek, "Çeteler dışarı, işçiler içeri", "Tuzla faşizme mezar olacak" ve "Çeteler halka hesap verecek" sloganlarını haykurdular.

Şimşek (Mega) Deri'nin önünde işçilere hitaben konuşan Cemal Taşkın, silahlı kişilerin bir gece önce direnişçi işçilere ateş açtıklarını söyledi. Jandarmanın içerideki çete mensuplarına göz yumduğunu söyleyen Taşkın, olay sonrasında işçilerin gözaltına alındığını vurguladı.

Açıklamadan sonra işyerlerine dönen işçiler, akşama kadar işyerlerinde oturup üretimde bulunmazken, olaylar üzerine Çalışma Bakanlığı 2 Müfettişi Tuzla Deri Sanayi'ne gönderdi. İşveren temsilcileri ve Deri-İş Sendikasıyla yapılan görüşmelerde Tabaksan Deri'den atılan işçilerin geri alınması kabul edildi. Gözaltına alınan işçiler de 9 Şubat günü savcılığa çıkarıldılar. Haklarında,

"Gösteri ve Yürüyüş Kanunu'na Muhalefet" ettikleri iddiasıyla dava açılan işçiler serbest bırakıldılar.

Tuzla Organize Deri Sanayinde bulunan yaklaşık 100 fabrikadan 22'sinde halen direniş devam ediyor. Direnişteki işçilere sendikacıların ve işçilerin ziyaretleri ise artarak sürüyor.

13 Şubat Cumartesi günü DSK'ya bağlı tüm sendikaların yanı sıra, HAK-İŞ'e bağlı Özçelik-İŞ, TÜRK-İŞ'e bağlı Petrol-İş sendikalarının temsilcileri ve tersane işçileri deri işçilerini ziyaret ederek eylemlerine destek ver-

diler.

SINIF BİZE DESTEK OLSUN

Tuzla Organize Deri Sanayi'ndeki son durumla ilgili olarak sendika yönetim kurulu üyesi Mustafa Yigit, işçi ve emekçi sınıfının yürütülen onurlu direnişe omuz vermesi gerektiğini belirtti.

Yigit, bölgede son süreçte yaklaşık 700 işçinin (bakları ödenerek) işten atıldığını, 22 işyerinde direniş çadırı kurulduğunu ve 500 dolayında işçinin direnişte olduğunu, 100'ü aşkın işçinin de yarım maaşlı zorunlu izinde bulunduğunu açıkladı.

Şimşek Deri'de silahlı sivil kişilerin halen içeride olduğunu söyleyen Yigit, 10 Şubat Çarşamba günü Belediye-İş 1 Nolu Şube üyelerinin ziyaretleri sırasında, bu kişilerin silah göstererek kurti işaretleri yaptığını ifade etti. Yigit, Tuzla işçisine, yapılan bu saldırıların tüm sınıfa yapıldığı bilinci ile hareket edilmesi gerektiğini vurgulayarak, tüm emek güçlerine deri işçileriyle dayanışma çağrısında bulundu. ●

Operasyonlarda çatışmalar şiddetlendi

Haber Merkezi: Türk ordu güçlerinin başlattığı operasyonlarda çatışmalar şiddetlendi. Hemen hemen tüm Kürt illerinde aralıksız olarak sürdürülen operasyonlarda askerî birlikler ağır kayıplar vermeye devam ediyor. Gerillanın aleyhine olan kış şartlarını kullanarak gerilla güçlerine darbe vurma hevesiyle saldırılarını en üst seviyeye çıkaran Türk devleti umduğunu yine bulamadı. Çatışmalarda darbe üstüne darbe yiyen askerler, yoksul köylüler üzerindeki baskılarını arttırdılar.

O nlarca bölgede onbinlerce asker, korucu ve özel timin katıldığı operasyonlar düzenlenirken, çatışmalar daha çok **Dersim, Amed, Siirt, Batman, Mardin, Osmaniye ve Şirnak**'ta yaşanıyor. Ocak ayının başlarından itibaren süren operasyonlar Şubat ayında da şiddetini artırarak devam ediyor. Çıkan çatışmalarda ise son iki hafta içerisinde 100 dolayında asker ölürken, onlarcası da yaralandı. Çatışmalarda gerilla güçlerinin kayıpları konusunda net bir bilgi alınmadı.

DERSİM'DE ÇATIŞMA

Onbinlerce askerle onlarca kez hareket düzenlenen Dersim'de kış operasyonları da tüm hızıyla sürüyor. Ocak ayının başlarında 15.000'den fazla bir güçle yapılan operasyonlarda şiddetli çatışmalar yaşandı. Çatışmalar daha çok **Hozat, Çemişgezek, Ovacık** ilçesinde meydana gelirken, **Kutuderesi, Alibozaz, Munzur Vadisi** yoğun şekilde bombalanıyor.

2 metreyi aşan kara ve askerlerin hava gücüne rağmen çatışmalardan gerilla güçlerinin üstün çıktıkları öğrenildi. 1 ve 4 Şubat'ta çıkan çatışmalarda 11 astsubay, 1'i uzman çavuş olmak üzere 30'a yakın askerin öldüğü yerel kaynaklarca doğrulandı.

Yine Dersim Alibozaz bölgesinde çıkan çatışmada bir uzman çavuşun ve bir erin TKP(ML)-TIKKO gerillaları tarafından rehin alındığı, rehinelere kurtarılması için yapılan operasyon sırasında çıkan çatışmada ise biri astsubay, biri uzman çavuş, biri onbaşı ve biri er olmak üzere 4 güvenlik görevlisinin öldüğü belirtildi. Şehit düşen 3 gerillanın ise TKP(ML)-TIKKO gerillası olduğu yerel kaynaklar tarafından

bildirildi. Konuyla ilgili TKP(ML)'den herhangi bir açıklama yapılmazken; şehit düşen gerillalardan 2'sinin bayan okluğu, cenazelerinin Hozat'ta toprağa verildiği öğrenildi.

Yine Dersim'de ARGK gerillalarıyla askerler arasında çıkan çatışmada çok sayıda düşman unsurunun olduğu yolunda haberler alınırken, ARGK kayıpları konusunda bilgi alınmadı. OHAL gerillalarının Valiliği ise Dersim'de toplam 15 gerillanın öldürüldüğünü söylerken kendi bozgunlarını da az göstermeye çalışıyordu.

MARDİN'DE OPERASYONLAR ARALIKSIZ SÜRÜYOR

Operasyonların aralıksız sürdüğü Mar-

din'de de zaman zaman şiddetli çatışmalar yaşanıyor. Nusaybin, Midyat, Idil ilçesinde bulunan **Bagok Dağı**'nda uzun süre önce başlatılan operasyonlar aralıksız sürdürülüyor. Dağ, uçaklar ve helikopterlerce yoğun şekilde bombalanırken, 28 Ocak-1 Şubat günleri arasında çıkan çatışmalarda 10 askerin öldüğü, çok sayıda askerin yaralandığı açıklandı.

Operasyonlarda başarısız olan askerler grda ambargosunu sıklaştırırken, Nusaybin ilçesindeki bazı köylere korucu olmaları yönünde baskı yapıyor. Köylülere, korucu olmadıkları takdirde güçtetmeleri yönünde baskı yapan askerler seçimler konusunda da tehditlerde bulunuyorlar.

ŞİRT'TE DE ÇATIŞMA

Şirt'te askeri hareket daha çok **Eruh** kirsasında yoğunlaşırken, yerel kaynaklarca şiddetli çatışmaların yaşandığı belirtildi. 30 Ocak'ta onbinlerce güçle başlatılan operasyonlarda savaş uçakları ve helikopterler de bölgeyi bombalıyor.

5-8 Şubat günleri arasında yoğunlaşan çatışmalarda 25 dolayında askerin öldüğü öğrenildi. Çatışmalarda 1 gerilla da şehit düştü.

Diyarbakır kırsal alanlarında çıkan çatışmalarda 8, Batman'ın Beşiri ilçesinde 4 asker ölürken 104'ü aşkın asker de yaralandı. Ayrıca Osmaniye'nin Amanos Dağı'nda askeri hareket düzenlenirken yayla ve vadilerin yoğun şekilde havadan bombalandığı bildirildi. ●

Halkın Günlüğü/Ankara Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK)'na üye yaklaşık 15 bin kamu emekçisi bir yürek halinde baskılara, sürgünlere ve cezalara karşı Ankara'da tepkilerini dile getirdiler.

K ESK'in baskıların ve sürgünlerin durdurulması, verilen cezaların geri alınması, toplu sözleşmeli-grevli sendika hakkının tanınması, ESK'in kaldırılması, özelleştirmelerin son bulması, kapatılan sendika şubelerinin tekrar açılması, zorunlu tasarrufların ana paralarla beraber ödenmesi talepleriyle 13 Şubat Cumartesi günü Ankara Sıhhiye Meydanı'nda gerçekleştirdiği "Ekonomik ve Demokratik Haklar Mitingi"ne yaklaşık 15 bin kamu emekçisi katıldı.

Sabahın erken saatlerinde Ankara Hipodromu'nda bir araya gelen emekçiler, toplanma alanına sıkı aramadan sonra alındılar. Bu aramalar sırasında 4 öğrenci, üzerlerinde illégal pankart bulundurdıkları gerekçesiyle gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar bir süre sonra serbest bırakıldılar.

Hipodrom'da diğer illerden gelen kitleyi bekleyen emekçiler davul, zurna eşliğinde halaylar çekerek miting öncesi moral topladılar. Bütün illerden gelen emekçilerin toplanması ile saat 10:30'da kortejler oluşturularak Tandoğan Caddesi üzerinden,

HAK VERİLMEZ, ALINIR!

"Grevli Toplu Sözleşme Sendika Hakkı İçin Yürüyoruz" yazılı KESK inzah pankart öncülüğünde Kızılay'a doğru yürüyüşe geçildi.

Yürüyüşe **SİP, ÖDP, EMEP, DSİP, Halk Evleri, çeşitli devrimci, sosyalist gazete ve dergiler ve çeşitli DKÖ'ler** destek sundular.

Yürüyüş esnasında kamu emekçileri, "Zafer direnen emekçinin olacak", "Yaşasın 4 Mart Kızılay direnişimiz", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Çeteler halka

hesap verecek" vb. sloganları sık sık haykırdılar. Sloganların haykırıldığı sırada bir binadan üçüncü katlıların (sivil polis de olabilir) bozkurt işareti yapması üzerine emekçiler, "Kahrolsun faşizm", "Şovenist dalgayı emekçiler kıracak" sloganları ile tepkilerini dile getirdiler. Yaklaşık 3 saatlik yürüyüşün ardından Sıhhiye Köprüsü altında kurulan polis barikadından tek tek aranan emekçiler alana girdiler. Tüm emekçilerin alana girmesi ile saat 13:00'te miting

num demokrasi şehitleri anısına saygı duruşu ile başladı. Mitinge Türk-İş Genel Başkanı **Bayram Meral**'in destek sunduğu açıklandığı sırada emekçiler, "MGK güdümlü sendikaya hayır", "Kahrolsun sendika ağaları", "Ekonomik Sosyal Konsey'e hayır" sloganlarıyla ve ışıklarla Meral'i ve sarı sendika ağalarını protesto etdiler. Grup Çığ'ın türküleriyle coştular. Hazırlanan bir kompo ile tutuklanan SES Genel Başkanı **Ali Ürküt** ve yaptığı bir konuşma nedeniyle tutuklu bulunan Eğitim-Sen üyesi **İlknur Birol**'ün mesajlarının okunması ile emekçiler, "Yaşasın devrimci dayanışma", "Yaşasın sınıf sendikacılığı", "Ali Ürküt'e özgürlük", "İlknur Birol'a özgürlük" sloganlarını haykırdılar.

Mesajların ardından KESK Genel Başkanı **Si-yami Erdem** bir konuşma yaptı. Erdem konuşmasında Türkiye'nin ekonomik, sosyal ve siyasal anlamda bir krizin etkisi altında olduğunu, krizin yıllardır ülke ekonomisine yön veren küreselleşme politikalarının sonucu olduğunu söyleyerek, krizin faturasının emekçilere, işçilere, yoksul halka yüklenmek istendiği belirtti. Siyami Erdem'in ardından Enerji-Yapı-Yol-Sen Genel Başkanı **Gengiz Faydalı** bir konuşma yaptı. Konuşmaların ardından söylenen türküler ve çekilen halaylarla miting sona erdi. Mitingin ardından 13 kişi TMSH ekiplerince gözaltına alındı. ●

"Öldürmeyelim de besleyelim mi?"

Haber Merkezi: Devrimci, yurtsever, komünist tutsakları, "öldürmeyelim de besleyelim mi" diyerek idam sephalarında katleden komprador patron-aga devleti, bu politikasını Çankırı Cezaevi'nde bulunan Engin Huylu'yu katlederek tekrar hayata geçirdi. Huylu'nun katledilmesi saltanatlarını koruma mücadeleleri boyunca bu politikayı hayata geçireceklerinin açık ve net örneklerinden biridir. Ancak cezaevlerinde geliştirdikleri açık ve kapalı (Engin Huylu'nun tedavisi için engellenmesi gibi) katliamlarla saltanatlarının devamını sağlayacaklarını düşünceleri tüm bir hayaldir. Çünkü her katlettiği insanın saltanatlarının ayakta durmasını sağlayan kolonları parçalayan birer atom bombası olduklarını unutmaktadırlar.

Katledilen Engin Huylu (23); Nisan 1996'da, DHKP-C üyesi olduğu gerekçesiyle Ankara DGM tarafından tutuklanmıştı. Huylu son dört aydır hastalığının ilerlemesine rağmen, cezaevi idaresinin bilinçli engellemeleri nedeniyle hastaneye gönderilmedi. Tutsakların

zorlamaları sonucu gönderildiğinde ise rahatsızlığın nedeni "Psikolojik" denildi. Huylu, ağırlaştığı 5 Şubat günü saat 23:30 civarında Çankırı Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Ancak burada sağlıklı bir muayeneye tabi tutulmadan cezaevine geri götürül-

du. Tekrar rahatsızlanan Huylu, arkadaşlarının ısrarı sonucu saat 03:00'te yanına sağlık uzmanı verilmeden, üstelik elleri arkadan kelepçeli bir halde rink (seyar tabutluk) denilen havalandırmadan mahrum araç ile Ankara Numune Hastanesi'ne

gönderildi. Getirildiği hastanede hayatı fonksiyonlarını önemli oranda yitiren Huylu'nun Adli Tıp tarafından hazırlanan otopsi raporunda, "Kalp rahatsızlığı ve buna bağlı nefes darlığı" nedeniyle öldüğü belirtiliyor.

Bununla birlikte Adli Tıp raporunu hazırlayan doktorun, "Kalbi şu toplamış. Hastalık, bu kadar ilerlemek için 3-4 aya ihtiyaç duyar. Bir kalp doktoruna gösterseler ya da EKO çektirseydi hastalığı ortaya çıkar ve kurtarılabilirdi" sözlerini söylemesiyle beraber, Adli Tıp raporunda bunlara yer vermeyeceğini belirtmesi, üzerindeki baskılardan dolayı korktuğunu göstermiş oldu.

Huylu, 7 Şubat Pazar günü 500'ü aşkın kitlenin katılımı ile Karsyaka Mezarlığı'na gömüldü. Sık sık, "Devrim şehitleri ölmüştür", "Enginler ölmez", "Katil devlet", "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganlarının atıldığı cenaze töreninde, Huylu'nun geçmiş mücadelesi anlatıldı ve devletin tedavisini engellemesiyle katledildiği belirtildi. ●

ÖZYÜKSELLER'DE DİRENİŞ SONA ERDİ

Halkın Günlüğü/Kartal: Ekim ayının başlarında işten atılan ve 16 Ekim'den beri direnişte olan Murat Tunç ve Mustafa Düzgün direnişlerine son verdiler. Direnişlerini 6 Şubat Cumartesi günü işyeri önünde yaptıkları basın açıklamasıyla bitirdiklerini açıklayan işçiler, sendikaların kendilerine sahip çıkmadığını söylediler.

6 Şubat günü Özyükseller Deri Fabrikası önünde yapılan açıklamaya direnişte olan işçiler, temsilci düzeyinde katılarak destek verdiler.

1994'ten beri sendika üyesi olduklarını hatırlatan Tunç ve Düzgün, hukuka aykırı şekilde işten atıldıklarını söylediler. Krizi bahane eden işverenin kendilerini bilinçli olarak seçtiğini söyleyen işçiler, bu sorunu özgünlükte kendilerine sahip çıkması gereken Deriş Genel Merkezi ve Tuzla Şubesi olmasına rağmen, gelinen bugünkü aşamaya kadar sendikaların hiçbir girişimde bulunmayıp, destek sunmadığını belirttiler. İşçiler, sendikaların bugüne kadar taleplerine herhangi bir destek sunmadığı gibi cevap da vermediğini belirterek, bunun yanında çalıştıkları işyerindeki işçilerin de destek sunmalarını engellediğini, bununla yetinmeyen sendika yöneticilerinin "işçileri işten kendilerinin attıklarını" yaptıkları bir görüşmede ifade ettiklerini açıkladılar.

Bu sorunun yeni olmadığını söyleyen işçiler bunun en son örneğinin, Bursa temsilciliğinin kapatılması olduğunu vurguladılar. Bu tür tavırların işverenlerin işine geldiğini hatırlatan işçiler, Tuzla'da Deriş Sendikası örgütlülüğünün büyük bir güç kaybına uğradı-

ğını söylediler.

İşçiler ayrıca yapacakları eyleme katılımı engellenmesi amacıyla sendika yönetiminin direnişteki işçilerin cadılarını dolastıklarını ve katılımı engellemeye çalıştıklarını da ifade ettiler.

Yaklaşık 4 ay devam eden Özyükseller'deki sorun diğer işçileri de oldukça rahatsız ediyor. Bu konuda bazı işçilerle yaptığımız söyleşiyi sunuyoruz.

Halkın Günlüğü: Özyükseller sorununa nasıl bakıyorsunuz?

Güzel Deri direnişçisi ve işçi temsilcisi A. Haydar Sarıyol: İşverenlerin çok boyutlu saldırıları var. Öncü işçiler işverenin her zaman boy hedefi olmuştur. Özyükseller'de olan da budur. Sendika nasılsa diğer direnişleri sahipleniyorsa Özyükseller'deki direnişi de sahiplenmeliydi. Sergilenen tavır sınıf sendikacılığına yakışan bir tavır değil.

Özyükseller direnişinin sendika tarafından sahiplenilmemesi sendika hukukuna göre doğru bir tavır mıdır?

Elşen Deri direnişçisi ve işçi temsilcisi Yusuf Uçar: Sendikaların yönetiminde olan arkadaşlar bu direnişi direniş olarak kabul etmiyorlar. Onların sorunu, 4 kişi çıkarıldı, çoğunluk içeride. Fakat bakış açılarında karşı şu soruyu sormak lazım. Plastaş'ta da çoğunluk çalışıyor ama Deriş yaptığı açıklamalarda Plastaş'taki durumu direniş diye sahipleniyor. İşçiler sahiplenmiyor, üretim durdurulmuyor falan deniyor. Bunlar hepsi bahane, işçilerin geri yanlarıyla uzlaşıyor. Topu işçilere at-

mak, iradesini ortaya koymamak devrimci sendikal anlayış olamaz. Bunun bir sürü örneği var. Sendika hukukuna göre atılan 4 kişinin ilk atılan işçi olmamaları gerekir. Burada sendikaların bu arkadaşları sahiplenmesi gerekirdi.

Özyükseller sorununun çözülmesi için sendikaların hiç bir girişimi oldu mu? Ya da sizlerin bu konuda çalışmanız oldu mu?

Özyükseller Deri direnişçisi Mustafa Tunç: Sendika şu ana kadar bizi muhatap almadı. Bizlerin bu olayı açmamız sonucu bir kışkırdama oldu ve bir görüşme yapıldığında uzman örgütleyici bu sorunu çözelim dedi. Sendika bu konuda haksız ve bütün sorumluluk Cemal Taşkın'a atıldı. Olayın Cemal Taşkın şahsında kişisel olduğunu belirten uzman, bu sorunu çözeceklerini söyledi. Ardından bu sözleri sarf eden kişi tam 90 derece değişti. Yerine başka biri geldi ve biz genel merkezden görüşme talebinde bulunduk. Ardından Genel Başkan Yardımcısı Musa Serri bizzat gelerek,

"bu sorunu çözelim biz bu konuda rahat siziz" dedi. Ardından Musa Serri'yle görüşmemizde, "Arkadaşlar Cemal bu olayı çözmekten yana değil, kendi aramızda, toplantı yaptık toplantıya bile katılmadı" diyerek bu sorunu stürcemcede bıraktılar. Daha sonra ise bu işi çözmek istemediklerini bildiğimizden eylemimizi sürdürmeye karar verdik. Sendika samimi değil.

Siz Organize Deri Sanayi Bölgesi'ndeki gelişmeler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Sertel Deri direnişçisi ve işçi temsilcisi Hakkı Uzunyayla: Çok yoğun saldırılar altındayız. İşverenler her türlü saldırıyı gerçekleştirirken biz de bu saldırıları boşa çıkarma çabasıdayız. Deri sanayisinde bir çok direniş var ve olacak ama önemli olan bu direnişleri tek tek sürdürmek değil de genel direnişe çevirmektir. Bu konuda pek bir girişim yok. Tuzla'daki direnişin ne kadar başarılı olduğu apaçık ortadadır. Bugün bir fabrikada bir işçi çekip gidiyorsa bu bir kayıptır. ●

NEVŞEHİR'DE FAŞİST SALDIRI

Halkın Günlüğü/Kartal: Şovenizmin ve ırkçılığın giderek tırmandırıldığı günümüzde birçok demokrat, devrimci insan hedef tahtasına alındı. Nevşehir'e bağlı Gülşehir'in Yeşilyurt Köyü'nde faşistler yol keserek DISK'e bağlı Genel İş Sendikası Kayseri Şubesi eski temsilcisi Ali İhsan Rençber'e, yanında bulunan eşine ve çocuklarına saldırdılar. Bir çok yerinden yara alan aile fertleri, jandarmanın gelmesine rağmen faşistlerin elini koluna sallayarak uzaklaşmalarından sonra hastaneye kaldırıldı. Hastanede tedavi gören Rençber ailesi gazetemizi arayarak, "Biz bu köyde uzun süredir faşistlerin hedefindeydik. Özellikle bu grubun yolunu bekleyerek bize saldırı planladıkları ortaya çıktı. Elleri sopalı bu grup bana, eşime ve çocuklarıma saldırdılar" dedi. ●

Bu yürek evlatlarımızın, sökölüp atılamaz

... Elimde değil gideceğim diyar diyar
Serdiceğim gülünce
Yüreğime güneş doğar
Doğar da coşar gönüm
İçim içime sızamaz taşar

Halkın Günlüğü/İstanbul-Almanya-İngiltere: Cumartesi Anneleri tüm baskılara ve zulme karşı evlatlarını sahiplenme kavga-sında kazandıkları mevziyi (Galatasaray 11-sesi önünü) kolluk güçlerine bırakmamak ve evlatlarının akıbetini öğrenmek için 195. ve 196. haftalarda da gözetilme rağmen eylem alanındaydılar. Öte yandan başta Almanya olmak üzere Avrupa ülkelerinde Cumartesi Anneleri ile dayanışma amaçlı eylemler çuğalıyor.

195. HAFTA: 6 Şubat Cumartesi günü sabahın erken saatlerinden itibaren yoğun önlemlerin alındığı Be-yoğlu'nda (özellikle Galatasaray) kolluk güçlerinin yeni bir taktiği uygulandı. Eylemi izlemek üzere alanda bulunan basın mensupları, uzun bir süre bekledikten sonra

karşı gelenlere, "bu vatan hainlerine mi destek veriyorsun? İşte bunlar yüzünden bu uygulamalar yapılıyor" şeklinde açıklamalarda bulunularak açıkça bir provakasyon girişimi yapıyordu. Arama noktalarında bunlar olurken, her hafta olduğu gibi önce tedbire rağmen Cumartesi Anneleri ve insan hakları savunucuları Galatasaray'a geldiler. Ailelerin geldiğini gören kolluk güçleri topluluğu çember içine alıp, ara sokaklara sokarak dağıttılar. Dağıtma esnasında analar, "Bizlere el kaldıracağınızla çeteleri yakalayın, siz bizim acımızı anlayamazsınız, çünkü sizde insanlığın birıntısı bile yok" sözleriyle tepkilerini dile getirdiler. Bu arada dağıtılan 196. hafta açıklamasında, 26 haftadır neden engellenip tutuklandıkları ve gözaltına alındıklarının sorusunu sorduklarında, nedenin üstü örtülmek ve unutturulmak istenen bir gerçeğin tanıkları ve "bizde yok" yanıtının gerçek hayattaki tercüme olduğu ortaya çıktı. Her günün Cumartesi, her saatin 12 ve her yerin Galatasaray olacağı belirtildi. Öte yan-

gıldı.

Eylemde yapılan konuşmada, Türk devletinin ezilen işçi ve emekçilere karşı yoğun bir şekilde baskı ve zulüm uygulayarak toplumsal muhalefeti sindirmeye çalıştığı, yaklaşık 7 aydan beri her türlü saldırıya uğrayan anaların tüm baskılara rağmen Türk devletinden hesap sormaya devam edecekleri belirtildi. Açıklamada ayrıca binlerce kilometre ötede de anaların haklı mücadelesinin gelişip güçleneceği ifade edildi. Eylem tür-küler ve marşlar söylenerek sona erdi.

Mannheim: Yaklaşık 4 yıldır her ayın ilk Cumartesi günü oturma eylemi yapılan Mannheim'de Cumartesi Anneleri ile Dayanışma Komitesi tarafından 16 Ocak Cumartesi günü yaklaşık 600 kişinin katıldığı bir dayanışma gecesi gerçekleştirildi.

Gecede sanatçılar Nazım Tanca, Ozan Eylem, Özgür Çağdaş, Grup Yapıcılar, Grup Hasat, Zoraken Aşlı Çocuk Grubu ve folklor ekibi yer alırken, ICAD temsilcileri, Hüseyin Toraman'ın annesi Hatice Toraman, Baden Württemberg Milletvekili Anna Brand birer konuşma yaptılar. Oldukça coşkulu geçen gecede çeşitli devrimci yapıların gönderdikleri mesajlar okunarak, Cumartesi Anneleri'nin haklı ve onurlu mücadelelerinin sahiplenilmesi çağrısı yapıldı. Gecede Cumartesi Anneleri'ne iletilmek üzere dayanışma amacıyla 4 bin Mark para toplandı.

İngiltere/Londra: Gözaltı kayıplarına, hali meçhul cinayetlere sessiz kalmayıp mücadele eden, her türlü baskıya göğüs geren Cumartesi Anneleri için Londra'da Cumartesi Anneleri ile Dayanışma Komitesi tarafından, 21. ayına giren oturma eylemi 13 Şubat Cumartesi günü Woodgreen Kütüphanesi'nin önünde gerçekleştirildi. Metin Göktepe ve Ali Serkan Eroğlu'na adanmış eylem saygı duruşuyla başladı. Eylemde yapılan basın açıklamasında, Türkiye'de son süreçte gelişen olaylara, faşist devletin MGK destekli 18 Nisan seçimleri öncesinde oynadığı oyunlara ve tüm bunlara karşı gelişen ve yükselen halk muhalefetine ve cezavlerinde gelişen direnişlere yer verildi. 196. haftasına giren Cumartesi Annelerine yapılan son saldırının kınandığı, Metin Göktepe ve Ali Serkan Eroğlu'nun tanıtımının yapıldığı eylem İngilizce bildirilerin dağıtılması ile devam ederek halaylarla sona erdi.

alana girmeye çalışan ailelerin gözaltına alınmasını görüntülemek istediler. Fakat kolluk güçleri gözaltılar olurken caddeyi kapatıp, kalkanlarını havaya kaldırarak görüntü alınmasını engellediler. Gözaltına alınan Emine Ocak, Nimet Tanrikulu, Hanife Yıldız, Alev Demir ve Neşe Ozan Karaköy Karakolu'na götürülerek, ifadeleri alındıktan sonra akşam üzeri serbest bırakıldılar.

196. HAFTA: Cumartesi Anneleri 13 Şubat Cumartesi günü 196. eylemde diğer haftalara nazaran bir nebze daha fazla yürekle geldiler Galatasaray'a.

Artık kanıksandığı şekilde saat 10:00'dan itibaren cadde ve sokak araları tutularak Cumartesi Anneleri alana sokulmak istenmedi. Kurulan arama noktalarında insanlar, didik didik aranarak caddeye sokuldular. Arama noktalarında kolluk güçlerinin bu tavrına

dan Galatasaray'a gelmek isteyen Av. Gülizar Tuncer, katledilen gazeteci Ferhat Tepe'nin annesi Zübeyde Tepe ve İHD Yönetim Kurulu Üyesi Zehide Honca ara sokaklarda gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlar Karaköy Karakolu'na götürüldükten sonra ifadeleri alınıp serbest bırakıldılar.

Almanya/ULM-Mannheim: Türk devletinin resmi ve gayri-resmî güçlerince gözaltına alınan, kağırlarak kaybedilen, katledilen evlatlarının, sevdiklerinin akıbetlerini 4 senedir soran Cumartesi Anneleri ile dayanışma amacıyla ULM kentinde Cumartesi Anneleri ile Dayanışma Platformu tarafından 6 Şubat Cumartesi günü bir protesto eylemi gerçekleştirildi.

Oldukça soğuk ve karlı havaya rağmen kitlesel bir katılımın sağlandığı eylemde Almanca yazılı bildiriler yoğun bir şekilde da-

TÜRKİYE'DEN KISA... KISA

- ✓ "Dünyace Öğünceği 2" isimli broşüre imza atan aydınlar hakkında "PKK'ya yardım ve yataklık" etkileni gerekçesiyle, Ankara 1. No'lu DGM'de açılan davaya devam edildi. Duruşma 16 Mart '99 tarihine ertelendi.
- ✓ İHD İstanbul Şubesi, Kadıköy, Beşiköy ve Üsküdar Ağır Ceza Mahkemelerinde açılan "işkence" davalarının raporumu açıkladı. Rapora göre; sonuçlanan davalar: 44, beraat ile sonuçlanan: 43 (%97.2), mahkumiyetle sonuçlanan: 1 (%2.8), devam eden davalar: 24, Yargılanan polis sayısı: 231, yargılanması biten:18, beraat edenler: 16 (%88.5), yargılanması devam eden: 83 ve mahkum olan 2 polis ise "750 bin TL ağır para cezasına çarptırıldı ancak cezaları ertelendi.
- ✓ Kars'ta Memur Ahiyesi'nde meydana gelen iş kazasında 4 işçi yaşamını yitirdi, 1 işçi de yaralandı.
- ✓ Öğretmenlik haklarını ellerinden alınamaması karşı imza kampanyası yürüten ve çeşitli eylemler yapan İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi öğrencileri, öğretmenlik haklarını kazandılar.
- ✓ 4 Şubat: Balıca Sigara Fabrikası'nda çalışan 670 işçinin, 7 gün boyunca sürdürüldüğü "işyerini terk etmeme" eylemi, işçilerin taleplerinin kabul edilmesiyle sona erdi.
- ✓ Ankara'da 1 Mayıs '98'de "DHKP-C örgütü pankartı altında ilk 10 kışaf" gırtlakları gerekçesiyle Ankara 1. No'lu DGM'de yargılanan 30 kişiden 2'si tahliye edildi.
- ✓ 7 Şubat: İstanbul-Üniversitesi 1 Mayıs Mahallesi'ni atkına alan kolluk kuvvetleri, 100'ü aşkın kişiyi gözaltına aldı. Gözetilme alanlarından özgür akışın saatlerinde bırakırken, Dudulu TİM'de bulunan 36 kişi ise ertesi gün mahkemeye çıkarılmadan serbest bırakıldılar.
- ✓ 8 Şubat: Dünya Bankası'nın başlatmış "Türkiye'de yeniden yapılandırma" programı çerçevesinde mali açıdan patlak ve ekonomik olarak da verimsiz olduğu ilhka edilen tarımsal işletmelere alımın sübvansiyonları kaldırılması çabasının Türkiye'de başladı.
- ✓ İstanbul Polar Tekstil Fabrikası'nda, "kırt" gerekçesiyle önce 2 gün izin verilen daha sonra işe işlen çıkartılan 250 işçi, fabrika önünde direnişe başladı.
- ✓ 9 Şubat: İstanbul Merter'de huzursuz yapıldığı gerekçesiyle 3 kişiye kovulayın polisleri açtığı ateş sonucu, sırtından yaralı olan 20 yaşındaki Nail Çaylakçı kafasından vurularak olay yerinde yaşamını yitirdi.
- ✓ Bakırköy'de Sındığı ilçesinde şebekesi sayıdaki rahatsızlık durumunu belirterek amacıyla Türkiye Atom Enerjisi Kurumu (TAEK)'na gönderilen su örnekleri, rahatsızlandı çıktı.
- ✓ 10 Şubat: Gerekçesiz bir şekilde gözaltına alınarak tutuklanan HADEP'lilerin İstanbul İl Başkanı Mahmut Sakar ve Aslan Yıldız tahliye olurken, 12 kişilik ise tutuklanma haklarının devamına karar verildi.
- ✓ İHD İstanbul Şubesi Ocak ayı İnsan Hakları haklarını açıkladı. 64'ü çocuk olmak üzere 1381 kişi gözaltına alındı, 4'ü çocuk toplam 95 kişi ise işkenceye maruz kaldı.
- ✓ 12 Şubat: Uluslararası İnsan Hakları Federasyonu (FIDH)'nın, İstanbul'da yapılacak Yürütüm Kurulu Toplantısı'na işçilerin Bakanlık izin vermedi.
- ✓ 13 Şubat: Çanakkale 15 Mart Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi'de 504 lisansierin şahıslarına uğrayan Hüseyin Özdemir'in burnu kırıldı.
- ✓ Kayseri Meysu'da çalışan ve Tek Gıda'ya üye 128 işçinin, 12 Ekim '98 tarihinde başlatıldığı grev 12'i, gündüz dolmadan 5. ayına girdi.

SWISCARD direnişi dayanışmayla büyüyor

Halkın Günlüğü/Kartal: İstanbul Kartal'da manyetik kartların üretimini yapan SWISCARD adlı işyerinde sendikaya üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişleri büyüyerek devam ediyor. Çeşitli sendika, demokratik kitle örgütü ve siyasi parti temsilcileri işçileri ziyaret ederek etkinliklerine katkı sunuyorlar.

Direnişçi işçilerle dayanışma amacıyla 7 Şubat Pazar günü Kartal Rahmanlar'da bir şenlik düzenlendi.

Basın-İş Sendikası'nca düzenlenen şenliğe 1000'i aşkın işçi ve emekçi katıldı. Serenat Düğün Salonu'nda gerçekleştirilen şenliğe İstanbul Teknik Üniversitesi öğrencileri, Hasan Kana, Grup Kızılirmak, Ekrem Ataer ve Şair Gülsüm Cengiz Akyüz türükleri ve şairleriyle katılarak direnen işçilere direnişleri şahsında coşku katılar.

Devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşunun ardından başlayan programda bir konuşma yapan Basın-İş Genel Sekreteri Kamil Kartal, işçi ve emekçilere yönelik saldırıların artmasına dikkat çekti. Saldırıların birlikte mücadele edilerek püskürtülebileceğini vurgulayan Kartal,

işçi ve emekçilerin daha fazla mücadele etmesi gerektiğini belirtti.

Geceye, DISK'e bağlı sendikaların yansırı EMEP, ÖDP, SİP, HADEP, Halkevleri, Pir Sultan Abdal Derneği, Tuzla Deri İşçileri Reslan İşçileri, Atılım, Halkın Günlüğü, Kızılbayrak ve Kaldıraç okurları da katılarak destek sundular.

"SWISCARD'a sendika girecek", "Kurtuluş yok tek başına", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "İnadına sendika inadına DISK" vb. sloganların atıldığı şenlik çekilen halaylarla coşkulu bir şekilde sona erdi.

7 ve 13 Şubat günlerinde ise Belediye-İş 1 No'lu Şube üyesi işçiler ile DISK yöneticileri ve bağlı sendikaların temsilcileri de SWISCARD işçilerini ziyaret ettiler.

13 Şubat Çarşamba günü gerçekleşen ve yaklaşık 200 kişinin katıldığı ziyaret sırasında "SWISCARD işçisi yalnız değildir", "SWISCARD'a sendika girecek", "Yaşasın sınıf dayanışması" vb. sloganlar atıldı. DISK örgütlenme sekreteri Çetin Uygur ve Genel Sekreter Murat Tokmak birer konuşma yaptılar. Tokmak

ve Uygur saldırılara dikkat çekerek ortak mücadele edilmesi gerektiğini vurguladılar.

İŞÇİLER SENDİKADA KARARLI

23 Aralık'ta başlayan direniş ilk günkü heyecanla ama daha büyük bir kararlılık ve inançla sürüyor. Direnişin 50. günü (11 Şubat) işçileri ziyaret ederek düşüncelerini aldık.

İşçilerin çoğu daha çocuk yaşta, gözleri kazanımlarına olan inanca parıldıyor hepsinin. Sohbetle başlıyoruz; direnişte kaç kişi olduğunu soruyoruz. Biri 42 diyor ve ekliyor, "başta 37 idik hiç fire vermedik aksine çoğaldık." Bir diğeri hemen sözü devralıyor, "bütün arkadaşlar burada kenellendik, biz bu mücadeleyi kesin kazanacağız" diyor.

Direnişe başlamadan önce ne ücret aldıklarını soruyoruz. Hepsisi de öfkeli bu konuda. Asgari ücretle çalıştıklarını, sosyal haklardan mahrum kaldıklarını söylüyorlar. "Biz kararlıyız, buraya sendika girecek" diyorlar.

Direnişin yamabasında polis otosu duruyor. İşçiler ise direnişin başında çok kez polisin saldırısına uğradıklarını, son birkaç gündür sendikadan yetki aldığını ve saldırılara şimdilik durdu-

ğunu söylüyorlar. İçeride çalışan arkadaşlarının olup olmadığını soruyoruz. Yalnız üç-dört arkadaşlarının bulunduğunu, onların da patronların yakın çevresinden olduğunu söyleyen işçiler, işverenlerin başka işyerlerindeki işçileri zorla buraya getirip çalıştırdıklarını belirterek; "bir kez uyandık, patronlara sendikayı ve sosyal haklarımızı kabul ettireceğiz" diyorlar.

"Patronlar mezhepçiliği çok kullandılar. Alevi olmamızı, bizim de Alevi olmamız vesilesiyle sömürlerini daha rahat yapmak için kullandılar diyor" bir başkası. Bir diğeri de artık sınıf olma bilincine vardıklarını söylüyor.

Bir başka arkadaş özeleştiri verir gibi, "Daha önce bu tür olaylara karşı duyarsızdık. Başa gelmeyince bilmiyorduk" diyor ve ekliyor, "bu açığı kapatmaya kararlıyız." Bir diğeri direnişçi de bu 50 gün süre zarfında çok sayıda direnişçi ziyareti ettiklerini ve bundan gurur duyduklarını söylüyor.

Sohbette göze çarpan, SWISCARD işçilerinin artık eskisi gibi olmadığı, artık bir sınıf olma bilincine iyice varmış olduğu ve en önemlisi de buna uygun pratik sevgilediği gerçekliği idi.

KAZA DENDİ, POLİS CİNAYETİ ÇIKTI

Haber Merkezi: 1998 Mayıs'ında uçuşuna yuvarlanan otomobilde ölü olarak bulunan Alpaz Denizhan ve Murat Çam'ın polis tarafından öldürüldükleri ortaya çıktı. Kayıtlara

kaza olarak geçirilen olay Adli Tıp Kurumu'nun raporuyla aydınlandı.

13 Mayıs 1998 tarihinde meydana gelen olay

sonra yapılan açıklamada, basit bir trafik kazası olarak ifade edilen olay Çam ve Denizhan'ın çaldıkları otomobille polisten kaçarken uçuşma yuvarlandıkları şeklinde açıklanmış ve ci-

nayet gizlenmişti.

Olaydan sonra oğlunun kaza sonucu ölmediğini söyleyen Murat Çam'ın babası, olayın polisin bir cinayeti olduğunu belirtmiş ve davayı açmıştı. Verilen hukuki mücadele sonucu soruşturma açılmak zorunda kaldı ve olay çözüldü.

Adli Tıp Kurumu yaptığı incelemeyle gençlerden Alpaz Denizhan'ın, polisin silahından çıkan kurşunla öldüğünü ortaya çıkardı. Şişli Cumhuriyet Savcılığı olaya karışan polislerden biri hakkında 4 ay, diğeri hakkında ise 8 yıla kadar hapisle cezalandırılmaları istemiyle dava açtı.

Bu olay, yaşadığımız coğrafyada yargısız infaz, gözaltında kaybetme, işkence ve faili meçhullerin mimarı olan polisin ne ilk ne de son icraatı olacaktır. İşledikleri binlerce suça rağmen polislerin yargılanmaması, yargılandıkları mahkemelerde suçsuz bulunarak ödüllendirilen bu insanlık dışı basit birer mağdurdur. Asıl suçlu olanlar zulüm ve katliamlarla saltanatlarını sürdüren ve bu sistemi devam ettirmek için vahşet politikalarını halka reva gören anlayış sahipleridir. ●

FAŞİZM DEVRİMCİ TUTSAKLARI KATLETMEYE DEVAM EDİYOR!

Bir devrimci tutsak daha faşist devletin tedavisini engellemesi nedeniyle katledildi! Çankırı Hapishanesi'nde bulunan Engin Huytu, Çankırı Hapishanesi idaresi, Çankırı Devlet Hastanesi ve Ankara Numune Hastanesi yetkililerinin işbirliği sonucu 6 Şubat tarihinde katledildi.

Engin Huytu, son 4 aydır hastalığını iletmesine rağmen, hapishane idaresinin engellemeleri nedeniyle hastaneye gönderilmedi. Tutsakların urun çabaları sonucunda gönderildiğinde ise "rahatsızlığı psikolojik" denilmes; otopsi yapan Adli Tıp doktorunun "kalbi su toplanmış... Bir kalp doktoruna gösterseler, ya da EKO çektilerdi hastalığı ortaya çıkar ve kurtarılabildirdi"

denmesi katliamın bilinçli ve planlı olduğunu açık bir şekilde göstermektedir. Hastalığı tedavi edilmediği gibi ağrılaştığı gün hiç bir şey yapamıyacağı bilinmesine rağmen, yine Çankırı Devlet Hastanesi'ne götürülen Engin Huytu ciddi bir muayene neden geçirilmeden tekrar hapishaneye gönderilmiştir. Bundan 4-5 saat sonra tutsakların baskısıyla eleri kelepçeli ve sağlam insanların bile dayanamadığı "nag" diye tabir edilen tabutla Ankara'ya sevk edilmiş; fakat geç kalındığı için ölmüştür. Devletin Adalet Bakanlığı'ndan garibiyarlar kadar organisi ederek oluşturduğu hapishane yönetimi, çeşitli yöntemlerle tutsaklara saldırarak katletiyor. Bu kimi zaman Buca, Ümraniye, Diyarbakır gibi açtıkları saldırılarla, kimi zaman 6 Mayıs'ta

olduğu gibi gençlerle, SAG'lerde, Ölüm Oruçlarında, kimi zaman hücre tipi hapishaneler, zorla sevk uygulamalarıyla, kimi zamanda hastalarının tedavi edilmesini engelleyerek oluyor.

Özellikle Anadolu hapishanelerinde ildeki araç gereç donanımı olmayan hastaneler, doktoru olmayan hapishaneler, "para yok" denilerek en acil ilaçların dahi alınmaması devletin tutsakları katletmek için kullandığı zenani oluşturmuyor. Hastane sevklerinin yapılmaması en önemli sorunlardan birisi. Onur kürsi uygulamalar dayatılarak hastaneye gidilmesini engelleniyor. Tüm bunlar aşdıkları sonra gidilen hastanelerde işkenceci faşist doktorların muayene ettikten uydurma ilaçlar yazarak, yeniden hapishaneye göndermesiyle katliamlar

yapılıyor.

Engin Huytu'nun hastalığının başlamasından katledilmesine kadar geçen süre, hapishanelerde yaşanan katliam sürecinin somut bir ifadesidir. Hapishanelerdeki rutin uygulamalardır ve aleni bir şekilde uygulanmaya devam etmektedir. Biz devrimci tutsaklar olarak, faşist devletin katliamlarına karşı her koşulda gereken cevabı her zamanki gibi vereceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz. Katliamın sorumluları başta Adalet Bakanı olmak üzere, Cezaevleri Genel Müdürü ve ilgili savcılarla hapishane idaresidir. Engin Huytu'nun katli faşist devlettir!..

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu

Kenan Mak davası sürüncemede

Halkın Günlüğü/İzmir: Bolu'da arkadaşlarıyla yolda yürürken, Ülku Ocaklı'nın çıkan faşistler tarafından bıçaklanarak katledilen Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi öğrencisi **Kenan Mak**'in katillerinden tek tutuklu sanık **Soner Gök-türk**'ün sözde yargılandığı duruşma 4 Şubat Perşembe günü İzmir 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı.

"Bu devlet için kurşun atan da, kurşun yiyen de şerefli" anlayışının hakim olduğu Türkiye'de devrimcilerin katilleri, işkenceciler, insanlık düşmanları "şerefli"

devletin sözde yargı organlarında birer birer akları yeni katliamlar ve işkence-ler için halkın arasına bırakılırken, düşünce özgürlüğünden, insanca yaşamdan, emekten, sosyalizmden yana kim ve ne varsa bir bir bertaraf edilmeye çalışılıyor.

İşte, halkların kardeşliğinden, insanca yaşamdan yana olduğu için ilkücu faşistlerce bıçaklanarak katledilen üniversite öğrencisi Kenan Mak'ın katilinin sözde duruşması yoğun güvenlik önlemleri altında yapıldı.

Mak'ın ailesi, İzmir HADEP temsilcileri ve

İHD yetkililerinin hazır bulunduğu duruşmada, daha önce müdahil avukatların olay anında çekilmiş görüntülerin salonda izlettirilmesi ve birer kopyalarının avukatlara verilmesi talebinden sadece avukatlara birer kopya verilmesi kabul edildi. Sanık avukatların yaptığı olay mahallinde keşif talebi reddedilirken, olaya ilişkin görgü tanıklarının Bolu'da ikamet ettiklerinden tanıklıklarına Bolu'da başvurulması talebi mahkeme heyeti tarafından kabul edildi.

Mahkeme heyeti duruşmaya; görgü-tanıklarının Bolu Ağır Ceza Mahkemesi'nde dinlenmesi ve dinlenme tarihinin müdahil avukatlara bildirilmesi kararıyla 4 Mart 1999 tarihine erteledi.

Diğer faşist katillerin "yüce" mahkemelerde aklandığı ve ödüllendirildiği gibi Soner Gök-türk isimli faşist katil de düzenlenecek senaryolarla beraat ettirilecektir. Çünkü öldürten de öldüren de yargılayan da birdir. Gerçek yargılama halkın devrimci afelettir. Ki o devrimci adaletten hiçbir azıb halk düşmanı ve katili kurtulmadı/kurtulamayacaktır ●

27 ÖĞRENCİ TUTUKLANDI

Haber Merkezi: Ankara Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi Ekipleri, 3 Şubat Çarşamba günü, saat 23:00-24:00 arasında TÖDEF/AYO-DEP'li öğrencilerin kaldıkları evleri basarak, toplam 29 öğrenciyi gözaltına aldılar.

Ankara TEM'de 7 gün gözaltında tutulan öğrenciler, 9 Şubat Salı günü, önce Adli Tıp Kurumu'na ardından DGM'ye çıkarıldılar. Saatlerce süren sorgulamadan sonra DGM Savcısı **Talat Şalk**, 29 öğrenciden **Bora Balyalı** ve **Özge Güner** adlı öğrencileri serbest bırakırken, 27 öğrenciyi ise tutuklama istemiyle hakim sevketti. Sorgulamanın uzun sürmesi üzerine öğrenciler, tekrar TMS'ye götürüldüler. 10 Şubat Çarşamba günü tekrar Ankara 2 No'lu DGM'ye çıkarılan öğrencilerin hepsi tutuklandı.

Mahkemeye çıkarılan öğrencilerden; **Solmaz Yılmaz**, **Murat Hülya**, **Hacer Türk**, **Güven Eker**, **Ebru Özlem Çınar**, **Deniz Keskin**, **Ahmet Demir**, **Kadir Çıplak**, **Ata Akkusan**, **Ömer Demir**, **Songül Ergül**, **Naciye Barboros**, **Gül Tekin**, **Döndü Şahingöz**, **Gürsel Gülmez**, **Reha Ertas**, **Önder Karagöz**, **Berivan Uçgün**, **Dursun Atakul**, **Se-**

vinç Çiçek, **Sevgi Lüle**, **Taylan Tanay** ve **Özgür Yılmaz** tutuklanırken, Hukuk Fakültesi'nde yapılan bir basın açıklamasından sonra gözaltına alınan **Adem Atar**'ın ise bırakılmadığı öğrenildi.

Öte yandan 31 Ocak günü Diyarbakır Dicle Üniversitesi öğrencilerinden; **Özgür Naki**, **Erkan Yıldız**, **Yılmaz Kaysoydu**, **Ali Haydar Gezer** ve **Özgür Karataş** adlı öğrenciler, 11 günlük gözaltı süresinin ardından Diyarbakır DGM'ye çıkarıldılar. 10 Şubat Çarşamba günü, Diyarbakır DGM'ye çıkarılan öğrenciler, "DHKP-C örgütüne yardım ve yataklık" ettikleri gerekçesiyle tutuklanarak Diyarbakır Cezaevi'ne gönderildiler.

GÖZALTILAR PROTESTO EDİLDİ

Öğrencilere yönelik baskıları protesto etmek için, 5 Şubat Cuma günü İHD Ankara Şubesi'nde biraraya gelen TÖDEF/AYO-DEP üyesi öğrenciler, bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada, arkadaşlarının özerk, demokratik, bilimsel üniversite talebiyle hareket ettikleri için gözaltına alındığını ifade eden öğrenciler, gözaltı sırasında ise ailelerin TMS ekipleri tarafından tehdit edildiğini belirttiler.

Ankara Cebeci Kampüsü'nde biraraya gelen öğrenciler, "Gözaltılar bizi yıldıramaz", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganlarını atarak, arkadaşlarının özerk, demokratik, bilimsel bir üniversite istedikleri için gözaltına alındıklarını söylediler.

417 ÖĞRENCİ YURTTAN ATILDI

Van 100. Yıl Üniversitesi'nde öğrenim gören, Kredi ve Yurtlar Kurumu Van Melikşah Öğrenci Yurdu'nda barınan 2 bin 500 öğrenciden 417 öğrenci yurttan atıldı.

Ocak ayına ait 2 milyon 400 bin lira olan taksidi ödemedikleri gerekçesiyle yurttan atılan öğrenciler, Ramazan Bayramı ve yıl tatili dolayısıyla memleketlerine gittiklerini, bu nedenle taksidi ödeyemediklerini dile getirerek, "2 milyon lira için kış günlerinde bizi sokaklara atan yurt yönetimini kınıyoruz" dediler.

Kredi ve Yurtlar Kurumu Van Bölge Müdürlüğü yetkilileri ise Yurt İdare ve İşletme Yönetmenliği'nin değiştiğini ve bu değişikliğin Ocak ayında Resmi Gazete'de yayınlanan, "Yurt taksidini ödemeyen öğrencilerin, barındıkları yurt ile ilişkileri kesilir" hükmünün yürürlüğe girdiğini belirttiler ●

DÜNYADAN KISA... KISA

- ✓ **2 Şubat:** Avrupa Birliği tarafından dayatılan ve Polonya hükümetinin uyguladığı tarım politikalarına karşı karayollarını işgal eden köytliler, bağlı bulundukları sendikaların başkanı **Andrzej Lepper** ile görüşerek ortak eylem yapma kararı aldılar.
- ✓ **3 Şubat:** İngiltere'de Sosyalist Emek Partisi (SLP), bazı sendikalar ve milletvekili **Tony Benn** tarafından başlatılan "Haklarımızı geri alalım" kampanyası, parlamentoda yapılan bir toplantıyla tanıtıldı.
- ✓ Uzun Nürüyyiş'e katılan ve 100 binden biri olan Çin Komünist Partisi'nin genel başkan yardımcılığını yapmış olan **Yu Qunli** öldü.
- ✓ Endonezya'nın Aceh eyaletinde, polis halka ateş açması sonucu yüzlerce kişi yaralanırken, 13 kişi de hayatını yitirdi.
- ✓ **4 Şubat:** Çeçenya devlet Başkanı **Aslan Mashadov**, "Ekonomi dahil bütün alanlarda ve ülkenin tümünde şeriatı uygulayacağız" ilan etti.
- ✓ **8 Şubat:** Yunanistan'da aylardır süren okul işgalleri, öğrencilerin ortak kararıyla sona ererken, üniversite sınavları sırasında okulların tekrar işgal edileceği öğrenildi.
- ✓ Güney Afrika Cumhuriyeti'nde ırkçılık rejimi döneminde yıllarca halkın özgürlüğü için mücadele veren ve 12 yılını cezaevinde geçiren, ozan, öğretmen 61 yaşındaki **Marius Schoon** yakalandığı kanser hastalığına yenik düştü.
- ✓ Yıllardır Endonezya'da cezaevinde tutuklu bulunan Doğu Timorlu lider **Jose Alexandre Xanana Gusmao**, Doğu Timor'a özerklik verilmesi için yapılacak görüşmelere katılmak için cezaevinden çıkartılıp ev hapsine alındı.
- ✓ **11 Şubat:** Hindistan'ın Doğu eyaleti Bihar'ın 1 köyünde, toprak sahiplerinin kiraladığı silahlı kişiler tarafından 11 kişi öldürüldü.
- ✓ **12 Şubat:** Adana'daki İçişlik Üssü'nden havalanan ABD uçaklarının fırlattığı bir füzenin, Musul'daki sivil bir kuruluşa düşmesi sonucu 1 sivil öldü, 1 sivil de yaralandı.
- ✓ **13 Şubat:** Kuzey ve Güney Irak'a yönelik saldırıların sürdüren ABD'nin, savaş uçakları Güney Irak'taki Zikar kentinde bir sivil kuruluşa bombaladı. Saldırıda 3 sivil öldü.
- ✓ Etiyopya, 5 gün içinde 7 bini aşkın Eritre askerini öldürdüğünü ya da yaraladığını öne sürdü.
- ✓ Meksika'da Cananea madenlerinde 1 Kasım '98 tarihinde 1300 maden işçisi tarafından başlatılan grev, işveren ile anlaşma sağlanması üzerine sona erdi. Ancak 250 işçinin işten çıkarılacağı öğrenildi ●

Parti ve devrim şehitleri onurumuzdur-

Onurumuza tüm gücümüzle sahip çıkalım!

Karadeniz Bölgesi'nde derinleşen, yaygınlaşan ve giderek halkla bütünleşen gerilla savaşı, '98 yılında önemli gündemlerin başında yer aldı. Öyleki hakim sınıflar, Karadeniz'de gelişen gerilla savaşını engellemek, dahası başarabilirlerse bitirmek için tüm araç ve yöntemleri devreye sokarak kenetlen-diler. Türkiye Kürdistanı'nda onbinler-ce insanın kanına girmiş ve binlerce koyun boşaltılmasına, yıkılıp yakılma-sına imza atmış kelle avcılarında oluş-an kontrgerilla bölgeye atanmıştır. Her ne kadar olağanüstü hal kapsa-mında olmasa da, topyekün haksız sa-vaş konsepti daha tehlikeli ve incelti-lmiş bir boyutta bu alanda tımandırıl-mıştır. Kuşkusuz hakim sınıflar, Kara-deniz'de gelişen haklı savaşın Türkiye devrimini açısından önemini farkında-dırlar. Bu, aynı zamanda kendi sistem-leri açısından da büyük tehlike anla-mına gelmektedir. Ayrıca Karadeniz, Türkiye Kürdistanı'nda süren haksız savaşın önemli dayanağı durumunda-dır.

Haksız savaşın taban olarak bes-lendiği bir alandır. Ezen ulus şovenizminin etkisinde kalan Karadeniz Bölgesi'nin halkların birbirine düşman edilerek kırıncılma-sında büyük rolü vardır. İşte gerillanın Karadeniz açılımı, düşmanın bugüne kadar beslendiği bu dayanağı elinden alması anlamına gelmektedir. Zira ge-rillanın bölgeye girmesiyle o güne ka-dar hakim sınıflar tarafından yapılan tüm asılsız propagandalar açığa çık-a-rak temelsiz kalmış ve emekçi halkla-rın kendi istemleri dışında oluşan ön yargılar genellere karşı sempatiye dö-nüşmüştür. Bu durum gerillayla bütünleşmeyi ve hakim sınıflardan ise uzaklaşmayı sağlamıştır.

İşte bundandır ki, özellikle '98 yılında hakim sınıflar mehmecik medyayı da kullanarak büyük bir karşı-devrimci kampanyaya giriştiler. Ulusal hareke-tin Karadeniz açılımı kullanılarak şo-venizm kışkırtıldı. TKP(ML) ve bölgede bulunan diğer devrimci örgütler, ulu-sal hareketin "taşeronu" olarak yansı-tılarak halk kitlelerinde gerillaya karşı oluşan sempati kırılmaya çalışıldı. An-cak TKP(ML)'nin, ulusal hareket nez-dinde yaratılmak istenen halklar ara-sındaki düşmanlığı boşa çıkarmak için Karadeniz'e özgün geliştirdiği somut politikalar bu oyunu bozdu. Ulusal hareketi sahiplenme tarzı ve giderek merkezi anlamda Birleşik Devrimci Güçler Platformu ekseninde yapılan

Bulent Akbaba

Metin Çakar

Bizler, kitleler içerisinde en ufak davranışımıza dikkat etmek zorundayız. Şehit ailesi bulunduğu duygusal ortamdan hareketle bizlere benimsemediğimiz yanlış yaklaşımlar içerisine girebilir, bu durum bizim şehit ailesine karşı kaba davranmamızı, bir anda doğrularımızı benimsemesini, dahası bizlerden biri gibi davranmasını bekle-memizi getirmez. En kırılgan oldukları anda en ufak yan-lış yaklaşımımız sonradan telaşisi mümkün olmayan so-nuçlara yol açabilmektedir. Özcesi kitlelere sürü muame-lesi ile yaklaşmamalıyız. Özellikle slogan attıran, eylemi organize eden ve kitlelerle temas halinde olan insanları-mız buna daha fazla dikkat etmelidirler.

eylem birliğinin Karadeniz'de pratik-sel boyut kazanması düşmanın şo-venizm politikasının boşa çıkarılmasında önemli bir işlev gördü.

Düşman saldırılarının yoğunlaştığı ve Dersim'e hapsedilerek boğulmak is-tendiği bir süreçte TKP(ML), Karadeniz açılımını gerçekleştirdi. Ortaya koydu-ğu eylem çizgisiyle her somut duruma politik müdahalede bulunarak, ezilen emekçi halklara ve dostlara güven ve-rirken düşmanında korkusunu büyü-tüyordu. Bu durum, hakim sınıfların TKP(ML)'ye karşı özel yönelimleri uy-gulayarak saldırmalarını da beraberin-de getiriyordu. İşte düşmanın '98 yılı boyunca yaptığı tüm hazırlıklar bu yöndeydi. Ancak son çatışmalarda gösteriyorki, ava giderken avlanan düşmanın kendisi olmuştur. Kontrgeril-lanın beyin takımında yer alan Ersin Bacaksız komutasındaki polis timleri-nin gerillayı gafil avlamak için çıktık-ları operasyon sırasında layık oldukları cezaya çarptırılmaları bunun en yalın göstergesidir. Yine gerek Metin Ça-ka'nın gerekse Bulent Akbaba'nın şehit

düşüşü iki çatışmada da gerilla birlik-leri düşman pususuna takılmalarına rağmen (ki bu gerilla açısından olum-suzluktur) çemberi yarıp çıkmışlardır. Saatlerce süren çatışmalar sonucu düşmana kayıp verdirilmiştir. Bu so-mut örneklerden de anlaşılıyor ki, düş-manın tüm çabalarına rağmen Karade-niz'de kök salan gerilla, halkın umudu olmaya ve devrimci savaştaki rolünü oynamaya devam edecektir.

Kuşkusuz bu bir savaştır. Ve savaş ha-taları, olumsuzlukları affetmez. Kazan-mak ve kaybetmek savaşan güçlerin mevcut duruma göre yönelimlerine bağlıdır. Stratejik anlamdaki haklılığı-mıza ve üstünlüğümüze taktiksel bo-yutlar kazandırır. (ki bu konuda alabildiğince deneyime ve birikime sahip olduğumuzu biliyoruz) derinle-şip yaygınlaşamamanın önünde bir engel yoktur. Düşman, Karadeniz Böl-gesi'nde farklı farklı tarihlerde şehit düşen gerillaların cenazelerini kaçır-a-rak, kendisinin belirlediği yerlerde gömdü. Elbetteki bu rastgele bir politi-ka değildi, tam tersine bizzat hakim si-

nifların haksız savaş kurnayı MGK ta-rafından karar altına alınmış ve uygu-lamaya sokulmuştu. Peki neden şehit-lerden bile bu kadar korkuyorlar? Şe-hit düşen gerillaların cenazelerinin vahşice paramparça edilmesi hangi ruh halinin ürünüdür? Kuşkusuz bu soruların yanıtı Türk hakim sınıflarının içerisinde bulundukları nesnel durum-la ilintilidir. Yani ülkede yaşanan iç sa-vaş sonucu ideolojik, politik, ekono-mik olarak tıkanmalarından ve zayıfla-yan, güç kaybeden taraf olmalarından kaynaklıdır. Diğer taraftan son MGK toplantısının gündemlerinden biride "Sosyal patlamalara dönük önlem-ler"di. Elbetteki emperyalist sistemin yapısal olarak içersine girdiği ekono-mik krizin bizim gibi ülkelere yansı-ması daha katmerli olmaktadır. Yüz-binlerce insanın işten çıkarıldığı, kü-çük işletmeler ağırıklı olmakla birlikte yoğun iflasların yaşandığı, işçi, me-mur, dar gelirli kesimin dahada yok-sullaştığı bir ortamda elbetteki "Sosyal patlamaların" nesnel zemini vardır. Ve bu nesnel zemin iç savaşın hüküm sürdüğü bizim gibi bir ülkede hakim sınıfların ödlerini koparıyor. Nesnel zeminin sosyal patlamalara alabildiği-ne elverişli bir durum sunduğu böyle-sine bir ortamda herhangi bir hareket, hatta günlük sıradan sosyal bir olay dahi bu patlamaya gerekçe olabilir. Bundandır ki sokaklarda gelişebilecek en ufak harekete dahi tahammülleri yoktur. İşte Cumartesi Annelerine iliş-kin yaklaşımları biliniyor. Gerilla ce-nazelerini kaçırma ve bu korkula-rındandır. Gerilla cenazelerinin bir kı-vılcım olarak büyük kitlesel volkanlara dönüşmesinden korkuyorlar. Ve bu korkularının ürünü olarak onlarca araçlık güçlerle cenazelerin aile me-zarlıklarına gömülmesine dahi izin vermemektedirler.

Kuşkusuz Gazi Mahallesi'nde böyle bir etkinliğin yapılmasına hiç mi hiç tahammülleri yoktur. Çünkü Gazi Ma-hallesi'nin devrim cephesi açısından önemi büyüktür. Bu alandaki devrimci dinamik, örgütlü duruş oldukça güç-lüdür. Bu yüzden düşmanın Gazi Ma-hallesi'ne dönük daha kapsamlı özel politikalarla yönelimi söz konusudur.

Hakim sınıflar, merkezi anlamda belir-ledikleri bu politika doğrultusunda ha-reket ediyorlar. Elbetteki savaşan tarafların her noktada bir karşı politikaları vardır. Bu politikaları dirayetle uygula-yan tarafın kazanacağı açıktır. Düş-man cenazelerimizi sahiplenmemizi,

şehitlerimize karşı son görevlerimizi yerine getirmemizi engellemek için kaçırma politikasını mı geliştiriyor? O zaman biz de ne yapıp edip öncelikle cenazemizi kaçırmamak, istediğimiz yerde gömmek; şehitlerimizin cenaze törenlerini eylem anına çevirerek düşmanın o çok korktuğu patlamalara dönüştürmek hedefimiz olmalıdır. Ne yazık ki bu hedefler doğrultusunda görevlerimizi yerine getirdiğimizi söyleyemeyiz. Üzerimizdeki ataleti kırmak, sürece emek katarak ilerlemek aslandı. Düşmanın kaçırma politikalarını boşa çıkarmanın çok çeşitli yol, yöntem ve aracı vardır. Bu tamamen organize olmaya bağlıdır. İyi organize olduktan sonra kitleler seferber edilerek düşmanın bu yönelimi boşa çıkarılabilir.

14 Ocak 1999 tarihinde şehit düşen Bülent Akbaba yoldaşın cenazesini düşmanın kaçırma planı boşa çıkarılmamış olsa da (iki bu noktada yanlış bilgilendirmenin de payı vardır), ortaya konulan eylem planı ve temsili cenaze töreninin organize edilmesi oldukça anlamlıdır. Kuşkusuz şehit cenazelerinin yukarıda belirlenen hedefler doğrultusunda sahiplenilmesi için, şehit düşen gerillaların ailelerine de önemli sorumluluklar düşmektedir. Elbetteki ailelerimizin evlatlarını kaybetmelerinden dolayı büyük bir duygu yoğunluğu içerisinde bulunduğunu, hatta yer yer bu duygusalılıkların tepkiye dönüştüğünü görüyoruz. Yeri gelmişken, Bülent Akbaba'nın cenazesinde ortaya çıkan durumdan hareketle birkaç noktaya işaret etmek istiyoruz.

Bugün düşman komünistlere ve devrimcilere karşı yalnız silahla savaşmıyor. Şiddet politikası belirleyici olsada, bunun yanında psikolojik savaş noktasında da medya gücüne dayanarak elinden geleni yapmaktan geri durmuyor. Şehit düşen gerillaların yarattığı duygusal ortamı kullanarak, aileleri komünist-devrimci örgütlere düşman etmek için büyük çaba sarfediyor. Asılsız, yalan-yanlış bilgilerle aileler şartlandırılmak isteniyor. Karadeniz'de şehit düşen Bülent Akbaba hakkında da asılsız bir sürü spekülasyon yaratılmış, özellikle annesi ve babasının etkilenmesi hedeflenmiştir. Ve bunda kısmen de başarılı olmuştur. Oysa Bülent'in ailesi devrim mücadelesine kan, can, emek ve aile fertlerinden 3'ünü şehit vermiş saygın bir ailedir. Aslında düşmanın bu sinsi yöneliminin de farkındadır. Ancak bir anlık duygusalılıkla da olsa düşmanın söylemlerinden etkilenmeleri olumsuzluktur.

TKP(ML)'nin Kardelen Harekatı'yla Karşı Devrimci Hücre'yi açığa çıkarak bertaraf etmesinden sonra düşman, halk kitleleri içerisinde TKP(ML)'ye karşı güvensizliği tırmandırmaya çalışmıştır. Düşman, bugüne

kadar dolaylı ve dolaysız mekanizmalarını işleterek sonuç almak için ne gerekiyorsa ardına koymadı. Ve her durumda bunu yapmaktan asla geri durmuyor. Bülent Akbaba nezdinde de bu politika devam ettirilmek isteniyor. "Bülent'i arkadaşları vurdu, yeni bir insan neden erzak alınmaya gönderilsin, silahsızdı. Daha 2 aydır katılmış, nasıl vuruldu, bırakıp kaçmışlar" vs. söylemler Bülent'in babasına ait değildir. Düşmanın şehit ailelerinin duygusal ortamını kullanarak yarattığı asılsız iddialarla etkili olabileceği çabalandır. Komünistler ve devrimciler arasındaki yoldaşlık ilişkisinin ne kadar güçlü olduğunu dost da düşman da çok iyi biliyor. Birbirlerine ve davalarına karşı ölümü dahi hiçe sayabilecek kadar tutku ile bağlıdır. Ve bu sayısız defalar, içerisine girilen pratiklerle ortaya konulmuştur. "Neden erken şehit düştü, yeniydi" sözlerine ise şu yanıt vermek istiyoruz: Bazı yoldaşlarımız gerilla alanlarına geldiklerinin 2 günü dahi şehit olmuşlardır. Elbetteki bu ne kadar üzücü bir durum olsada, savaşın kendi yasaları vardır. Bazen 1 günde, bazen 3 yılda, bazen ise 10 yılda şehit düşen insanlarımız vardır. Ve en nihayet gerilla da insandır, her varlık gibi ölümlüdür. Ayrıca sıradan insanlardan ölüme daha fazla yakındır. Çünkü, ezilen emekçi halklar için savaş içerisindedir. Dolayısıyla gerilla aileleri

düşmanın bu sinsi ve asılsız iddialarına inanmamalıdır. Bu aynı zamanda çocuklarına duyulan saygının bir gereğidir. Bülent'in kız kardeşinin dediği gibi; "Düşman cenazemizi kaçırdı, ondan korkuyorlar ama yemin ediyorum ki korkularını büyüteceğiz, O'na layık olacağız." İşte şehide saygı, evladı, kardeşi, ağabeyi, ablayı sahiplenmek budur. Ailelerin bu tarzda gerilla cenazelerini sahiplenmesi, düşmanın tüm politikalarını boşa çıkaracağı gibi kamuoyunda yapacağı olumsuz politikaların da önüne geçmiş olacaktır. Ailelerin cenazelerine karşı görevini yerine getirmesini engelleyen düşmandır. Öldüren, kaybeden ve cenazeye işkence eden de aynı güçtür. Öyleyse tüm öfkemiz, kinimiz, yönelimimiz bu haksız güce olmalıdır. Düşmanın gerilla ailesiyle yoldaşlarını karşı karşıya getirmesine izin verilmemelidir.

Şehitleri sahiplenmekten ne anlıyoruz? Onlara karşı görevlerimizi nasıl yerine getiririz? Şehit düşen yoldaşı nasıl yaşatacağız? Bütün bu sorulara verilecek her türlü yanıt şehitleri andığımız bu günlerde daha bir anlam kazanmaktadır. Parti Şehitlerini Anma Haftası'na denk gelen bu ay da şehit düşen Bülent ve Metin yoldaşlara karşı yukarıda sorduğumuz sorular doğrultusunda baktığımızda ne kadar yanıt olduk. Ne yazık ki olumlu yanıt veremiyoruz bu

sorulara. Bülent'in cenazesinde belirli bir yönelim içerisine girildi, ancak yapılması gerekenlerin hepsinin yapıldığı söylenilebilir mi? Neredeyse yalnız bölgede bulunan kitlelerin katılımı sonucu eylem gerçekleştirildi. Eğer diğer bölgelerden katılım gerçekleştirilebilseydi cenazenin çıkarılarak Gazi Mezarlığı'nda gömülmesini başarmamız çok mu zordu? Kuşkusuz zor değildi ve bunu başarmak mümkündü. Tamamen organize olmaya bağlıydı. Ancak sudan gerekçelerle eyleme gelmeme bahaneleri ortaya sürdü. "Cenazenin kaçırıldığı haberini aldık, gelmedik." Yada, "Bölgeye giremedik" gibi söylemler ne kadar kabul edilebilir? Cenazemiz kaçırılmışsa daha fazla yoğunlaşmamız gerekir. Cenaze kaçırılmış biz rahat rahat oturuyoruz. Bu duruma öfkelenmemiz gerekirken, eyleme gitmemenin gerekçesi yapıyoruz. Nereden bakarsak bakalım kabul edilmesi mümkün olmayan bir tutum. Düşman tüm yöntemlerle saldırıyor, biz halen eski alışkanlıklarımızla hareket etmeye devam ediyoruz. Eylem içerisinde düşmana dönük düşünmemiz, eylemi başarıyla noktalamamız, şehidimize layık olmak için uğraş vermemiz gerekirken, ceviz kabuğunu doldurmaya sorunlarla uğraşıyoruz.

Diğer bir sorun; kitlelere yaklaşımdaki üslubumuzdur. Bizler, kitleler içerisinde en ufak davranışımıza dikkat etmek zorundayız. Şehit ailesi bulunduğu duygusal ortamdan hareketle bizlere benimsemediğimiz yanlış yaklaşımlar içerisine girebilir, bu durum bizim şehit ailesine karşı kaba davranmamızı, bir anda doğrularımızı benimsemesini, dahası bizlerden biri gibi davranmasını beklememizi getimez. En kırılğan oldukları anda en ufak yanlış yaklaşımımız sonradan telafisi mümkün olmayan sonuçlara yol açabilmektedir. Özcesi kitlelere sürü muamelesi ile yaklaşmamalıyız. Özellikle slogan atıran, eylemi organize eden ve kitlelerle temas halinde olan insanlarımız buna daha fazla dikkat etmelidir.

Bütün eksikliklerimize rağmen ortaya konulan biraz çaba ve emekle çok iyi sonuçların elde edileceğini görmek mümkündür. Temsili cenaze töreninde önder Cüneyt yoldaşın yazdığı şu dizeleri okuyan sese yanıt olacağız. Ve Cüneyt'in yönelimi ideolojik merkez alınarak, şehit yoldaşların idealleri iktidara taşınacak ve partinin dönemsel politikalarının başarıya kavuşturulması için ne gerekiyorsa o yapılacak. Kuşkusuz bu şehitlerin intikamını almayı da daha üst boyutta dayatmaktadır. Ve diyoruz ki;

"Ama sağ göğsümdeki yara üzerine yemin ederimki" diyen sesin emrine girilecektir. "Yemin ederimki evlat acısıyla kavrulan ananın göz yaşı üzerine" diye haykıran yönelimin takipçisi olunacaktır. ●

Ülkemizde parlamentonun niteliği ve

İKİNCİ CEPHEDE

DEĞERLENDİRDİĞİMİZ PARTİLERİN SEÇİMLER KARŞISINDAKİ TUTUMU

Bu cephede değerlendirdiğimiz partiler kendi içlerinde henüz bir seçim bloku oluşturamamışlardır. Seçime kimlerle ittifak kurarak girecekleri konusunda net bir politika belirlemedikleri. Ancak biz, yine de bu cephede yer alan partileri bir kaç gruba ayırarak değerlendirmelerde bulunacağız.

I. GRUP: İŞÇİ PARTİSİ

Mevcut durumda milli burjuvazinin sol kanadı niteliğinde bir partidir. Onun orduya devrimci misyonu yüklemesi ve 28 Şubat Kararları eksenli politika izlemesi sınıf işbirliği karakterinden kaynaklanıyor. Bu partinin programına bakıldığında ulusal burjuva karakter taşıdığı daha bir netlikle anlaşılacaktır. Mevcut iktidara karşı yönelmekten çok, her şeyin başı gibi gördüğü emperyalizme yönelmektedir. Anti-emperyalist özelliği, anti-faşist ve sistem karşıtı özelliğinden daha ağırlıklıdır. Bu da milli burjuvazinin en belirgin özelliklerindendir. Bu parti halihazırda tek başına seçimlere katılmak durumundadır. Her ne kadar CHP ve DSP'ye ittifak halinde seçimlere girme çağrısı yapsa da bu partilerin İP ile birlikte seçime girme olasılığı da hiç yoktur. Bugüne kadar İP'in çağrılarını ciddiye alıp cevap bile vermemektedirler. Ideolojik olarak Kemalizmden derin bir şekilde etkilenen ve politikalarının merkezine de devrim kanunlarının uygulanmasını koyan İşçi Partisi, katıldığı her seçim bölgesinde teşhir edilmektedir.

II. GRUP: ÖDP VE EMEP

ÖDP çıkışı itibarıyla belli bir gelişme katetti. Ancak bugün gelişen ve büyüyen bir parti durumunda değildir. Daha çok güç kaybeden küçük-burjuvaziyi temsil eden sağ-reformist bir partidir. Ama devrim cephesinin müttefikleri arasındadır. Milli burjuva olmaya aday bir parti niteliğindedir. Mevcut durumda tek başına seçime girse bile, parlamentoya adam sokacak güçte değildir henüz. İşçi Partisi'nden daha fazla oy alma olasılığı yüksektir. Ancak kendi içinde barındırdığı çeşitli iraksasyonlardan hakim olan kanadın CHP gibi komprador burjuva partilerle seçime birlikte girme düşüncesi ağırlıkta bulunmaktadır. Bu da partiye yakın vadede milli burjuva karakterin yön vereceğini somutlamaktadır. ÖDP içerisinde HADEP'le ittifak kurarak seçime gitmeyi savunan kanat bulursa da bu kanadın gücü oldukça etkisizdir. Görünen odurki CHP ile birlikte seçime katılacaktır. Bu durumda parlamentoya milletvekili gönderebilir.

EMEP ise küçük burjuvazinin sağ kanadını temsil etmektedir. Bu durum onun devrim cephesinin dışında olduğu veya tutulacağı anlamına gelmez. Denilebilirki mevcut küçük burjuva yasal partiler içerisinde ideolojik ve siyasi duruşu bakımından en devrimci ve ilerici kesimi temsil etmektedir EMEP. Seçimlere gitmeyi düşünüyor. Tek başına seçimlere girmesi durumunda yüzde birin altında oy alabilir. CHP vd. sol go-

rünümü komprador partilerle bir seçim platformu kurmaktan yana olmadığı için de parlamentoya girme şansı yoktur. Faşist ve gerici partilerle bir seçim ittifakından yana olmaması ve böyle bir platformda yer almaması, bu seçim zeminindeki en önemli duruşu olacaktır. Bu pratiği sergilemesi, o partinin sandık başında desteklenmesini getiremez. Her iki partinin de seçim taktikleri ve mevcut siyasal niteliklerinden dolayı ideolojik olarak teşhirine gitmeliyiz. Bu iki parti içerisinde okun sınıfı ucunu daha çok ÖDP'ye yöneltilmeliyiz.

Aynı grupta değerlendirdiğimiz diğer partiler de SİP ve TSİP'tir. Bu iki partinin ideolojik-siyasi duruşları EMEP'ten daha geri olmakla birlikte ÖDP'ye daha yakındır. Bu iki parti de seçimi zemininde ortak hareket etme kararı almış durumdadır. Bu iki partinin sandıkta çıkaracağı toplam oy sayısı yüzünü bile geçmeyecektir. Bu partiler önemli derecede Kemalist ideoloji ve politikaların etkisindedirler. Devrimin radikal yöntemler yerine düzen içi ve parlamentarist (özellikle de TSİP böyledir) yolla yapımını savunurlar. Mevcut durumda devrim güçleri içerisinde değerlendirsek de, bu partilerin siyasal niteliklerine dâvasını vuran yan uzlaşmacılık ve teslimiyetçilik çizgisi olan reformizmdir. Yasalci tasfiyecilikleri yeni değil oldukça geçmişe dayanmaktadır. Bu partiler askeri hedeflerimiz içerisinde değildir. Fakat siyasal niteliklerini ve seçim taktiklerini her alanda ideolojik olarak teşhire yönelmeliyiz. Sosyalist sınıflı tüm bu partilere karşı kitlelerin oy vermesi için yoğunlukla olarak siyasal teşhir faaliyetleri yürütmeliyiz.

III. GRUP: BARIŞ PARTİSİ

Bu partinin kurucusu ve aynı zamanda başkanı eski CHP'li ve komprador bir işadamları olan Ali Haydar Vezirioğlu'dur. Bu komprador unsur bir yandan parti başkanlığı yaparken, öte yandan ise VİNSAN şirketler grubunun sahipliğini yapmaktadır. Bu parti, burjuva reformist bir partidir. Mevcut durumda parti programı ve politikalarına baktığımızda niteliği milli burjuvazinin sağ kanadına denk düşmektedir. Devrim istediği olmadığı gibi, bu partinin tabanını bir kenara bırakırsak, parti yönetiminin başında yer alanlardan başta Vezirioğlu olmak üzere bir kısmı devrime karşıdır. Sınıf nitelikleri ve savundukları politikalar gereği karşı-devrimci konumdadırlar. Karşı-devrimci belirlemesi faşist olarak anlaşılmalıdır. Çünkü her faşist aynı zamanda karşı-devrimci iken, her karşı-devrimci kişi veya parti aynı zamanda faşist değildir. Bu parti Alevi mezhebine mensup insanlar üzerinden siyaset yapmaktadır. Asıl misyonu ise Alevi mezhebine mensup toplulukları, kimi Alevi gericiileri üzerinden siyaset yaparak devletle barıştırmaktır. Bu amaçla "Adlanımız farklı olabilir ama soyadımız Türkiye'dir" stratejik sloganı ekseninde siyaset yapmaktadır. Bu partinin tek başına seçimlere girmesi durumunda barajı aşamayacağı tartışma götürmez bir gerçektir. Gelişmeler bu partinin CHP ile birlikte seçimlere gireceğini gösteriyor. Bu durumda hem CHP'nin oyları, hem de BP'nin

parlamentoya adam sokma şansı artmış olacaktır. Bu partinin seçim ve diğer dönemlerdeki faaliyetleri devrime değil, sistemi ayakta tutmaya hizmet etmektedir. Düzeni geliştirip güçlendiren parti olarak alabildiğince yoğun şekilde teşhir edilmelidir.

IV. GRUP: HADEP-DDP-DKP

HADEP: Kürt ulusunu yasal platformda temsil eden ulusal burjuva karakterdeki parti durumundadır. Mücadelesi sınıfsal değil ulusal karakterlidir. Politikasının merkezine ise Kürt ulusal hareketinin siyasal çözümüne endekslenmiş "barış" koymaktadır. HADEP'in politik yönelimi PKK'nın yönelimiyle orantılı bir şekilde devam etmektedir. Uzlaşmacı bir Kürt dinamiği konumundadır. Bu misyonunu seçim sonrası da sürdürmektedir. Bu partinin büyük bir oy potansiyeline sahip olduğu tartışmasızdır. Fakat bu oy potansiyelinin HADEP'i tek başına seçime girmesi durumunda parlamentoya taşıyacak boyutta olmadığı da somut siyasal bir gerçektir. Bu partinin CHP ile ittifak yaparak seçime girmesi durumunda, parlamentoda grup kurma şansı da hiç yoktur. Aksi durumda ne grup kurabilir, ne de parlamentoya adam sokabilir. Görünen odurki ne HADEP, ne de CHP birlikte seçime katılmanın arzulu ve coşkulu çabası içerisinde değiller. Bu birazda

HADEP'in izleyeceği politikalara bağlı olduğu kadar CHP'nin HADEP'le bir seçim bloku oluşturma isteğine de bağlıdır. Tabii burada, CHP'nin HADEP'le birlikte seçime katılmasına hakim sınıfların sıcak bakması ve izin vermesi tayin edici faktör olacaktır. Halihazırda iki partinin ortak seçim platformu oluşturmalarının ipucunu verecek ciddi bir adım gözükmemektedir.

HADEP'in genel seçimlere tek başına girmesi durumunda parlamentoya adam sokması çok zordur. Ama Türkiye Kürdistanı'nda tek başına yerel seçimlere girmesi durumunda ise en az 10 ilin belediye başkanlığını ele geçireceği de bir gerçektir. Devlet ve onun partileri, HADEP'in T. KÜRDİSTANI'ndaki bu başarısının önünü kesmek için birçok şeytani ve komplocu politikalar üretilip devreye sokacağı benziyorlar. HADEP'i çeşitli baskı yöntemleri ile yıldırıp seçimlerden kendiliğinden geri çekilmesini sağlamaya çalışıyorlar. Çünkü devletin Kürt sorununda mevcut politik yönelimi yumuşamayı değil, sertleşmeyi gerektirmektedir. Bu yüzden HADEP'in birçok Kürt ilinde yerel seçimlerden güçlü çıkmasını önlemek olacaktır devletin politikası. Onlarca Kürdün bağımsız veya HADEP'i temsil belediye başkanı olarak seçilmesinin gerek Türkiye, gerekse uluslararası zeminde yaratacağı siyasal etki çok büyük olacaktır. Bu da Kürt siyasal çözümü-

Komünist partiler ve parlam

1. Devlet sistemi olarak parlamentarizm, halk temsili uydurmacasının (Fiktion) belirli bir gelişim aşamasında, burjuvazinin ihtiyaç duyduğu "demokratik" bir iktidar biçimi haline gelmiştir; bu yüzeysel olarak sınıfların dışında duran bir "halk iradesi" örgütlenmiş gibi görünen, fakat özünde egemen sermayenin elinde bir baskı ve boyunduruk altına alma aygıtı olan bir sistemdir.
2. Parlamentarizm, devlet düzeninin bir biçimidir; bu yüzden ne sınıflar ve sınıf mücadelesi n de herhangi bir devlet iktidarı tanıyan komünist toplumun biçimi asla olamaz.
3. Parlamentarizm, burjuva diktatörlüğünden proletarya diktatörlüğüne geçiş döneminde de; proletarya devlet yönetimi biçimi olamaz. Sınıf mücadelesinin keskinleşmesi anında, iç savaş içinde proletarya, kendi devlet örgütünü kesinlikle -önceki egemen sınıfların temsilcilerinin içine alım mayacağı- bir mücadele örgütü biçiminde inşa etmelidir. Bu dönemde her tirden "halk iradesi" uydurmacası, proletarya için zararlıdır. Proletaryanın parlamenter yoldan iktidara katılmaya ihtiyacı yoktur, bu ona zararlıdır. Proletarya diktatörlüğünün biçimi Sovyet Cumhuriyetidir.
4. Burjuva devlet mekanizmasının en önemli aygıtlarından biri olan burjuva parlamentolarını kendi başlarına kalıcı olarak fethetmek mümkün değildir, tıpkı proletaryanın burjuva devletini fethedemeyeceği gibi. Proletaryanın görevi; burjuva devleti ve onunla birlikte cumhuriyetçi veya anayasal-monarşici olmaları hiçbir şeyi değiştirmeyen parlamento kurumlarını da parçalamak ve yıkmaktır.
5. Burjuvazinin komünal (Belediyeler-HİG.) düzenlemeleri için de aynı şey geçerlidir. Bunları devlet organlarının karşısına koymak teorik bir yanıltır. Gerçekte bunlar da burjuvazinin devlet mekanizmasının benzer aygıtlarıdır; bunlar devrimci proletarya tarafından ortadan kaldırılacak ve yerlerine işçi temsilcilerinin yerel sovyetleri geçilecektir.
6. Bunların doğal sonucu olarak, komünizm, parlamentarizmi geleceğin toplum biçimi olarak kabul etmez. Onu, proletaryanın sınıf diktatörlüğünün biçimi olarak da yadsır. Parlamentolar sürekli biçimde fethetmeyi de kabul etmez; parlamentarizmin yıkılmasını hedef olarak alır. Bunda ötürü, ancak, onları yıkma amacı doğrultusunda burjuva devlet aygıtlarından yararlanmaktan söz edilebilir. Sorun bu biçimde ve ancak bu biçimde konabilir.
7. Proletaryanın burjuvaziye, yani onun devlet iktidarına karşı en önemli mücadele yöntemi, her şeyden önce kitle eylemidir. Kitle eylemleri, tutarlılık, disiplinli, merkezileşmiş bir komünal partisinin genel önderliği altında, proletaryanın devrimci kitle örgütleri (sendikalar, partiler, meclisler) tarafından örgütlenir ve yönetilir. İç savaş bir savaştır; bu savaşı proletarya, savaşın bütün alanlarındaki hareketleri yönetecek cesur bir siyasal komuta kadrosuna, güçlü bir siyasal genel kurmayaya sahip olmak zorundadır.
8. Kitle mücadelesi, biçimleri bakımından giderek keskinleşen ve mantıklı olarak kapitalist devlet

seçimlerde izlenecek politika!

/2

münün hızlanmasını beraberinde getirecektir.

Bu partinin demokratik ve ilerici bir nitelik taşıması farklı şeydir, seçim zeminindeki taktiklerini destekleyip desteklememek ise tamamen farklı şeydir. Herşeyi bir kenara bırakalım: Adaletsiz bir seçim sisteminin olduğu yerde o ülkede ezilen emekçiler için olsun, ezilen ulus ve milliyetler için olsun bir nebzecikde olsa adaletten söz edilebilir mi? Tabii ki söz edilemez. Varsa bir adalet, bu komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının sermayelerini korumak ve sistemi daha uzun süre ayakta tutmak içindir. Sömürü ve zulmün üzerine kurulu bir sistem içerisinde ezilen için bir nebzecikde olsa adalet yoktur. Çünkü sömüren ve ezenlerin adaleti olmaz. Dolayısıyla bu sistem içerisinde barışta sağlanamaz. Sistem içi barış girişimleri sınıf mücadelesine değil düzene hizmet etmektedir.

Bu parti ve bu partiyle oluşturulacak seçim ittifakları desteklenemez. %5'lere varan oy potansiyeline sahip olması, bu partinin uzlaşmacı yönelim ve istemlerini desteklemeyi getirmez. Burada öne çıkaracağımız slogan ve siyasi faaliyetimizin esas yönü; Kürt ulusunun gerçek özgürlüğünün ne seçimlerle, ne de masabaşı çözümlerle gerçekleşmeyeceğinin politik ajitasyon ve propagandasını yoğun bir şekilde kitlelere götür-

mektir. Özellikle de Kürt kitlesinin olduğu yerlerde bu propagandaya ağırlık vermek ve HADEP'in bu konudaki politikalarının siyasi teşhirini yapmalıyız.

DDP ve DKP ise hiçbir varlık gösteremeyecektir bu seçimde. Ki DKP, hakim sınıflar tarafından kurulmuş Kürt işbirlikçisi konumundaki bir parti niteliğindedir. Daha çokta PKK alternatifi olarak kendisine yön vermektedir.

DDP, reformist Kemal Burkan'ın düşüncelerini esas alarak kurulmuş yasal plandaki Kürt partisi niteliğindedir. Kürt kitlesi üzerinde hissedilir bir gücü yoktur. Etki gücü daha çok Kemal Burkan'ın karizmatik Kürt kişiliğinden kaynaklanmaktadır. Bu kişiliğin Avrupa, özellikle de Almanya üzerinde etki gücü olduğunu belirtelim.

Bu partilerin reformist ve gerici yüzü Kürt kitlesine yoğun şekilde teşhir edilmelidir. Siyasi propaganda ve ajitasyonun merkezine, Kürtlerin ulusal ve sınıfsal kurtuluşunun masabaşı çözümler ve seçimlere katılarak parlamentoya girmekle değil, Demokratik Halk Devrimi ile olacağı konulmalıdır. Aksi politika ve taktikler sisteme hizmet ederken, Kürt emekçilerine ise ihanet etmek olacaktır.

Bu iki cephe içerisinde ele alıp değerlendirdiğimiz partiler ve bunların seçim karşısındaki olası politikaları ve eğilimleri ort-

taya koyduktan sonra, geriye proletaryanın seçimler karşısındaki tutumu kalıyor.

I. CEPHE: SEÇİMLERDE PROLETER DEVRİMCİ TUTUM

Öncelikle belirlelim ki, Proletarya Partisi, kuruluşundan bugüne kadar egemen-sömürücü sınıfların temsil eden burjuva-feodal partilere oy vermemiştir. Bu partilerle bir seçim ittifakına girmemiştir. İzlediği bu politika, dün olduğu gibi, bugün de açık ve net ilkesel bir tutumdur. Ve her zaman da geçerlidir. Yanlış algılanmasın bu partilerle seçim dönemi ve devrimimizin içinden geçtiği koşullarda herhangi bir noktada ittifak kurulamaz diyorum. Yoksa bir tili işgal döneminde ittifaklar politikası değişecektir. Bununla orantılı olarak mevcut burjuva partilerle ittifaklar da gündeme gelecektir. Dolayısıyla her iki dönemdeki ittifak politikalarını birbirine karıştırmamalıyız. Bizim üzerinde durduğumuz ve dikkatleri çekmek istediğimiz dönem devrim mücadelemizin bugünkü aşaması içindir. Yani, Demokratik Halk Devrimi dönemi için geçerlidir. Bu dönem boyunca devrim cephesinin ittifak güçleri değişmez. Bu ittifak güçleri, aynı zamanda faşizme karşı oluşturulacak bir birleşik cephenin güçleridir de. Bunu söylerken, seçimler karşısındaki ittifak güçlerimizle faşizme karşı ittifak güçlerimizin aynı olacağını savundığımız anlayışa düşülmüştür. Birisi tamamı ile stratejik (cephe) bir sorun iken, diğeri (seçimler karşısındaki tutum) taktik bir sorundur. Burada sorun, taktik konularda anlaşılabilirliğimiz devrimci politik yapılarla eylem birliğine girmektir. Ki bu da olsa olsa birkaç aylık dönemi kapsar ve geçicidir. Oysa cephe öyle değildir; proletaryanın önderliği (Komünist Partisinin önderliği) altında kurulacak olan işçi-köylü temel ittifakı üzerinde şekillenen ve milli burjuvazinin de (sol kanadı) içinde yer alacağı bir iktidarın (demokratik) ön adımı ve iktidara taşınmanın kendisidir. Yani iktidar ortaklığıdır cephe. Bu da üç beş gün veya ay sürmez, yılları kapsar. Hatta onlarca yılı bulabilir.

Proletarya Partisi, seçimler sorununa taktik bir mesele olarak baktığı için, her seçim döneminde de farklı politikalar izlemiştir. Örneğin; bir '75 senato seçimlerinde aktif boykot taktiği geliştirirken, '77 genel seçimlerinde devrimci bağımsız aday koyarak seçimler karşısında tutumunu belirlemiştir; 1983 yılında ise sandık başına gidip boş oy verme taktiğini uygulamıştır. Daha sonraki seçimler zemininde ise genel olarak boykot (aktif) taktiğini benimseyerek uygulamaya çalışmıştır. Bunları aktarmamızdaki amaç, kimi küçük-burjuva devrimci örgütlerin "hep boykot ediyorsunuz" gibi soyut eleştiri ve çamur atmalarına ayna tutmak içindir. Yoksa, söz konusu taktiklerin doğru olup olmadığının tartışmasını burada yapmak yersizdir.

Hiçbir mücadele biçimini Marksistler ilke olarak reddetmezler. Parlamentodan yararlanıp yararlanmama sorunu tamamen taktik bir sorundur. Bizim burada boykot taktiğini benimsememizin nedeni tamamen mevcut siyasal durumdan dolayıdır. Her devrimci yapı veya sınıf bir taktik belirler-

ken, kendi bakış açısıyla sorunları tahlil etmeye çalışır. Ve kendi sınıf çıkarılan doğrultusunda bir yol-yöntem belirler. Yazımızın ilk bölümünde işaret ettiğimiz gibi, aylar öncesinden kitleler bir seçim atmosferine sokulmuştur. Her devrimci hareket bu seçim gündemini proletarya ve emekçi halkların lehine çevirmek zorundadır. Tabii ki bu işin öncülüğünü sınıf bilinçli proletarya yapmak zorundadır.

Biz aktif boykot çağrısı yapıyoruz. Peki aktif boykot çağrısı neden doğrudur? Önce bunun gerekçelerini ortaya koymalıyız.

Lenin yoldaş parlamentodan yararlanmanın hangi dönemlerde gündeme geleceğine dair çok açık ve net bir şekilde şunu belirtiyor: "Özellikle şartların devrim için uygun olmadığı durumlarda, burjuva parlamentarizmi ahırından faydalandır." Her Leninist bilir ki bununla anlatılmak istenen devrimci durumun geri olmasıdır. 1905 yılında parlamento boykot edilip ayaklanmalar düzenlenirken, 1906 ve 1912'lerde seçimlere girilip Duma'ya milletvekili, 16 kişi gönderilmesi bunun somut göstergesidir. Lenin, devrimci durumun yüksek olduğu dönemlerde seçimleri boykot etme, düşük olduğu dönemlerde ise parlamentar mücadelesini benimsemiştir. Bu, parlamentonun stratejik değil, taktik bir mücadele biçimi olarak ele alınmasını açık şekilde ortaya koymaktadır. Proletarya açısından mesele şöyle kavranmalıdır: Aktif veya pasif boykot bir taktik olduğu kadar, seçimlere veya parlamento katılmak da bir taktiktir. Birisi taktik, diğeri stratejiktir biçiminde ayrıma gidilmez. Burada tartışılacak olan, bu taktiklerin somut duruma uygun belirleyip belirlemediğimizdir. Proletarya için stratejik hedef, mevcut feodal-burjuva devleti yıkmak, bunun yerine Halkın Demokratik İktidarı kurmaktır. Parlamentoyla yolla iktidarı ele geçirme komünistlerin benimseyeceği bir mücadele biçimi olamaz. Bu, tamamıyla parlamentarizm ve reformizm olur. Parlamentarizm farklı şey, parlamentodan yararlanmak farklı şeydir. Bunlar birbirine karıştırılmamalıdır. Aslında, herhangi bir taktik mücadeleyi mevcut devletin güçlendirilmesi ve yeniden düzenlenmesi için değil, onu kökten parçalayıp yıkacak ve yerine halkın iktidarını kuracak veya kurulmasına hizmet edecek şekilde kullanmak olmalıdır. Diğer anlayış ve pratikler oportünisttir, devrime yarar yerine zarar getirir. Devrimin mantığı budur.

Konuyla bağlantılı olarak kavranılması gereken diğer bir önemli nokta da şudur, taktik belirlemeler uygulanmak için yapılır. Örneğin; seçimlere katılmanın şartlarının olmadığı durumlarda seçimlere katılma taktiğini belirlemek ve seçim koşulları yok iken parlamentodan yararlanma taktiğini geliştirmek, daha açıkçası sadece kendimizin uyacağı (bazen kendimizin bile uymadığı), başkalarına etki yapmayacak bir seçim taktiği geliştirmek saçma ve bir o kadar da bizi kitlelerden kopartıp parlamentoların mücadelesinin kuyruğuna takan sağcı-beral bir çizgidir. Ayrıca, zamansız ve şartların olmadığı koşullarda sadece kendi bi-

entarizm konusundaki ilkeler

te karşı ayaklanmaya kadar uzanan, git gide gelişen eylemlerden oluşan bütün bir sistemdir. İç savaşa doğru gelişen bu kitle mücadelesinde proletaryanın önder partisi-kural olarak, devrimci faaliyetine yardımcı us noktaları oluşturduğu bütün legal konumları sağlamlaştırmak ve bu konumları ana hedefin, kampanyanın, kitle mücadelesinin planının emrine vermek zorundadır.

11. Bu yardımcı us noktalarından biri de burjuva parlamentosunun külsüsüdür. Parlamentarizm mücadelede yer almaya karşı kesinlikle, parlamentonun bir burjuva devlet kurumu olduğu gerekçesi ilei sürülemez. Komünist Partisi bu kurumlara, onların içinde organik bir çalışma yürütmek için girmez, kitlelerin devlet aygıtını ve bizzat parlamentoyu parçalamalarına, parlamento içinden yardımcı olmak için girer. (örn. Liebknecht'in Almanya'daki çalışması, Bolşeviklerin çarlık dumasında, "Demokratik Danışma" (Meclisinde -ç.n.), Kerenski'nin "Ön-Parlamento"sunda, "Kurucu Meclis" de ve kent Dimalarındaki faaliyetleri ve Bulgar komünistlerinin çalışmaları...)

14. Seçim kampanyası, parlamentoda mümkün olduğu kadar çok sandalye kapma anlayışıyla yürütülmemelidir, kitleleri proletarya devriminin sloganlarıyla harekete geçirmeyi hedefleyerek yürütülmelidir. Seçim kampanyası bütün parti üyelerinin katılımıyla yürütülmeli ve bunda sadece partinin seçkinleri rol almamalıdır. Bu sırada yapılmakta olan bütün kitle eylemlerinden (grevler, gösteriler, askerler ve denizciler arasındaki huzursuzluklar) yararlanmak ve bunlarla yakın ilişkiye geçmek zorunludur. Bütün proleter kitle örgütlerini aktif faaliyete çekmek zorunludur.

16. Seçimlere katılmayı ve devrimci parlamentarist faaliyeti mutlak ve kategorik olarak reddeden ilkesel "anti parlamentarizm", bu durumda, parlamentonun politika yıldızlarına karşı sağlıklı bir nefe dayanan, fakat aynı zamanda devrimci bir parlamentarizm imkanını görmeyen zayıf, çocukça, her türlü eleştiriye açık bir doktrindir. Bundan başka, bu doktrin genellikle, partinin rolü konusunda çok yanlış bir anlayışla da bağlantılıdır; bu anlayışa göre parti, işçilerin merkezi vurucu gücü değil birbirlerine gevşek bağlarla bağlı gruplardan oluşan merkezsiz bir sistemdir...

19. Ancak, bu sorunun görece önemsizliğini hiç bir zaman gözden ırak tutmamak gerekir. Ağırlık noktası, asıl parlamento dışında sürdürülen iktidar mücadelesinde olduğu için, proletarya diktatörlüğü ve bunun için verilen kitle mücadelesi sorununun parlamentarizmden yararlanma gibi bir özel sorunla aynı kefeye konamayacağı kendiliğinden anlaşılır.

20. Bu medenle Komünist Enternasyonal, komünist partiler içinde bu doğrultuda ve sadece bu nedene dayanan bir parçalanmayı veya parçalanma girişimini ağır bir yanlış olarak gördüğünü, kararlılıkla vurgular. Kongre, proletaryanın, bütün kitle örgütleri üzerinde etki yapabilen merkezi partisinin yönetiminde, proletarya diktatörlüğü için verilecek kitle mücadelesi temelinde birleşen bütün öğeleri, burjuva parlamentolarından yararlanma sorunuyla çıkması mümkün görüş ayrılıklarına rağmen bütün Komünist öğelerin kesin birliği için çalışmaya çağırır...

Bu yazı, 1919-1943 III. Enternasyonal belgelerinden alınmıştır.

İncimize göre bir seçim (boykot) taktiği belirlemek de bizi kitlelerden yalıtır, sol-sekte bir politika olur. Bilinmelidir ki, politik taktikler tespit edilirken yapılan en büyük hata, uygulanma şansı bulunmayacak olan taktiklerin belirlenmesidir. Çünkü sosyal pratik tarafından her yanlış taktik mahkum edilir. Niyetlere göre politika belirlenmez, Objektif koşullar gözönünde bulundurulmadan yapılacak olan bir tesbit ve taktik, sosyal gerçeklik tarafından kaçınılmaz bir şekilde reddedilir.

Taktik konusunda anlatıklarımızı kısaca üç başlık altında özetleyebiliriz:

1) Belirlenecek taktik bir politikanın stratejik hedefe hizmet etmesi; onu geliştirip güçlendirmesi mutlak olarak gözönünde bulundurulmalıdır. Taktik, stratejinin hizmetinde olmak zorundadır.

2) Somut durumun çok boyutlu tahlili yapılmalıdır.

3) Siyasal gelişmelerin yönünün önceden görülerek, doğru tesbiti sağlanmalıdır.

Bu üç noktayı diyalektik bir bağın içinde ele alırsak, devrimin çelişkilerini doğru bir yöntemle çözmeyi başarırız. Aksi yöntem ve bakış açıları sınıf bilinçli proletaryayı dar sınırlar içerisine çekecektir. Öncüye kendiliğindencilik, ekonomizm, reformizm, kitle kuyrukculuğu, sol-sekte-rizm, sağ-liberalizm ve statükoculuğa hapsedecektir. Bu da öncünün zaman içerisinde gerçek niteliği ve amacından uzaklaşmasını getirecektir. Demek ki doğru bir taktik politika tesbit etmek öyle basit ve kolay bir iş değildir. Çok yönlü olmayı ve değerlendirmeyi zorunlu kılar.

Bu bilinçten hareketle önce Lenin yoldaşın devrimci durum üzerine söylediklerini aktaralım. Daha sonra ise bu seçim dönemindeki devrimci durumun Leninist devrimci durum tesbitiyle bağınımsını kıyaslamasını kurarak buna uygun taktik politikamızın doğruluğuna açıklık getirelim.

Lenin yoldaş, devrimci durum için şu temel belirlemeleri yapmaktadır: "Bir devrimci durum olmadan, devrimin mümkün olmayacağı. Marksistler için tartışma götürmez bir gerçektir. Ayrıca her devrimci durum da devrimci götürmez. Genel olarak bir devrimci durumun belirtileri nelerdir? Şu üç önemli belirtiyi dikkate alırsak, herhalde yanılmayız.

1) Egemen sınıflar için değişikliğe gitmeden egemenliği sürdürmek mümkün olmazsa; üst sınıflar arasında şu ya da bu biçimde bir bülren, egemen sınıfın politikasında, baskı altındaki sınıfların hoşnutsuzluğuna ve parlamasına sebep olacak bir çatlamaya giren bülren ortaya çıkarsa. Bir devrimin olması için, genellikle alt sınıfların eski biçimde yaşamak istememesi yeterli değildir. Üst sınıfların eski biçimde yaşamayacak durumda bulunması gereklidir.

2) Baskı altındaki sınıfların sınıftan ve iktidardan, normalden daha öteye kadar ilerlemişse.

3) Yukarıdaki nedenlerin bir sonucu olarak, 'barış zamanında' kendilerinin soyulmasına hiç ses çıkarmadan razı olan, ama sınıftan zamanlarda hem bülrenin her türlü şartları, hem de bizzat 'üst sınıflar' tarafından bağınımsız tartışma edilen yığınların eyleminde önemli bir artış varsa.

4) İradenin dışındaki... bu objektif değişikliklerin (abc)... hepsine birden devrimci durum denir. Böyle bir durum 1905'te Rusya'da ve bütün devrim dönemlerinde Batı'da vardı." (Aktaran İ. Kaypakaya Seçme

Yazılar 2, sf: 307.) Lenin, yoldaşın devrimci durum için söyledikleri açık ve nettir.

Bu tesbitlerden hareketle, ülkede devrimci durumun bulunmadığından söz etmek için İbrahim yoldaşın işaret ettiği gibi, Marksizm-Leninizmin zir cahilli olmak gerekir. Her şeyi bir kenara bırakalım; 97-28 Şubatından bugüne kadar mevcut parlamentoda dahil neredeyse bütün kurum ve kuruluşlar MGK'nın inisiyatifiyle hareket ettiği gibi, son dört yıl içerisinde birçok hükümet değişikliğinin yapılması, yöneticilerin ne denli yönetemez durumda olduklarına yeter bir kanıttır. Yine halkın %70'lere varan kesiminin parlamento başta olmak üzere, devletin en temel kurumlarına (ordu hariç) güvenmediğini usak-basının yaptığı anketlerde kolayca görebiliriz. Köylerde ve şehirlerde yaşayan onbinlerce insanın ekonomik ve sosyal talepleri için de olsa sokaklara dökülmesi, emekçi kitlelerin yöneticileri istemediklerini ve yönetim değişikliği is-

pinin kavrayamadığı nokta da burasıdır. Eğer bir harekete komünistler veya radikal devrimciler önderlik etmiyorsa, o gelişmeler devrimci durumun göstergesi olarak değerlendirilmemektedirler. Devrimci durumu neredeyse objektif koşulların bir sonucu olarak değerlendirecekler. Teorik olarak her ne kadar bu yönlü bir tesbit yapmasalar da pratikte uyguladıkları bundan başkası değildir. Daha önce de işaret ettiğimiz gibi devrimci durum, devrimin objektif şartlarıdır. Tek tek parti ve grupların, sınıfların iradesinden bağımsız, nesnel bir durumdur. Partinin varlığı ve örgütlenme seviyesi, devrimci durum üzerinde etki icra eder ama onu tayin etmez/edemez. Bundandaki, birçok küçük burjuva devrimci akım seçimler döneminde doğru bir taktik politika belirleyemiyor.

Seçim adaleti bile yok. Bir HADEP kullanı-lan oyların bir kısmını almasına karşın ta-raja takılarak parlamentoya adam sokamı-

ların her geçen gün biraz daha düzenden umutlarını kestiği bir dönemde yığınları sandık başına çağırmakla ne mevcut sistemin niteliğini kavramış, ne de kitlelere doğru yolu göstermiş oluruz. Tam tersine ezilen emekçilerin parlamento hayalleri peşine takmış; tarihsel sürecini dolduran parlamentarizmin siyasal alandaki ömrünü uzatmaya hizmet etmiş oluruz. Bizim görevimiz kitlelere öncülük ve önderlik yapmak, onlara gerçek çıkarlarının ve kurtuluşlarının nereden geçtiğinin yolunu göstermek olmalıdır. Parlatmenter ahmaklığı ezilen emekçilere şirin göstermek, sınıfa karşı işlenen bir suçtur ve yığınları parlamentoya umut bağlayarak aldatmaktır. İstese bu sistem içerisinde ellibin tane hükümet kurulup yıkılsın neyi değiştirir? Hepsini de ayırır. Bu saatten sonra gelen hükümetlerin hepsi de birbirinden beter olacak, birbirini aratacaktır. Gelecek hükümetlerin SAVAŞ HÜKÜMETİ olmaktan ve halkı kandırıp sömürmekten başka bir misyonu olmayacaktır. MGK'nın 28 Şubat Kararlarını uygulamayanlara hükümet kurma hakkı yoktur. Ayrıca hükümet değişikliği iktidar değişikliği demek değildir. Hükümet olmadan da devlet ve onun temel kurumları işliyor. Hükümetler mevcut durumda MGK'nın emirleri, parlamento da noteridir.

Günün devrimci görevi; tüm bu politik, ekonomik çıkmazların sahibi hakim sınıfların yarana olan parlamento seçimlerine katılmak değil, sandıkları boykot etmektir. Hem de sandıklara karşı askeri eylemler düzenleyerek. Faşist partilerden öne çıkmış ve teşhir olmuş parlamento adaylarına ve partilere karşı silahlı-silahsız her türlü mücadele aracını kullanarak. Daha önce de belirttiğimiz gibi, sorun taktiği doğru belirlemek değil, belirlenen bu doğru taktiğe hayat buldurmak için her türlü aracı devreye sokmaktır. Her mücadele biçimi-ne uygun örgüt ve örgütlenme yaratamazsak, kuşkusuzki bunun kitleler üzerinde hiçbir etkisi olmaz. Boykot taktiğini sadece sandıklara yönelik eylemlerle başarıya götüreceğimiz sanılmasın. Yazılamadan tutalında bildiriye ve kuşlamaya kadar bir dizi propaganda/ajitasyon aracını devreye sokabilmeliyiz. Seçimleri boykot taktiğimizin kitleler üzerinde siyasal bir bilinç yaratması için şimdiden propaganda/ajitasyon faaliyetlerine başlamalıyız. Bunu kampanyasal bir biçimde sürdürmeliyiz. Güç yok denilmesin; yeterli olimizdeki güçlü harekete geçirmek için fikir üretilip kata yoralım. Bu konuda, yani aktif boykot görevini yerine getirmede birinci derecede kendi öz örgüt-lülüğümüze güvenmeliyiz. Bunu yaparken taktikte birleşebileceğimiz devrimci parti ve örgütlerle eylem birliklerini örgütlemeyi de gözden kaçırmamalıyız. Hatta bu güç-lerle ortak hareket etmek için bölgesel ve yerel merkezi platformlar oluşturmalıyız. Bu güçlerle birliğimizin ruhu; eylemde birlik propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesidir. Demokratik merkezîyetçilik ilkesi temel alınarak seçimleri boykot illegal-ilegal farketmez! örgüt ve örgütlenmeleri oluşturmalıyız. Zaman ve diğer koşullar müsait. Şimdiden devrimci örgütlerle bir-a-ya gelip bu süreci başlatmalıyız... Ama-ca uygun her türlü aracı ve olanağı devrim için devreye soktuğumuz zaman başarılı olabiliriz. Küçükten büyüğe doğru gidece-giz. Devrimin gelişim mantığı budur. Ye-terki bu mantığa uygun diyalektik bir seyir izleyelim ●

Aktif boykot kampanyası süresince kullanacağımız sloganlar :

SEÇİMLERİ BOYKOT ET!..

SANDIK BAŞINA GİTME!..

PARLAMENTO PATRONLARIN VE AĞALARIN AHIRIDIR!..

75 YILDIR OY VERDİK NE KAZANDIK?..

PARLAMENTARİZM ALDATMACILIĞINA HAYIR!..

KURTULUŞ, DÜZEN İÇİ ÇÖZÜMDE DEĞİL DEMOKRATİK

HALK DEVRİMİNDEDİR!..

KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ!..

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!..

KAHROLSUN EMPERYALİZM!..

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK!..

KAHROLSUN KÜRT ULUSU ÜZERİNDEKİ MİLLİ ZULÜM!..

KAHROLSUN SOSYAL ŞOVENİZM VE İRKÇILIK!..

YAŞASIN ULUSLARIN TAM HAK EŞİTLİĞİ İLKESİ!..

BÜTÜN HALKLAR KARDEŞTİR, PATRON-AĞALAR KALLEŞTİR!..

ÖZELLEŞTİRMEYE HAYIR!..

KAHROLSUN FAŞİZM!..

YAŞASIN HALK SAVAŞI!..

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK-HALK DEMOKRASİSİ VE SOSYALİZM!..

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZM!..

tediklerini çok somut bir şekilde ortaya koymaktadır. Sokaktaki her emekçi insanın mevcut düzen partilerinden hiçbirisine güvenmediği belirtmeye gerek yok. Yine, emperyalizme daha fazla köleleşmenin ve emekçilerin daha azgınca sömürülmesinin dışında, pek yakında yüzbinlerce işçinin sokaklara atılmasının adı olan özelleştirme-nin yarattığı/yaratacağı, dünyadaki ekono-mik krizin önemli etkisi altında bulunan Türkiye'de, pek uzak görünmemekle bir-likte yüzbinlerce işsiz sokakı zapeteceğini şimdiden söylemek abartı olmasa gerek. Ülke bir parlamaya gebe. Pek tabii ki bu objektif duruma subjektif olarak müdahale edecek güçte ne yeterli bir komünist parti-si var, ne de devrimci radikal parti ve örgütler var. Devrimci durumun bu denli boyutlanmaya yüz tuttuğu ve pek yakında sosyal patlamalara dahi yol açacak bir gelişmenin olması avantaj yaratmasına karşın, ne yazık ki hepsi de subjektif olarak çok zayıftır. İşte bir devrimci politik ya-

yor. Her kurumunu faşist mafya çetelerinin ve kontra güçlerinin yönlendirdiği bir devletin hükümrânlığı altında bulunuyoruz. Hem de Kürt ulusundan on binlerce yok-sul emekçinin katledildiği, evlerinin yakı-lip-yıkıldığı, zorla göçerildiği ve binlerce köyün Türkiye Kürdistanı'nda boşaltıldığı bir dönemde yaşıyoruz. Dahası insanların aç-lıktan öldüğü, çöplükte bile yiyecek bulamadığı kan, zulüm deryası haline getirilen bir sistem içinde yaşamaya çalışıyoruz.

Her tarafı bir hapisane olan ve her karış toprağı emperyalizme peşkeş çekilen, de-mokrasinin ufak bir kırıntısı dahi bulunma-yan faşist diktatörlük tarafından yönetili-yoruz.

Durum bu kadar net ve açık bir şekilde or-tada iken, artık kalıp parlamentodan ya-rarlanabiliriz veya güçlenimizi birleştirerek parlamentoya adam sokabiliriz gibi tesbit-ler ve taktikler üretmek, boş bir utopyadan başka bir anlam ifade etmez. Öyleki, kitle-

Seçimlere karşı ajitasyon ve propagandayı derinleştir!

Ön Açıklama:

Bilindiği gibi faşist diktatörlük, Ecevit başkanlığında olduğu "mamurcuk" hükümetten sonra 18 Nisan tarihli seçim sürecine girmiştir. Ki şüpheli katilimci reformist ve sağ-doğmatik parlamentarist alimlerden de bu seçim süreci ile birlikte yağların erimesine başlamışlardır. Oysa ayırtıcı tüm karmazıya rağmen her şey açık ve basittir. Bu geri kesimin dahi "Bandar milletvekili değil, illetsizlik" dediği bir süreçte her ne sebep ve hangi cehaletten olursa olsun, sandığa giderek her oy ile halk kuybedecek ve faşizm kuzayacaktır.

Bu açık ve basit gerçekten harekete örgütlü ve örgütsüz, kadro ya da sempoizm, legal ya da il-legal tüm Maozu güçlere büyük görevlerin düştüğü açıktır. Ki bu görevlerden biri kitleler için ajitasyon ve propagandayı derinleştirmektir. "Devrimci siyasetin hayata geçirilmesinde herkeşin yapabileceği bir şey vardır!" jiarından hareketle, kitlelere yönelik ajitasyon ve propagandanın önemini anlayabilmek için Kazanacak Dünya Dergisi'ni 1993/19 sayısında yayımlanan ve Peru Komünist Partisi Başkanı Gonzalo yoldaşı alt bir konuşmanın bazı bölümlerini tekrar yayımlanmasını doğru bulduğum düşündük.

"Seçimlere Hayır! Halk Savaşı'na Evet!" kampanyası kapsamında ele alınan bu değerlendirmelerin içinden geçtiğimiz süreç itibarıyla kitlelere dönük faaliyetlerimizin nasıl ele alınacağına ışık tutacağı inancıyla...

Halkın Günlüğü

(...)

İkinci bir sonuç daha çıkarmalıyız: Zaten görüş birliğinde olduğumuz bir görevi yerine getirmeliyiz. Kamuyu yarat ve kitleler içinde derinlere vatan ideolojik faaliyet geliştir. Bu görevi kararlılıkla ve hemen uygulayalım. Marksizm, ajitasyon ve propagandanın önemini öğretir. Marks'ın sözleri tüm dünyada aşağı yukarı mevcut her dille seçkinlik kazanmıştır. Lenin bize, ekinin hasat aşısında ne kadar zaman geçerse geçsin, propagandanın her zaman muhtesem meyva verdiğini öğretmiştir. Başkan Mao, her iki tarafın, hem gericiğin, hem devrimin kamuyu yaratmaya ihtiyacı olduğunu söylemiştir: Onların sömürüyü devam ettirmek için devrime karşı kamuyu yaratmaya ihtiyacı vardı, bizim de siyasi iktidarı ele geçirmek ve savunmak üzere devrimci şiddet kullanmak için kamuyu yaratmaya ihtiyacımız vardır. Devrim için kamuyu kazanmadan iktidarı ele geçirmemiz mümkün değildir.

Şanlı bir ideolojide, Marksizm-Leninizm-Maoizm'e, bugün dünyadaki en güçlü silaha sahibiz. Bunun yaratıcı uygulaması Gonzalo düşüncesine sahibiz. O zaman zihinleri silahlandıralım. Giderek daha fazla zihni silahlandıralım ve bunu giderek daha mükemmel bir şekilde yapalım. İnsanların zihinlerini kazanacağız, elleri de silahlanacaktır. Partimiz boş yere siyasette güçlü olmakla ün yapmamıştır, çünkü siyaset, siyasi iktidarı ele geçirmesi mücadelesinde ideolojinin somut uygulanmasından başka bir şey değildir. Bugün ideolojimiz her tarafa ve her alanda saldırdı ve bu saldırılar daha da yükselecektir. Ancak bizimle doğrudan yüzyüze gelmekten korkmak tadırlar. Marksizm ile daha fazla ideolojik bir tartışmada sadece kaybedebilirler. Burjuvazinin eleştirileri, kaba iddiaları ve temelsiz hakaretlerin ötesine geçememektedir.

Marksizm-Leninizm-Maoizm'e karşı ortaya koyacakları neleri vardır? Yeni burjuva ideologları kısa ömürlüdür. Örneğin, kısa bir zaman için yıldızı pırıltı pırıltı parlıyormuş gibi gö-

rünen, ancak arkasından kibrit çöpü gibi tiryip sönen Fukuyama. Kendisi tarihe herhangi bir gelişmenin olduğunu inkar etti ve ideolojinin öldüğünü ilan etti. Aslında, özellikle proletaryanın ideolojisinin öldüğünü ilan etti, burjuvazinin ideolojisinin bundan muaf tuttu, çünkü emperyalizm göya ekonomik ve siyasi düzen olarak galip çıkmıştı. Ancak tarih ve ideoloji, sınıf mücadelesinin itici gücüyle muharebe yapmaya devam etmektedir; Fukuyama'nın saçma sözleri tarihe çarpıp geri tepmiştir ve farklı sınıfların ideolojileri arasında muharebeler devam etmiştir, söz konusu olan ister dinlerle Arap köktencilikler olsun, ister burjuva ideolojisinin çeşitli biçimleriyle neo-liberalizm, neo-pozitivizm ve faşizm olsun, isterse de Peru Komünist Partisi'nin önderlik ettiği halk savaşı dahil, bilimsel ideolojimiz Marksizm, Leninizm, Maoizm'imizle biz komünistler olalım. Dolayısıyla bir kez daha burjuvazinin sahte teorileri ve yalanları, zıddında duman gibi dağılmaktadır.

Son zamanlarda Joseph de Maistre'a geri dönmektedirler ki bu gerçekten gülünçtür. Eserleri İspanya Kralı tarafından ödüllendirilmiş olan Uslar Piere bile, Maistre'in ilercisi olan herşeyin düşmanı olduğunu söylüyor ki doğrudur. Çünkü Maistre, Papa'cı inatçı bir fanatikti. En geri "teorisyenleri"nin pelesenne sarılmakla burjuvazinin yaptığı tek şey, kendi irini ile kendisini pekiştirmeye çalışmaktır. Kokmuş leşlerini yeniden canlandıracak taze kardan yoksun olarak, burjuvazi ve genel olarak gerici, olsa olsa damarlarını giderek daha zehirli ilithapla doldurabilirler.

Onların ideolojik saldırılarına nasıl karşılık vermeliyiz? Onları tepeden tırnağa teshir etmeli, sahte ve kokmuş maskelerini parçalamalı ve karşılıklı somut gerçeğe uygulanmış Marksizm-Leninizm-Maoizm, esas olarak Maoizm ile çıkarmalıyız. Marksizm bilimsel olarak doğru tek ideolojidir. Dağları yerinden oynatmaya, dünyayı değiştirmeye ve ayakları üzerine oturmayı muktedirdir. Idealizm, gerçeği ancak başaşağı tutabilir. Marks, felsefesinin zincire vurulduğunu, kitlelerden koparıldığını, kitlelerden saklamak için kelimelere ve öümcek ağlarına gömülüp karmakansık edildiğini söylemiştir. Felsefeyi özgürleştirip kitlelere iade etmeliyiz. Kitleleri harekete geçirmek felsefemizi kullanmalıyız. Kamuyu yaratmak, kitleleri harekete geçirmek meselesidir. -Brakalım onlar ajitatorcu ve propagandacı olsunlar. Kitleleri Marksizm-Leninizm-Maoizm, esas olarak Maoizm'de ve Gonzalo düşüncesinde eğitmek için bir kitle hareketi başlatmalı. Bunun gerekliliği, ta başından beri temel bir Marksist öğreti olmuştur ve Büyük Proleter Kültür Devrimi, devrimde sebat etmek, devrimin meyvalarının kapılıp kaçınmasına izin vermemek, devrimi savunmak üzere, proletarya diktatörlüğü altında sosyalizmi inşa etmeye devam etmek için kitleleri Marksist-Leninist-Maoist ideolojide harekete geçirmenin yaşayan ve şanlı bir örneği olmuştur. Kitleleri, Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo düşüncesinin fikirleri ile geniş ve derin bir teorik ideolojik hareket etrafında harekete geçirelim. Dünyayı başaşağı görmelerine sebep olan bu feodal, burjuva, emperyalizm yanlısı bataklik-tan onları kurtaralım. Felsefeyi çekmecelerden çıkaralım, kitapçıların ve sahte akademik kuruluşların ellerinden kurtaralım ve kitlelere, günlük sınıf mücadelesine, halka götürelim. Onların ruhu karatılmış, çalmıştır, alıp geri verelim ki aldatılmalarına artık izin vermesinler. Felsefe ve bilim, alimlere değil, kitlelere aittir.

Bugün kitleler giderek daha diyalektik olmak-

tadırlar, ancak bunun bilinçli kılınması gerekir, ki diyalektiğin yasalarını bilinçli olarak kullanırlar, çelişki yasasının ne anlama geldiğini tamamen kavrayarak uygulansınlar ve onu talimata, topluma ve düşüncelere uygulasınlar. Kitleler buna muktedirler, çünkü tarihi yapan, herşeyi yaratan onlardır. Ayrıca, her bilgi pratikten çıkar herşeyden öte, insanlar günlük toplumsal pratiklerinde nesneleri değiştirirler ve bu değiştirme süreci yoluyla öğrenir ve anlarlar. Pratikte edinilen bu anlayış, yeniden pratiğe geri döner, daha fazla değişikliklere, gelişmeye, derleme ve dönüşümlere yol açar, ancak herşey şı veya bu sınırdan damgasını taşıdığı için, bu pratik, bu bilgi, bu dönüşümleri -ya proletarya ve halk yanlısı, ya da proletarya ve halk alehtan olmak üzere- bir sınıf karakteri de olacaktır. Tüm bilginin kaynağı pratiktir, kitleler, sosyal pratik yoluyla zihinlerini o döneme tekabül eden düşüncelerle silahlandırırlar ve dolayısıyla tarihin sunduğu görevleri yerine getirmek üzere elleri de silahlanırlar. İnceleme, bu sürecin zorunlu bir tamamlayıcısıdır. İnsanlar belirli bir sınıf içeriği içinde ve belirli bir sınıf çıkarları doğrultusunda eyleme geçerler ve bu, fikirleri, ideolojiye yolaçar. Onların örgütlü eylemi toplumsal dönüşüme ve halkın çoğunluğu için ilerlemeye yolaçar. Engels, bize fikirleri eylemlere zihinlere oturtmayı öğretir. Biz, Partide bu yaklaşımı 1970'lerden beri uygulamaktayız ve bunda sebat etmeliyiz. Pek kitleleri nasıl Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo düşüncesinin ideolojisi ve pratiği ile silahlandırabiliriz? Kitleler, seviyelerini yükselmek ve popüleze etmek yönündeki bizim faaliyetlerimizin temelinde, ideolojik, siyasi ve ekonomik alanlarda yüzyüze geldikleri somut sorunları ele almak suretiyle ideolojik olarak silahlanırlar. Merkez komitesinin birinci oturumunun başlattığı rekürkasyon kampanyasının tecrübesini değerlendirmenin bir parçası olarak standartları yükselmek ve popüleze etmek sorunlarını ele almalıyız. Bunun için, önderlik ve kadrolarla, diğer parti üyeleri arasında ve parti örgütlerinin çeşitli düzeyleri arasında, yarı parti üyeliği, halk genli ordu ve partinin yarattığı kitle örgütleri ve aynı zamanda bizimle birlikte mücadele eden çeşitli kitle örgütleri arasında ayrışım yapmalıyız.

Gericiğin elindeki avantajlardan birisi, birçok bilgi edinme yoluna sahip olmasıdır. Son derece gelişmiş basın-yayın sisteminde, gazeteler, dergiler, radyo ve televizyon kanalları vb. vardır. Biz bunlara sahip değiliz, ancak yenilmez bir kaynağa -tarih yapan kitleler olduğu- güvenebiliriz. Bilgi pratikten doğar ve kitlelerin yaptığı da pratiktir. Kitlelerin ajitator ve propagandacı olarak yetiştirilmeleri gerektiğini söylemiştik; mücadele eden ve direnen onlardır, tüm bunları yapmayı bilirler. Çünkü her zaman yapmış oldukları şeylerdir, bu yüzden bunu da yapabilirler. Metodumuz ne olmalıdır? Ağzımızdan çıkan kelimeler. Sözlü metod hemen elimizin altındadır ve bizim kitlelerin içine daha alıflara ve denlere kadar gidebilmemizi sağlar.

Daha esnek bir yaklaşımdır. Çünkü kime hitap edildiğine göre -köylüler, işçiler, öğrenciler, askerler, aydınlar, dükkan sahipleri vb.- uyarlanabilir. Bu metod daha esnek ve taktiksel-dir, elbette genel bir strateji çerçevesinde. Yağlı motordan da yararlanmalı, açık ve sade bir dil kullanılmalı ve kılıçla olduğu kadar kalemle de savaşmalıyız. Çizim de kullanmalıyız, bunlar, örneğin okuma yazma bilmeyen köylüler için özellikle iyidir. Elimize geçirebildiğimiz tüm modern metodları kullanmalıyız, ancak sözlü metodun esas metod olduğunu

unutmamalıyız, çünkü halk kitleleri için en ulaşılabilir olan budur.

Tekrarlayacak olursak, kitlelere hizmet etmeliyiz için ve onlara sözlü olarak -tek kuruş harcamadan- ulaştığımız için, ihtiyacımız olan taktiksel araç sahibiz demektir. Örneğin, insanların şikayetlerini dile getirmelerini teşvik etmeliyiz. Bir grup insanın artan baskı ve sömürü ile ilgili tecrübelerini anlatması yararlıdır. Bir kişi başlarsa, bir diğeri hemen ardından gelecektir ve çok geçmeden hepsi birden kitlelerinin infilak edici gücünü hissedecektir. Bu onları kamçılacak ve sömürünün sebeplerine karşı, kendilerini ezenlere karşı eyleme geçmeye itecektir. Birçok farklı yerde birçok farklı insan grubunun, şikayetlerini ifade etmesini teşvik etmeliyiz ki onların sözleri birleşip hiddetli bir kasırgaya dönüşsün. Tek bir kişi zayıf olabilir, ancak birleşen birçok kişi dehşetli bir güç oluşturur. Yazılı kitle propagandasının bir başka biçimi de **dazibao**'lardır. Başkan Mao bu duvar yazılarının demokrasi için çok etkili olduğunu öğretmiştir. Kitlelerin kağıda bile ihtiyacı yoktur -tebegir, kömür ya da varsa boya ile büyük harfler kullanarak duvarlara basit cümleler yazarak taleplerini dile getirebilir, hangi mücadele biçimlerinin kullanılması gerektiğini, hangi tecrübelerinin olumlu, hangilerinin olumsuz olduğunu, önderlerini nasıl değerlendirdiklerini belirtirler. Bu, kitle demokrasisinin bir ifadesidir. Pek sınırlı yapılan, ancak halk için değil sadece yöneticiler ve sömürücüler için demokratik olan sahte burjuva demokrasisinin tam zıddıdır. Kitleler düşünüp harekete geçilemi sonsuz bir güce sahip olurlar ve her alanda katkı yapabilirler: siyasette, askeri işlerde, ekonomide, sanatta ve bilimlerde. Halk demokrasisini geliştirmeye devam edelim: Kitleler, halk genli ordu ve askerler gibi planları tartışsınlar ve bunların uygulamasını değerlendirsinler, bu, daha iyi kavramaya, daha iyi birleşe, daha güçlü eyleme yol açacaktır. Kitleler demokrasi içinde, ajitator ve propagandacı olma yeteneklerini gösterebilir.

Büyük bir ideolojik kitle hareketinin Parti önderliğine ihtiyacı vardır. Çünkü, Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo düşüncesinin devrim ve siyasete hükmeden yasalarını, yani siyasi iktidarı için sınıf mücadelesinin, esas biçimi olarak halk savaşının yasalarını kavradığı, kullandığı ve uyguladığı maddetçe, Parti en bilinçli ögedir. Parti olmaksızın, kitleler bir planla donatılmazlar ve Partinin kitlelere iyi bir planla önderlik etmesi şarttır. Partinin ideolojik bir biçim olduğu ve Partinin planının da Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo düşüncesinin bir ifadesi olduğunu biliyoruz. Plan formüle edildiğinde, Parti çeşitli örgütleri harekete geçirmelidir. Çünkü siyasi bir çizgi onu somut pratiğe uygulayacak örgütsel biçimler olmaksızın maddi güce dönüştüremez. Bu biçimler Parti örgütleri, ordu, Partinin ürettiği örgütlenmeler, kitlelerin en alt ve en derin kesimlerinin yarattığı siyasi iktidarı organları ya da örgütleri olabilir. Birçok Marksizm-Leninizm-Maoizm, esas olarak Maoizm ve Gonzalo düşüncesini onaylamak, savunmak ve uygulamak için bu büyük ideolojik seferberliği kitleler yürütsün, silahlı eylemler bu fikirleri zihinlere sağlamca yerleştirsün.

Dolayısıyla sadece komünist partisi bu büyük kitlese ajitasyon ve propaganda sürecine önderlik edebilir. Başkan Mao'nun öğrettiği gibi, "Kitleler ve parti olduğu maddetçe her türlü mucize yaratılabilir."

(...)

IMF'nin "seçimden sonra mutlaka" talimatlı saldırılarını

İşçi sınıfı seçimi boykot ederek cevaplamalıdır

Hakim sınıflar açısından siyasal istikrarsızlığın ve ekonomik darboğazın derinleştiği, bütün bu sorunlara dair üretilmeye çalışılan her "çözümün" kendi içinde yeni çözümsüzlükler yarattığı '98 yılının ardından, emperyalizmin uluslararası kurumu IMF, ülkemiz ekonomisini kıskaçına alarak kendi politikasına uygun yön verme turlarından birini daha gerçekleştirdi.

Ülkemiz ekonomisi ve siyasetinin (hakim sınıflar nezdinde) emperyalistlere bağımlılığının bir sonucu ve geçmişten bugüne bir devamı olan bu "ziyarete" ve "ziyarette" birlikte gündemleşen olgularda şaşırtıcı, "yeni" bir durum olmadığını görmek gerekir. Zira bu, emperyalizmin IMF kanalıyla ülkemizde süreklileşen denetiminin, ekonomiye kendi çıkarları dahilinde yön vermenin bir parçasıdır. Düünden bugüne halklarımızın yaşam haklarını gaspeden, bu ilişki içinde ülkemiz hakim sınıfları ve nihayetinde emperyalist haydutların çıkarlarını koruyan, yaygınlaştıran ekonomik politikaları uygulatan ve bu uygulamaları belirli periyotlarla gerçekleştirdiği toplantılar, seminerler, "ziyaretler" vb. gibi aktivitelerle denetleyen IMF, son olarak bunlardan birini daha gerçekleştirmiştir. Yani gelenek, her zaman ki biçimiyle rutin tarzını işletmektedir. IMF'nin, ülkemize son ziyaretini kaba ve genel hatlarıyla böyle belirlerken, kendi içinde bazı özgünlükler taşıdığına ortaya koymak gerekir.

Herşeyden önce, söz konusu ziyaret, ülkemizde seçim atmosferinin yaşandığı sürece denk gelmektedir. Her kurulan yeni hükümet döneminde, hakim sınıfların ekonomik politikalarını belirleyerek uygulanması için talimatlar veren IMF, bu sefer seçimden sonra işbaşına gelebilecek hükümetin uygulamasını istediği ekonomik politikaların zeminini önceden hazırlamanın hummalı çalışmasına girdi. 18 Nisan seçimlerinden sonra kurulacak yeni hükümetin ekonomik programı bugünden belirlenmiştir. Bu ekonomik politikaların geçmişten farklı olmayacağı aşikardı. İşçi sınıfı ve ezilen katmanlara pervasızca saldırıları içerirken, hakim sınıfların çıkarlarına da muazzam olanaklar sunacak politikalar. IMF, hükümet değişikliği ve boşluğu dönemlerinde, söz konusu uygulamaların sektöre uğramasını istemediğinden bunun önlemini bugünden almaktadır.

Hatırlanacağı gibi, 1998 yılı içinde IMF'nin ülkemiz hakim sınıflarıyla imzaladığı "Yakın İzleme Anlaşması" da bu amacı kapsamaktaydı. Ta o dönemden, 1999 yılında uygulanacak ekonomik politikalar bağlanmıştı. Yine o anlaşmayla bir "pembe tablo" çizilerek, ezilen geniş katman ve sınıflara yöneltilen saldırılar meşru bir zemine oturtulmaya çalışılmıştı. Geline aşamada saldırılar ve hak gaspları dışında, hiç bir vaadin tutulmadığını görebilmekteyiz. Bunlar ezilenler açısın-

kim sınıfların yaşadığı bu siyasal bunalım, doğal olarak hedeflenenlere ulaşmanın önünde bir engellik teşkil etmiştir. İkincisi; bu istikrarsızlık içinde gerçekleştirebildikleri IMF patentli bazı politikaların, işçi sınıfı ve diğer ezilen katmanların ölüm fermanları olduğunu defalarca belirtmiştik. Ve bu saldırılara karşı gelişen (istenilen düzey ve etkileycilik olmasa da) işçi sınıfı, kamu emekçileri ve diğer çalışan kesimlerin kendiliğinden veya iradi-örgütlü tepkisi, hakim sınıfların attığı/at-

masının sürekli bunalım ve istikrarsızlığıyla bütünleşmesi sonucu oluşan tablo, ekonomik durumu daha da gerilete getirmiştir. Bütün bunlar bir yandan ekonomik durumu ağırlaştırırken, hakim sınıfları kendi içinde hep yeni "önlemler" almaya itmiş ve her "önlem" bir yığın çözümsüzlüğü de kendisiyle yaratmıştır. Kuşkusuz söz konusu olguların olumsuz sonuçları, emekçi yığınlar fatura edilmiştir. Ama hakim sınıflar daha fazlasını istemekte ve bu çirkin emellerine umut ettikleri

dan doğan sıkıntılar iken, hakim sınıfların kendi yönelimlerini istedikleri düzeyde yaşama geçiremediklerini de söylemek gerekir. Bunların belli başlı nedenlerini şöyle sıralayabiliriz: **Birincisi;** her ne kadar hükümet boşluğu ve değişikliklerinin hedeflenenlerin önünde engel olmaması hesaplanmışsa da, siyasal istikrarsızlığın yoğunluğu ve bunun bir yansıması olarak '98 yılında süreklileşen hükümet değişiklikleri ve her gelen hükümetin çözümsüzlükler içinde irade koyamayışı, istenilen "düzenlemeleri" yapmaya engel olmuştur. Zira, mevcut bunalımın derinliği denenen bir yığın hükümet modelleriyle aşılmaya çalışılmış (iki bu hükümet modellerinde 28 Şubat kararlarının belirleyiciliği olmuştur), en sonunda azınlık bir hükümetin zar zor kurulabilmesiyle sonuçlanmıştır. Ha-

mayı düşündüğü adımların önünde engelleyici olmuştur. Özelleştirmeye, işten atmalara, sendikasılaşmalarla, ücret dondurmalarla karşı gelişen tepkilerin hakim sınıfları politik-ekonomik yönelimlerinde engelleyici rol oynadığını söylemek abartı olmayacaktır. **Üçüncüsü;** IMF'nin "çözüm" diye uygulattığı her politikanın pratikte yarattığı yeni çözümsüzlükler ve ekonomik çıkmaz, hakim sınıfları daha fazla açmazla itmekte ve bu da doğrudan ekonomik-siyasal alandaki problemleri derinleştirmektedir. Gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş hareketinin, gerilla mücadelesiyle yarattığı savaş giderlerinin, bu çıkmazları daha da derinleştirdiği yadsınamaz bir gerçektir. **Dördüncüsü;** tüm dünyayı etkisi altına alan emperyalizmin uluslararası krizinin, ülkemiz geri çarpık ekonomik ya-

düzeyde ulaşamamanın üzüntüsünü, vahşi çırpınışlar içinde yaşamaktadırlar. Yani, kendileri açısından olumsuz giden bazı noktalara restorasyon çekmek istemektedirler. Bunu yaparken, yaşanan siyasal istikrarsızlık ortamından en az etkilenerek hedeflerine ulaşmak istediklerinden, geçmiş deneyimleri gözden geçirmektedirler. En son ülkemize gelen IMF heyetinin de yeni saldırı politikalarına ek olarak yaptığı budur. Azınlık Ecevit hükümeti kanalıyla gerçekleştirebildikleri kendi çıkar politikalarının yanında, esasta seçimle birlikte kurulacak hükümetin uygulamasını istedikleri ekonomik politikaları belirleme ve ülkemiz hakim sınıflarına yaptırtma... Bütün bunlar hedeflenirken üslup yine aynıdır. Enflasyonu düşürme, ekonomiyi düze çıkarma teranelerini kullanmaktadır.

IMF'nin koordinesiyle ülkemizde uygulanan emperyalistlerin ekonomik politikalarında hakim sınıfların etkisi, gücü ve çıkarının olmadığı iddia etmek bizi yanlış sonuçlara götürecektir. Sonuçta bu politikalar, emperyalistler ve ülkemiz hakim güçlerinin çıkar ilişkileri üzerinde biçimlenmektedir. Bu genelliğin yanında her görüşmede ve uygulanan her ekonomik programda karşılıklı beklentiler vardır. Emperyalizmin ekonomik güçlüğü beklentilerini elde etmede bir avantaj olsada, ülkemiz hakim sınıfları da çıkarlarını aşırı boyutta zedeleyecek tavır ve yönelime, güçleri oranında girmemeye gayret etmektedirler. Sorunumuzu bu genel belirlemelerden uzaklaştırıp, son IMF heyeti ile Ecevit azınlık hükümeti arasındaki görüşmede bunu somutlayacak olursak: Ülkemiz siyasi iktidar sahiplerinin de çıkarlarını ifade eden IMF'nin politikalarından belli başlı beklentileri söz konusudur. Siyasi istikrarsızlığın bir sonucu olan azınlık Ecevit hükümeti, işe dibe vurmuş ekonomiye "müdahale" etmekle başlamak zorundaydı. Ve bu müdahale bir çözümsüzlükler silsilesini kendi içinde her zamanki gibi taşımaktadır. IMF ile anlaşma yapabilmenin koşullarını zorlamak ve belirli bir mali yardım almak istiyorlardı.

Ecevit'in daha görüşmeler başlamadan, "IMF'den bir yardım alabilirsek iyi olur" demesi, bunun en açık izahatıdır. Zira, 1999 yılına geçilmiş ve birikmiş sorunların ağır yüküyle girilmiştir. Bütçe oluşturulamadığı gibi, bu yılın ilk diliminde ödenmesi gereken iç ve dış borç faizi için yeni kaynak üretilmemektedir. Özellikle kısa vadeli iç borçların yarattığı gedğin mevcut ekonomik bunalım içinde ödenmesi mümkün görünmüyor. Böylesine bir tablodan çıkmanın araçları (sistem dahilinde) kendi içinde daha büyük sorunlar doğururken, IMF'den borç para koparmak, en kolay "çözüm" olarak, "siyasi" iktidar sahiplerinin can simidi gibi gelmektedir. Örneğin bazı ekonomistlerin ve işadamlarının önerdiği konsolidasyon (bono ve tahvillerin vadesini belirli bir süre uzatma, alacaklılara uzatılmış yeni vade ve nominal değer taşıyan bono ve tahvillerin verilmesi) en kısa tanımlamayla, hazinenin krebilitesinin sıfıra inmesi, sürekli iç ve dış borç bulma mecburiyeti, döviz kurlarının denetiminden çıkması gibi vahim sonuçlar yaratacaktır. Yine telaffuz edilen bir diğer olgu olan monetizasyon (iç borçların tamamının para basılarak bir defada ödenmesi) süreci hiperenflasyona götürmeyi beraberinde getirmektedir. Yüzde binlere varacak enflasyon, dövize hücumun olması ve reel ekonominin durması gibi sonuçlar yaratacaktır.

Ayrıca, devalüasyon, parasal genişle-

me vb. ekonomik uygulamalar, seçim dönemine girilen süreçte siyasi iktidar açısından göze alınmayacak yönelimler olduğundan, azınlık Ecevit hükümeti için en makul çözüm IMF'den borç para almaktır. Bunun en kolay yolu da yüksek faizli ve kısa vadeli iç borçları, uzun vadeli dış borca çevirmektir. Mevcut çözümsüzlüğe bir yandan bu yöntemle nefes aldırılmak istenirken, uzun vadede de geniş halk katmanlarına yönelim politikaları hayata geçirilerek, ekonominin ağır sonuçları emekçi kesimlere fatura edilmeye çalışılmaktadır. Fakat IMF ile yapılan görüşmenin sonucunda, hakim sınıfların istediklerini alamadıkları belli olmuştur.

IMF heyeti, '98'deki Yakın İzleme Anlaşması'yla işçi sınıfına ve diğer halk kesimlerine yönelen ekonomik politikaların hayata geçirilmiş olanlarını alkışlarken, daha fazlasını yapmaları durumunda bazı anlaşma zeminlerinin ve kredi verebilme koşullarının önünü açabileceğinin mesajını vererek görüşmeleri sonuçlandırdı. Ve seçimden önce ve sonra mutlaka yapılması düşünülen belli başlı "değişimler" şöyle sıralanmaktadır.

- a) Sosyal güvenlik "reformu."
- b) Bankalar yasasının yürürlüğe sokulması.
- c) Özelleştirmelerin hızlandırılması.
- d) İhalelerde uluslararası sermayelerin denetimi olan uluslararası tahkim.
- e) Ücret artışlarında, mevcut değil, hedeflenen enflasyonun baz alınması.
- f) Tarım sübvansiyonlarının azaltılması, çiftçilere desteklerin durdurulması.

Başlıklar altında sıralanan bu maddelerin hepsi çalışan kesimlerin haklarını, değerlerini gasp etmede somutlanmaktadır. Sosyal güvenlik "reformu" özünü, emeklilik yaşının yükseltilip mezarda emekliliğin dayatılması, çalışma koşullarının ve iş yasalarının, kıdem tazminatı ile sosyal yardımın ortadan kaldırılması oluşturmaktadır. Özelleştirmenin pratikte yarattığı tablo ortada olduğundan, fazla söz söylemeyi lüks bulmaktayız. Devamla, mevcut enflasyon bir kenara bırakılıp, yapay bir biçimde hedeflenen ve gerçekleşmesi bu ekonomik sistemde olanaksız olan enflasyon rakamlarına göre ücret artışlarının belirlenmesi, TİS'lerde uygulanması düşünülen ücretlere düşük zam yapmanın açık adıdır. Hatırlanacağı gibi, '98 yılında da hedeflenen %45-50 yıl sonu enflasyonu olarak ücretlerde artış hesaplanmış, %80'lerden düşmeyen enflasyonun altında ücretler ezilmişti. Şimdi de yapılmak istenen bu durumun tekerürüdür. Tarım kesiminde çalışanları ve çiftçileri de aynı kara tablo beklemektedir. Tarım sübvansiyonları-

nın kaldırılması sorunun bir yanı sıra, çiftçilerin ücretlerinin karşılığının ödenmeyip, çiftçilerin zararlara uğratılması artık rutin bir hal almıştır. Çalışan kesimlerin yarattığı kaynaklar, son tahlilde çıkarılacak yeni bankalar yasasıyla, tamamen (mevcut durum zaten öyledir) sermaye sahiplerinin denetimine sunulmaktadır.

Bütün bu yönelimlerin işçi sınıfı ve diğer çalışan kesimlere yükleyeceği ağır faturalar, kuşkusuz ki bunlarla sınırlı değildir. Her gün yaratılan işsizler ordusu, dağıtmaya çalışılan sendikal örgütlü güç, ardı arkası kesilmeyen zamlar ve sıralayabileceğimiz yığınlarca olumsuzlukları ifade etmek mümkün. Hakim sınıfların seçim sonrası, sandıklardan çıkıp dayatacakları bu politikaları sıralarken, işçi sınıfının adına hareket ettiğini, riyakar tutumlarıyla söyleyen TÜRK-İŞ, DISK, HAK-İŞ gibi kontedaryasyonların da içinde bulunduğu ESK'in son toplantısına kısaca değinmek faydalı olacaktır. Tam da böyle bir süreçte ESK'in (Ekonomik Sosyal Konsey) toplantısı tesadüfi veya olağan değildir. Siyasi iktidar, bu yönelim politikalarında sözde sivil toplum kurumlarının da görüş ve önerilerini aldığı imajını yaratmak için, sınıfın içindeki temsilcilerini iyi birer araç olarak kullanmaktadır. ESK'i toplayıp "çalışanların da görüşlerini alarak, olumsuz ekonomik gidişata müdahale ediyoruz" imajını yaratmaktadır. Böylelikle ESK'in içinde çalışanların temsilcilerinin bulunmadığı gerçeğini örtmeye çalışsa da, bu gerçek geniş kamuoyunca bilinmektedir. Bütün bunlara rağmen, "seçimlere toplumsal barışla ve sorunlara sivil örgütlerin görüş ve önerileriyle müdahale ediyoruz" izleniminin yaratılmak istenmesi beyhude bir çabadan öte bir anlam ifade etmemektedir. Ki, bunun en açık örneği, ESK'in sonuç bildirisinde görülmektedir. İşçi sınıfı adına irade belirlediğini söyleyenler, ne hikmetse sınıfın sorunlarını ifade eden tek gündem dahi belirleyememiş, hakim güçlerin politikalarını onaylamışlardır. Ve sözümüne bir riyakarlıkla, sınıfın oy potansiyelini aymazca kullanmak isteyeceklerdir. Sınıf mücadelesinin önünde, sistemin barikat olmasının birer misyonları olan bu "sendika" kontedaryasyonlarının şimdiki acil görevi de seçimlerde işçi sınıfını, bir biçimde yönlendirmektir. Yani işçi sınıfının kendi ölüm fermanlarını kendi elleriyle onaylaması, hakim sınıfların hangi kesiminin bu politikaları hayata geçireceğine onay vermesi sağlanmaya çalışılmaktadır.

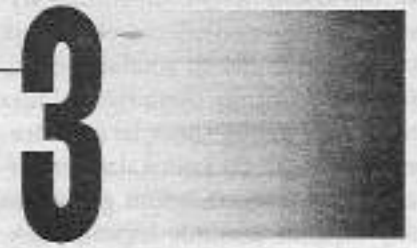
Anlaşıldığı gibi sorun, işçi sınıfı ve diğer çalışanlar açısından son derece açıktır. Siyasi iktidarın kendi çıkarlarına denk düşen hareket biçimlerinin genelde toplum, özeldde de işçi sınıfı açısından yarattığı olumsuzluklar, ya-

şamın rutin halini almıştır. Soruna, yaratılanın değil, yaşayanların çözüm olacağı düşünüldüğünde, sorunu yaşayan işçi sınıfı ve diğer çalışanlar çözüm konusunda kendi güçleri ve araçlarıyla donanmak durumundadırlar. Bu perspektifle bakıldığında, önümüzdeki seçimin ve seçimle ortaya çıkabilecek tablonun, işçi sınıfının çıkarlarının, sorunlarının çözümünün araç ve yöntemi olmadığı aşikardır. Seçimden sonra gelecek olan, hangi koalisyon veya parti (genel veriler ve mevcut burjuva partilerinin alabileceği oy oranı düşünüldüğünde, ikili bir koalisyonun kurulabilmesi dahi bir başarı olarak ele alınmakta) olursa olsun, uygulayacakları politikalar kesinlikle birbirinden farklı olmayacaktır. Yani, bu seçimin getirecekleri, yeni savaş hükümetlerinin kurulması ve bu zihniyetin bir versiyonu olarak tüm demokratik örgütlenme ve kendini ifade etme haklarının gaspedilmesi olacaktır. Bu çerçevede, 28 Şubat ile başlayan devletin "yeniden yapılandırma" sürecinin daha aktif bir şekilde yaşam bulması, kendini "güçlü" bir hükümetin kurulması bu seçimin esas kapsamıdır. 28 Şubat kararlarının içeriği Kürt ulusunu ve devrimci-ilerici hareketleri boğma hesabıdır. Demokratik, ekonomik, akademik örgütlenme ve kendini ifade etme hakkının gaspedilmesidir.

Devamla seçimden sonra hedeflenen ekonomik politikaların, işçi sınıfı ve diğer emekçiler açısından ne anlama geldiğini yazımızın içerisinde açmaya çalıştık. Sonuç, sandık başında kendi ölüm fermanlarımızı onaylatılmaya çalışılıyor. Buna tüm ezilenler olarak izin vermemek, sistemin tıkanmış olan organlarının "açılmasına" ortak olmamak için sandık başına gitmemeliyiz ve seçimleri boykot etmeliyiz. Seçimleri boykot etmek için çıkarımıza denk düşen yığınlarca sebep varken, seçimde oy kullanmak için çıkarımıza hitap eden hiç bir sebep yoktur. İşçi sınıfının misyonu gözönüne alındığında, kendi çıkarına denk düşen araçlarla sürece müdahale etmesi gerekmektedir. Bu araç, sistemin dışındaki yöntem ve eylemlerle faşist diktatörlüğün saldırılarına cevap olma bilinciyle donanmış örgütlülüktür.

Özcesi, yönelecek tüm ekonomik-demokratik-akademik saldırıları onaylamak değil, karşı çıkmak için, seçimle hakim sınıfların süreçlerini düzeltme değil, içinde bulundukları siyasi-ekonomik bunalımı derinleştirmek için, onların kendi emellerine ulaşmalarına destek değil, ezilen yığınların kendi ideallerine yürümesi ve hesap sorması için seçimler aktif bir şekilde boykot edilmelidir. Sınıfın kendisi için sınıf olma bilinci, bu gerçeklikle sürece müdahale etmemizi emretmektedir. ●

Devrim için öğrenilmesi zorunlu bir bilim tarih

Binlerce yıl süren "İlkel topluluk" dönemi, insanın doğayla olan savaşına tanıklık etti. İlkel insan bu zorlu kavgadan "muzaffer" olarak çıkmayı başardı belki; ama bu defa bir başka düşmanla savaşa tutuşmuş buldu kendini: İnsanın düşmanı insandı şimdi. Daha öncekinden ve hala arka planda devam eden doğa ile savaşından farklıydı bu kavgaya; daha kanlıydı, acımasız, aşağılık ve insafsızdı ama bir o kadar da haklı ve kahramancaydı. İki tarafı vardı bu savaşın; bir taraftan biri, geniş yığınların ürettiklerine el koyarak zenginlik içinde yaşayan, insanları köleleştiren, zorbalıkla ve asalakça bir yaşam sürdüren küçük bir azınlık, diğeri ise bütün ömürlerini üretime adanmış halde yaşamsal ihtiyaçlarını bile karşılayamayan, kıt-kanat geçinen, ezilen, horlanan, köleleştirilen emekçi insanlardı.

Bu defaki düşman çok daha zorlu; çünkü, -doğadan farklı olarak- düşünabiliyordu, bilinci taşıyordu ve egemenlik alanını genişletebilmenin, sonsuza dek sarsılmadan sürdürebilmenin yöntemlerini ve araçlarını yaratabiliyordu.

Değişen koşulların yarattığı yeni tehlikelere karşı yeni önlemler geliştirebiliyordu. Bütün bunları yaparken o, zenginliğine ve iktidara olmanın getirdiği tüm olanaklara yaslanıyordu. Bir baskı aygıtı olarak devlet ona aitti. Ordu onun, adalet mekanizması onun çıkarlarına uygun bir biçimde işliyordu, din onu kutsallaştırıyor ve koruyordu, eğitim onun için vardı, bilgi onun tekelindeydi... Çalışan halka kalansa açlık, yoksulluk, kırim, kölece itiat ve koyu bir cehaletti.

Yeni yeni oluşan özel mülkiyet dünyasının "kahramanları" egemenliklerini ve zenginliklerini yalnızca baskılarla ve zorbalıkla bugünlere taşımadılar. Bu yöntemin, tek başına amaçlarına varmak için yeterli olmayacağını farkındaydılar. Çünkü sömürdükleri, baskı altında tuttukları ve hükmettikleri halk sayıca kendilerinden çok fazlaydı ve üreten, çalışan, yaşamı her gün yeniden yaratan onlardı. Açlıkla, yoksullukla ve korkunç kötülüklerle geçen yaşamlarından başka kaybedecekleri hiç bir şey yoktu; hatta ölüm sevil bir yaşamın yanında onlar için kurtuluş bile sayılabilirdi. Dünyada aç yığınların öfkesinden daha korkunç bir şey olamazdı. Çünkü yalnızca kuru bir şiddet uygulamak, tıpkı bir bumerang gibi dönüp dolaşıp yine kendilerini vururdu. Ezen egemen sınıflar "bir sıkımlık can-

larının" ömrünü uzatabilmek için ne yaptılar da kendilerini ezilen aç yığınların korkunç öfkesinin yıkıcılığından koruyabildiler ve iktidarlarını bugünlere taşıyabildiler?

Hiç kuşkusuz, tek bir biçimde, yalnızca askeri yöntemlere dayanarak başarmadılar bunu. Zengin yaşamlarının ve iktidarlarının varlık nedeni, ama aynı zamanda kendilerini yıkıma götürecektik kadar tehlikeli olan ezilen kitlelerin, yaşadıkları özel mülkiyet düzeninden başka bir düzenin geçmişte varolduğu gerçeğini unutmaları sağlanmalıydı. Ezilen kitleler arasında, bu özel mülkiyet düzeninden başka bir düzenin "olabilirlik" ihtimaline dair düşünce-

TARİH BİLİNCİNİN KISA GEÇMİŞİNDE, YALANIN VE ÇARPITMANIN EGEMENLİK YILLARI

Yukarıda bahsettiğimiz şekillendirme faaliyetinde, ezilen kitlelerde yanlış bir tarih bilinci yaratma ve bunu etkin kılma pratiğinin önemi büyüktür.

Ezen egemen sınıfların kitlelerde yanlış bir tarih bilinci yaratma pratiği, yalnızca geçmişin sınıfsız, sömürsüz, ortaklaşmacı, eşit, özgür yaşamını unutturma çabasını ifade etmez. O, ayrıca ezilenlerin bugünü tüm gerçekliğiyle tanımlayabilmesinin ve edindiği bu birikimle geleceği insanlığa yakışan bir biçimde kurabilmesinin önüne set çek-

Tarihin ve felsefenin içiçe geçişi hiç de bir raslantı değildir. Felsefe, insanın ve doğanın varoluşunu araştırır. Tarihin de konusu insan ve onun etkinlikleridir. Tarihe bakmadan felsefe yapılamaz. Tarih, felsefeden yararlanmadan araştırılmaz. Tarih üzerine yapılan her değerlendirmede, tarihten çıkarılan her sonuç, belirli bir bakış açısının damgasını taşır. Bu bakış açısı, yaşam biçiminden, pratikten ve deneyimden çıkarılan bilgidir ayrı düşünülemez. Yukarıda saydığımız isimler, filozof ve tarihçi olmalarının yanı sıra yaşadıkları çağın efendileriydiler. Onlar basit birer köylü ya da köle değildiler. Ezilen ve sömürülen insanlar gibi düşünemezlerdi. Asalakça yaşamlarının haklılığını ortaya koymak zorundaydılar. Hem onları filozof ve tarihçi yapmada asalakça yaşamlarının kendisi değil miydi? Eğer, hiç çalışmadan başkalarının sırtından geçinmeselerdi, onca araştırma, inceleme ve düşünme, yazma eylemleri için nasıl vakit yetiştirebileceklerdi? Aksi bir düşünüş varoluşlarına ihanetle eşdeğerdi.

lerin uyanmasına bile izin verilmemeli; "herşeyin başlangıçta nasıldıysa, bugün de öyle olduğu ve gelecekte de böyle olacağı, bu gerçeği hiçbir gücün değiştiremeyeceği..." yalanını bütün bir halka yutturmalıydı. Çıkarlarının ve iktidarının geleceği, bunları başarmasına bağlıydı.

Dedik ya; bilginin, eğitimin, dinin ve felsefenin dizginleri ezen egemen sınıfların elindeydi ve onun çıkarlarına hizmet ediyordu. Ezilen sınıflar, doğrudan bu araçları kullanan, ezen egemen sınıflarca sömürü düzeninin bekasına uygun bir biçimde şekillendiriliyorlardı.

meyi de içerir. Çünkü tarih, yalnızca "geçmiş bilmek" gibi "masum" birşey değildir; bugünü tanımlayabilmek ve dün, bugünün diyalektik birliğinden yola çıkarak yarını kurabilmektir aynı zamanda. Ve tarih, bu içeriğiyle emekçi yığınların özgürlük savaşında elinde güçlü bir silah, ezen egemen sınıflar için korkunç bir kabustur.

Tarih felsefeden ayrı düşünülemez. Bu, tarihe belli bir sistem içerisinde bakışın ilk kez başladığı Antik Çağ'da da -köleci toplumda- böyleydi. O dönemin filozoflarından bir kısmı, insanlığın ilk tarihçileriydi aynı zamanda. Bugün "tarih biliminin babası" olarak nitelen-

dirilen Herodot da öyleydi. Thukydites ve Aristotales de...

Tarihin ve felsefenin içiçe geçişi hiç de bir raslantı değildir. Felsefe, insanın ve doğanın varoluşunu araştırır. Tarihin de konusu insan ve onun etkinlikleridir. Tarihe bakmadan felsefe yapılamaz. Tarih, felsefeden yararlanmadan araştırılmaz. Tarih üzerine yapılan her değerlendirme, tarihten çıkarılan her sonuç, belirli bir bakış açısının damgasını taşır. Bu bakış açısı, yaşam biçiminden, pratikten ve deneyimden çıkarılan bilgidir ayrı düşünülemez. Yukarıda saydığımız isimler, filozof ve tarihçi olmalarının yanı sıra yaşadıkları çağın efendileriydiler. Onlar basit birer köylü ya da köle değildiler. Ezilen ve sömürülen insanlar gibi düşünemezlerdi. Asalakça yaşamlarının haklılığını ortaya koymak zorundaydılar. Hem onları filozof ve tarihçi yapmada asalakça yaşamlarının kendisi değil miydi? Eğer, hiç çalışmadan başkalarının sırtından geçinmeselerdi, onca araştırma, inceleme ve düşünme, yazma eylemleri için nasıl vakit yetiştirebileceklerdi? Aksi bir düşünüş varoluşlarına ihanetle eşdeğerdi.

Onların yazdığı tarihte ezilenlere, sömürülenlere, sıradan ve basit insanlara yer yoktu. Onlara göre binlerce insanın ölümüne, koskoca bir uygarlığı temsil eden bir kentin yıkılışına neden olan savaş, yalnızca güzel ve soylu bir kadının paylaşılmasına üzerineydi. Troya, Aldissus ile Hektor'un inadı yüzünden yerle bir olmuştu. Köle sahiplerinin tarihinde yarı tanrıları kahramanlar. Tüm insanların kaderi onların duyguları ve zaafına bağlıdır. Soylular ve kralların kahramanlığıdır, bilgece ve adil bir biçimde yönetmeleri; halkı açlıktan, soğuktan, savaştan ve her türlü tehlikeden koruyan, köleci Sümer devletinin "soylu" kralı Gilgameş, bütün bir halkın ihtiyaçlarını karşılamak için canla başla çalışıp durur, destanda yaptığı su kanallarıyla halkını sel felaketinden, açlıktan ve kıtlıktan korur. Onlar için tek başına "korkunç canavarlarla" ve büyük ordularla savaşmayı göze alır. Ama destanın hiçbir bölümünde sıradan köylülerden ya da kölelerden söz açılmaz. Varsa yoksa rahipler, kral ve saray çevresi... Bilinmez, belki böyle iyi bir kral yaşamıştır Sümer'de bir zamanlar. Ama burada gerçekte yüceltilen Gilgameş değil, tanrıların isteğiyle varolan krallığın ve onun sahipleri kralların, rahiplerin, rahibelerin, tümünden soylu sınıfların tartışılmaz egemenliği ve bu egemenliğin

gücünü tanrılardan alırlardır sözkonusu olan. İşte, yanlış tarih bilinci yaratmada dinin ve destanın vazgeçilmez zoru.

Ezen egemenlerin anlayışında tarih, tanrılarla, tanrıların oğulları yani tanrı krallarla, soylu kahramanlarla başlatılır ve onlarla bitirilir. Onlar olmasa yaşam da olmaz. Destanlar, şiirler, mitolojik öyküler, rütieller hep onları anlatır ve yüceltir. Doğumlarından ölümlerine dek, bu "heyecanlı" ve "keyifli", "renkli" ve "maceralarla dolu" masalları gerçek sayarak yaşayan cahil bırakılmış halkın efendilerine bağlılıkları sağlanır böylece.

Ama egemenlerin ezilen kitlelerde yanlış tarih bilinci yaratma çabaları tümüyle başarılı sayılamaz yine de. Baskı ve sömürüye, kolece yaşama tahammülü kalmayan kitlelerin görkemli başkaldırılarınin destanlaşan öykülerinin dilinden dile aktarımına, nesilden nesile söylene söylene bugünlere taşınmasına engel olunamadı. Üstü örtülmeye çalışılan, unutturulmak istenen, "baldın çıplaklar, düzen bozan eşkiyalar, din düşmanı asiler" olarak nitelendirilen Spartaküslerin, Demirci Kavalının ezilen kitlelerin bilincinde yarattığı devrimci etkiler hiçbir zaman ortadan kaldırılamadı.

Koleci toplumda tarih, dinden çok "soylu kahramanların" yetenekleriyle ve onların iradeleriyle meydana gelen olaylarla açıklanmaya çalışılırken; feodal toplumda tarih anlayışının merkezinde "tanrı" kavramı vardı. Bu anlayışa göre insan ne yaparsa yapsın, tarih, daha önceden tanrının belirlediği bir çizgi üzerinden gelişecekti. Tanrının çizdiği "alın yazısı" insanlarca değiştirilemez; yalnızca yaşanır. Bu, Hristiyan Avrupa için de böyledir, Müslüman Asya için de... Tarihin başı da bellidir sonu da. Adem ve Hava'yla başlayan insanlığın serüveni kaçınılmaz sonla, kıyametle menziline erecektir. Bu süre içinde yaşayan insanlar, tanrının kendilerine çizdiği kadere isyan etmemelidir. Ne kadar yoksul olursa olsun, ne kadar acı çekerse çeksin, isyan etmeyen, olanla yetinen, yokluktan yakınmayan, yaratıcısına şükür eden tatminkar ve inancı kullar cennetle ödüllendirileceklerdir. Yaşarken aksi bir tutum sergileyenlerse cehennem ateşiyle cezalandırılmaktan kurtulamayacaklardır. Tanrının önceden çizdiği bu tarih, insan aklının kavramayacağı bir şeydir. Ona yalnızca inanılır ve sorgusuzca itaat edilir.

"Kutsal" kitaplar, "münzevi" din adamlarının "ömek" ve "cefakar" yaşamlarını anlatan söylenceler, ilahiler, "tanrı için yapılan" din savaşlarını anlatan öyküler, yaşamı "öte dünya" için bir sınamaya sunan tüm araçlar, ezilenleri sömürmeye devam edebilmek içindir. "Öte dünya" -gerçekliği olmasa da- bir umuttur; ezilenler ve sömürülenler "umutsuzca" bırakılmamalıdır.

Yoksa bu umutsuz yığınlar, tıpkı köşeye sıkışmış bir kedi gibi uysallığından sıyrılabilir, keskin dişleriyle düşmanın canını acıtabilir.

Tarihte bütün bu yalanlar ve yalın gerçekliği çarpıtıldığını gören hiç kimse olmadı mı? Elbetteki oldu.

Engizisyon mahkemeleri kimler için kuruldu? Kimler diri diri ateşlerde yakıldı? Nesimi'nin derisi neden yüzdü? Şeyh Bedreddin'ler, Pir Sultan Abdal'lar niçin darağacında katledildiler? Ve bizler okul sıralarında Fatih'in İstanbul'u "fethini", Yavuz Sultan Selim'in Mısır seferini, Padişah Deli İbrahim'in sakalına boncuk dizisini, bilmek hangi saray kadınının çevirdiği entrikaları vb. okuyoruz da, neden hala Börklüce Mustafa'lara, Babek'lere, Baba İshak'lara dair bir cümleye bile rastlıyamıyoruz ders kitaplarında? Bütün bu soruların yanıtı tarihte. Ama nasıl bakacağız tarihe, gerçeği yalandan nasıl ayıracağız, olgunun varlık nedenini nerede arayacağız, gelişimin dinamizmini nasıl bulacağız, geleceğimizin yönünü ne biçimde belirleyeceğiz?...

TARİHSEL MATERİYALİZM DOĞUYOR

YALAN VE ÇARPITMANIN EGEMENLİĞİ SONSUZA DEK YIKILMAK ÜZERE SARSILIYOR

18. yy. Avrupasında iktisadi, sosyal, siyasal, bilimsel ve teknik gelişmeler daha önceki tarih anlayışını da yerle bir etti. Burjuvazi, iktidardaki feodalleri devirirken, feodal iktidarın sac ayaklarından biri olan kiliseye de yöneldi. O döneme kadar yüzyıllar boyunca bütün bir sosyal yaşama olduğu gibi, düşünsel faaliyetlere de yön veren kilisenin dine dayandığı tarih anlayışı da bu yönelişten nasibini aldı.

O dönem, toplumsal ilişkilerin altüst olduğu, yeni bir çağın başladığı, oldukça hareketli günlerin yaşandığı bir dönemdi. Bilimsel ve teknolojik gelişmelerle birlikte sanayi büyük bir gelişme göstermişti. Yalnızca ekonomide ve siyasal yaşamda değil, düşünsel yaşamın birbirinden farklı bütün alanlarında da yeni yeni gelişmelere tanık oluyordu dünya. Doğa bilimcisi Darwin, canlıların tarihsel süreç içerisindeki gelişim seyrini incelemiş ve bu incelemelerinden çıkardığı sonuçları birleştirerek "Evrin Kuramı"nı oluşturmuştu. Bu kuram, dinsel inanışların dünyanın ve canlıların "yaradılışı"na dair öne sürdüğü tezleri paramparça ediyordu. Hemorgo, daha yeni keşfedilen toprak parçalarında ilkel bir yaşam süren toplumlar üzerinde yaptığı incelemelerde, bilinen tarihin öncesinde ilkel atalarımızın yaşam biçimine ve aralarındaki sosyal ilişkilere dair yeni bilgiler sunmuştu insanlığın bilgi hazinesine. Aynı biçimde felsefe ve tarihte de hızlı bir gelişme yaşanıyor. Fransız devrimci burjuvazisinin ideologları, 18. yy. büyük materyalistlerinden Diderot,

Holbach, Helvetius ve diğerleri, o döneme kadar bütün bir düşünsel yaşamı dumura uğratan dinsel inanışların insanlığın tarihine ve doğaya bakış açılarını sarsan fikirlerle canlı bir tartışma ortamının ateşleyicileri olmuşlardır. Büyük filozof Hegel idealistti belki. Ama, "burjuva ideolojisinin sınırları içerisinde, tarihin bitmiş bir olaylar yığını olmayıp bir süreçler bütünlüğü olduğu, yalnız akla uygun gelişmeler değil, irrasyonel gelişmelerin de adına tarih denen çelişkili ilerleme içinde düşünülmesi gerektiği anlayışı, doruk noktasına Hegel'le ulaşmıştı." Değişimin ve gelişimin, çelişkilerin dinamiğiyle yaşandığı gerçeğinden hareket eden Hegel, doğaya ve toplumsal yaşama egemen olan bu çelişkilerin hareketin oluşturduğu düzeneğin varlık nedenini evrensel bir ruha bağlayarak, maddi nesnel gerçekliğin belirleyiciliğini yadsırken koyu bir idealizmin temsilcisiydi.

Burjuva ideologları, toplumsal yaşamın gelişiminin dinamizmini üst yapısal kurumlarda arıyorlardı. Toplumun varoluşu ve gelişimi, insanların bilimsel, siyasal, hukuksal, sosyal faaliyetlerinin bir sonucu olarak görülüyordu. Evrensel ruhun, yani tanrının kutsallığı ayaklar altına alınmıştı belki. Ama, yeni anlayışın merkezinde bu defa akıl vardı. Yere-göğe sığdınamayan, kutsallaştırılan şey akıldır artık.

Sosyal, siyasal, ekonomik, bilimsel, teknolojik ve düşünsel alanlarda yaşanan gelişmelerin tüm hızıyla sürüp gittiği bir ortamda yaşayan Marks ve Engels, kendilerinden önce yaşayan filozofların, bilim ve düşün adamlarının incelemelerinin ve fikirsel etkinliklerinin sonuçlarını eleştirel bir gözle incelediler. Tüm çalışmalarında onları motive eden şey, çağlarını anlamaktı. Bunun için de çok önceleri yaşanmış dönemlere kadar uzanmaları gerekiyordu. Toplumsal gelişimin gerçek dinamizmini bulmak amaçları. Eğer gelişimi sağlayan itici gücü keşfedebilirlerse, yalnızca çağlarını anlamanın öfanaklarına sahip olmayacak, ayrıca, toplumsal yaşamı değiştirme bilgisine de sahip olacaktı. Yaşadıkları çağda büyük ilerlemelere tanıklık ediyordu insanlık. Ama bu ilerleme korkunç acıların üzerinde yükseliyordu. Toplumsal yaşam, karmaşık çelişkilerle yüklüydü. Bütün bu çelişkileri tanımlamak, kaynaklarını ortaya koymak kolay iş değildi. Kararlı ve özverili bir çalışmanın yanı sıra, birikim ve cesaret istiyordu. Tüm bu özellikler Marks'ta da Engels'de de vardı.

Giristikleri bilimsel çalışmaların sonuçları ışığında ilk kez onlar, insanların politika, hukuk, siyaset, din ve felsefe ile uğraşmadan önce yemeleri, içmeleri ve barınmaları için gerekli olanları sağlamalarının zorunlu olduğunu ortaya koydular.

Marks ve Engels, birlikte kaleme aldık-

ları "Alman İdeolojisi" isimli eserlerinde;

"Bütün ön varsayımlardan yoksun Almanlarla birlikte, bütün insan varlığının, yani bütün tarihin birinci ön varsayımından, yani insanlar 'tarih yapabilmek' için yaşayabilecek durumda olmalarıdır, ön varsayımından işe başlamak zorundayız. Ama yaşamak için herşeyden önce içmek, yemek, barınmak, giyinmek ve daha bazı başka şeyler gerekir. Demek ki, ilk tarihsel olay, bu gereksinimlerin sağlanmasını elverişli kılan araçların üretimi, maddi yaşamın kendisini üretimidir ve bu, binlerce yıl önce olduğu gibi bugünde insanları hayatta tutmak için günbe gün, saat be saat yerine getirilmesi gereken tarihsel bir olay, bütün tarihin temel bir koşuludur" diyorlardı.

Marks'ın ortaya koyduğu bu anlayış, tarih bilminde bir devrimdi. Marks'ın öne sürdüğü bu görüş, basit gibi görünüyordu belki ama derinliğine incelendiğinde, toplumsal yaşamdaki çok çeşitli ilişkilerin kökenlerini ortaya koyuyordu.

Düşünebilmesi için yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamak zorunda olan insan, öncelikle bu sorunu çözmeliydi. Yani yiyecek, içecek, giyecek ve barınak sağlamalıydı önce. Tarihin temeli; insanın ihtiyaçlarını karşılamak üzere giriştiği MADDİ MALLARIN ÜRETİMİ idi.

İnsan olmadan tarih olabilir mi? Marks ve Engels tarihi neyle başlatıyordu? Bu soruların yanıtını yine Alman İdeolojisi adlı eserde buluyoruz:

"Tüm insan tarihinin ilk koşulu, doğal olarak, canlı insan varlıklarının varlığıdır. Gerçekte kaydedilecek ilk durum, demek ki, bu bireylerin bedensel yapılışı ve bu yapıların doğurduğu bu bireylerin dünyanın geri kalanıyla olan ilişkileridir... Her tarih, bu doğal temellerden ve tarih boyunca insan eyleminin onlar üzerinde meydana geldiği değişikliklerden hareket etmek zorundadır."

Marks ve Engels toplumsal yaşamın ve tinsel değerlerin varlık nedenlerinin kökenlerini ve gelişiminin dinamiklerini açıkça göstermişti bir kere. Onlar tarafından formüle edilen materyalist tarih anlayışı, tarihin fikirler üzerine değil, maddi malların üretimi üzerine temellendiğini ve tek tek kahramanlar tarafından değil de emekçi yığınlar tarafından yapıldığını kanıtlıyordu.

Yeni tarih anlayışının getirdikleri yalnızca bu kadarla sınırlı değil tabii ki. Geçmişle, bugünle, gelecekle bütün bir toplumsal yaşamı kavrayabilmenin sistemli bilgisini ifade eden materyalist tarih anlayışını birkaç paragrafı geçiştirmek mümkün değil. Bu nedenle bir sonraki sayıda, bu konu üzerinde çok daha ayrıntılı bir biçimde durmaya çalışacağız ●

-sürecek-

Onlar Kardelence açan çiçeklerimizdi,

devrim halayımızda ölümsüzleştiler

Altınçağa ulaşmamızdaki mücadelelerimizde, çeşitli milliyet, sınıf, grup ve halkların önderliğine soyunmak her zamankinden daha zor ve acıdır. Bugünkü koşullarda işimiz bir önceki günden daha zordur. Çünkü devrim yapmak; sınırları tanımayan bir görev bilinci, özveri ve sorumluluk gerektirmektedir. Devrim yapmak; yemek pişirmeye, nakış işlemeye, resim yapmaya ya da yazı yazmaya hiç benzemez. Devrim yapmak; ezilen sınıfın karşı-devrimci sınıfı yıkmak için giriştiği bir eylem, bir harekettir. Yani devrim yapmak; ezilen emekçi halklara düşman olan karşı-devrimci zoru ortadan kaldırma eylemidir.

Biliyoruz ki ağır bedeller ödenmeden büyük değerler yaratılmaz. Bugün devrim için on kat daha fazla bedel ödemek gerekiyor. Tarihimiz kanla yazıldı ve yazılmaya devam etmektedir. Topraklarımızdaki çeşitli milliyetlerden ezilen emekçi sınıf ve halkların öncü müfrezesi olan Proletarya Partisi ve onun çelik yumruğu olan gerillanın Karadeniz Bölgesi'ndeki muharebesinde şehitler vererek **"Devrim Halayımız"** büyümektedir. Karadeniz kızıl kanlarla sulanmaktadır. Ezilen emekçi sınıfların kavgası sürdüğüce bedeller ödenecek ve şehitler verilecektir. Bu sınıf mücadelesinin doğası gereğidir. Çünkü zoru ancak devrimci zorla yıkabiliriz.

Faşist-feodal burjuvazi yoksul Karadeniz halkının sırtına binerek canını, kanını ve emegini sömürmektedir. Karadeniz Bölgesi'ndeki yoksul ve fukara köylünün, çiftçinin ve de işçinin sorunlarına sahip çıkan TKP(ML) ve önderliğindeki TIKKO düşmanla girdiği muharebede şehitler vererek değerler yaratmaya devam etmektedir. Koşulları yoksul emekçilerin lehine çeviren pratik mücadelesiyle Karadeniz halkına güven ve umut veren TKP(ML) düşmanın korkulu rüyası olmaya devam etmektedir.

Düşman "ölü ve cansız bedenlerimizden" dahi korkmaktadır. Bugün Metin Çakar ve Bülent Akbaba yoldaşların cesetlerini kaçıran düşman, ne kadar çok korktuğunu bariz şekilde göstermiştir. En ilkel toplumalarda dahi ölüye saygı vardır. Oysa bu caniler her türlü insani duygulardan uzaktır. Ölü bedenlerimize en iğrenç işkenceleri yaparak tecavüz etmektedirler. Bu canilerin ne kadar kirli ve suçlu olduklarını anlatmaya bile gerek yoktur. Şehit düşen tüm yoldaşlarımızın intikamını, bu çirkin uygulamalara maruz kalan her değerimizin hesabını almaya devam edeceğiz. Acılarını gözyaşlarına akıtan analarımızın, çocuklarımızın ve yetimlarımızın intikam

etelenemez bir görev haline gelmiştir. Düşman karşımızda tüm çirkin yüzüyle çaresizliğini göstermektedir. Çaresizleştikçe zayıflamaktadır. Zayıfladıkça karşımızda çarpıp düşmekte, düştükçe de pervasızlaşmaktadır. Düşmanın bu durumu zayıfladığını gösterirken, bizim de güçlendiğimizin ifadesidir. Başkan Mao'nun da söylediği gibi, **"düşman bize saldırıyorsa iyidir. Daha çok saldırıyorsa daha da iyidir."** Bugün düşman bir araya gelen en küçük örgütlü topluluğumuzdan dahi fena halde korkmaktadır. Ülkemizdeki mazlum uluslara ve halklara yapılan katliamlar, soykırımlar adeta bir savaş sendromunu andırmaktadır.

Komprador patron-ağa devletin tarihi karanlıklarla doludur. Kürtleri, çeşitli milliyet ve azınlıkları jenositinden geçiren faşizm, şimdi de insanlığı yaşam biçimi olarak ortadan kaldırma planları gütmektedir. İnsan toplumlarının kültürünün, tarihinin, duygusu ve düşüncelerinin içini boşaltarak etnosite (yani kültürel katliam) girişmektedir. Bugün hakim sınıflar, sınıf mücadelesini engellemek için elinden geleni arkasına koymuyor. Kültürü katletmektedir, doğayı tahrip etmektedir, orman katliamı yapmaktadır. Bugün Karadeniz'de komprador burjuvazi özel ve psikolojik savaş yürütmektedir. Tepeden-tırnağa çeteleşmiş bu devletin eli kanlı tüm cellatları, sivil faşist uzatmaları, **jitem** şefleri Karadeniz Bölgesi'nde özel olarak konumlandırılmıştır. Bu oluşumla halka saldırıp sindirmeye, yıldırma ve gerilladan soyutlamaya çalışsa da başarılı olamamaktadır. Gerillanın marifetli ellerindeki kavrayışla ve namuluların hünerli vuruşlarıyla ağız salyalı itleri neye uğradıklarını şaşırılmaktadır. Hakim sınıflar, gerilla savaşına karşısında trilyonlarca lira harcamasına ve tüm teknik donanımı seferber etmesine rağmen hüsrana uğramaktadır. Anlaşılmalıdır ki hiç bir güç Proletarya Partisinin ideolojik ve stratejik gücü karşısında duramaz. TKP(ML)-TIKKO'nun yiğit ve kahraman neferleri karşısında tutunamaz.

Bunu şehitlerimizin vuruşmalarından öğreniyoruz ve öğretiyoruz. Bülent Akbaba ve Metin Çakar yoldaşların örnek mücadelesiyle devrimin kızıl güzergahına can kattıklarını, güç kattıklarını, Karadeniz'in topraklarını kızıl kanlarıyla yogurdıklarını kimse görmemezlikten gelemez.

Evet Bülent yoldaş, senin ardından devam ettiriyoruz kavgayı. Karadeniz'in topraklarını kızıl yoguruyorsunuz. Önder İbrahim Kaypakkaya'nın ifade ettiği gibi: **"Türkiye'nin geleceği çelikten**

yoğruluyor, belki biz olmayacağız ama bu çelik aldığı suyu asla unutmayacak." Halkın çıkarlarını her türlü bencil ve bireyci çıkarların üstünde tutarak sana yakıştığı gibi vuruştun. Şehitlere bağlılığını en iyi biçimde gösterdin. "İnsanın ölümü yüce ve anlamlı olmalıdır" diyordun. Gerçekten de bu kadar anlamlı ve yüce olması çok güzel. Hepimiz aynı dili, aynı düşünceyi ve aynı coşkuyu paylaşıyoruz. Çünkü biz, Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'nın öğrencileriyiz. Yüreğimiz, ellerimiz, boyumuz, yürüyüşümüzle hep birbirimize benzeriz. Bu satırları yazmaya zorlanırken sanki gözlerimin önündesin. Sanki sokaktayız ve yanyana yürüyoruz. Yürürken tartışıyoruz. Halkın, devrimin, örgütün sorunlarını tartışıyoruz. Sanki bir sokağın baş tarafına geldik gibi randevulaşıyoruz ve ayrılmamız gerekiyor adeta. Can yoldaşım bir film gibi geliyorsun gözlerimin önüne. Ölmeden sen yaşıyorsun. Yüreğimi derinden alevlendiriyorsun ve geçmişe götürüyorsun. Gözlerimin içi de kızardı, bak içime akıtıyorum gözyaşlarımı ve sana verdiğim sözden dolayı tutuyorum kendimi. Şehit düşenlerin ardından ağlamayacaktık. Sözümü tuttum can yoldaşım. Mücadele dolu yaşamındaki güzel anıları bırakıp erken gittin.

Can yoldaşım, çok zorlu bir dönemden geçiyorduk. Her şeyin birbirine karıştığı bir dönemde ilk randevudaki heyecanlı tanışmayı unutmuş değilim. Hemen sorunları çözmeye girişerek dürist, samimi, kararlı oluşundan çok etkilenmiştik. Kod ismini bile o kadar itina ile seçmiştinki. Sinan isminin tüm şehitlere aynı oranda bağlılığı ifade ettiğini söylemiştin. Haksız da değildin Sinan yoldaşım. İsmi onayını aldıktan sonra şöyle bir açıklama yapmıştın: **"Biz TKP(ML)'liler kendi şehitlerimizin erdemlerini ve ilkelerini pratikte yaşamakla görevliyiz."** Gerçekten de özveri dolu, sade, dürist ve sabırlı yaşamın insanlara çok şey öğretiyordu. Parti önemli bir süreçten geçiyordu. Koşulların çok ağır olması ve henüz yeni olman bile görev almanı engellememişti. Tereddütsüz sarıldın kavgaya ve girdin devrimin halayına. Bu kadar erken gidişini beklemiyordum doğrusu. Kimimiz irademiz dışında tutuklandık, kimimiz dağ başlarında şehit düştük, kimimiz sokak ortasında katledildik. Senin de böyle bir süreçte daha aktif kavgaya sarılacağından kuşku yoktu. Biliyordum oportünistlere, kaçkınlara ve hainlere karşı tavizsiz olduğunu. Düşmana günbe gün büyüttüğün kini biliyordum. Ve yüreğini dağlara örtüğünü de biliyordum. Ama bu kadar erken şehit dü-

şüp aynılığın yaşanacağını hiç düşünmemiştim. Şehitlerimiz, gelecekteki güzel günlerimizin teminatı ve devrimimizin yapı taşlarıdır. Gökyüzüne dizilmiş yıldızlar gibi daima parlayacaklardır. Nasıl anlatmalı seni/sizi bilemiyorum. Sizleri bir makalede anlatmakla olmaz Sinan yoldaş biliyorum. Bundan böyle bildiğin yolda emin adımlarla ilerleyecek, kavganı ve bayrağını Karadeniz'de dalgalandıracağız. Biz biliyoruz ki söyleyecek daha çok sözümüz ve yazılacak daha çok tarihimiz var.

Parti şehitlerimizi andığımız bir ayda şehit düşen daha da anlamlıdır. Senin şehit düşüğünü duyduğumuzda şehitler için etkinlik yapıyorduk. Okunan şiirde yanımda gibiydin.

Direnenler yılı yıla, derdi derde taş eylemiş/ Uykuları kuş eylemiş, özgürlüğü düş eylemiş/ Zaman olmuş sızılan usul usul boş eylemiş/ Acıları aş eylemiş, bir dilimi beş eylemiş/ Direnenler dağı taşı ses eylemiş/ Yaraları yürek yürek eş eylemiş/ Direnenler günü güne diken diken sar eylemiş/ Karanlığı dal eylemiş, tomur tomur nar eylemiş/ Gençliğini dar eylemiş, hücreleri kan eylemiş/ Duvar duvar yaz eylemiş, zincirleri saz eylemiş/ Söz eylemiş, karda-kışta nakış nakış söz eylemiş/ Yüreğini söz eylemiş, yiğit olan yüreğini söz eylemiş/ Ya neylesin zulüm sana sabrı taşıyan ya neylesin/ Dövüşmeyi yar eylemiş az eylemiş...

And olsun ki; sizin yaşam felsefenize bağlı kalacağız. Mevzi yerlerinizi boş bırakmayacağız. Zulmün duvarlarını parça parça yıkacağız. Kavganızı, anılarınızı ve bayrağınızı yerlere düşürmeden zirvelere taşıyacağız. Demokratik Halk İktidarını kurarak halka olan borcumuzu ödeyeceğiz.

Bugün her TKP(ML) taraftarının, sempatanının, aktivistinin ve de kadrolarının her zamankinden daha fazla şehitlerimizin intikamını alma bilinciyle kuşanmaları gerekmektedir. Bu hepimizin halka, şehitlere, partiye, devrime olan borcumuz ve görevimizdir.

- Şan Olsun TKP(ML) Şehitlerine!

- Bülent Akbaba (Sinan) Yoldaş Ölümsüzdür!

- Metin Çakar (Çetin) Yoldaş Ölümsüzdür!

- Dersim'den Karadeniz'e Doğru İlerleyen Yürüyüşümüzde Şehitlerimiz Umud Ekip Büyütüyorlar Devrim Halayımızı!

TKP(ML) Dava Tutsağı

Bir Mücadele Yoldaşı

Gebze Cezaevi

Haklı savaşta, insanın bilinçli dinamik rolü belirleyicidir!

'89 güzünü yerini kışa bırakmak üzereydi. Bu mevsim bütün canlıların kışa hazırlandığı zamandır. Dersim'de kış erken gelir. Bundan dolayı da hazırlıklar da erken başlar. Çünkü, kar bir yağmaya başladı mı, bütün ulaşım yolları altı ay boyunca tünden kapalı kalır. Yoksul halk, kar düşümüyle birlikte kendi kaderiyle başbaşa dır artık. Onun bu müşkil hali devleti ilgilendirmedigi gibi, onun da bu faşist devletten hiçbir beklentisi kalmamıştır zaten. Devletin kendisine dost olmadığını yüzyıllardır yaşadıklarından bilir. Biz de kış hazırlıklarımızı tamamlamak üzereydik. Her muntıkada ayrı ayrı üslenme noktalarımız bulunmak zorundaydı. Komutanlık, Ovacık hatında da bir üslenme noktası hazırlanması için benim de aralarında bulunduğum 4 kişilik bir birim görevlendirilmişti. Eylem durumlarında her muntıkada daha rahat kaybolmak, yine üslenme noktalarımızın deşifre olması durumunda açıkta kalmamak için ve buna benzer gelişmeler karşısında tedbirli bulunmak için böyle davranıyorduk.

Biz 4 kişi, bir yandan bu hazırlıklarımızı sürdürürken, bir yandan da uygun anlar kollayıp düşmanın güz operasyonları çeken güçlerini vurma hesapları yapıyorduk. Düşmanın kullandığı yolları iyi bildiğimiz için genel olarak yollara yakın yerlerde konaklıyorduk. Bu hareket tarzımızın sonucunda kısa zamanda düşmandan 2 adet el telsizi kamulaştırmıştık. Bu eylemden sonra Tepsili Köyü civarında bir noktada konaklamaya başladık. Akşamları, hem civar köylere uğruyor ve halkla normal ilişkilerimizi sürdürüyorduk, hem de milis örgütlülüğümüz aracılığıyla ihtiyaçlarımızı temin etmeye çalışıyorduk. Köyün yaklaşık 400 metre alt tarafında, vadinin uygun bir yerinde yolun kenarında konaklıyorduk. Bu yol düşman tarafından sık sık kullanılıyordu. Düşmana saldırmak için de elverişli bir nokta olduğundan burayı seçmiştik. 10 gün önce bu yoldan bir düşman konvoyunun geçtiğini görmüştük ama uzak olduğumuzdan uygun bir noktada yakalayamamıştık. Kaçırığımız bu fırsattan ders çıkartmıştık ve buna göre tedbir almıştık. Evet, bu kendiliğinden bir tarz değil, planlı, programlı bir hareketti. Eğer savaşmak ve düşmanı yakalayıp vurmak istiyorsan, düşmanı aramak, onun zayıf noktalarını yakalamak zorundasın. Yoksa kendiliğinden kazanımların oluşması imkansızdır; savaşın geliştirilmesinden ise zaten bahse-

dilemez.

O gün, 2 yoldaşı bilgi edinmek ve bazı ihtiyaçlarımızı temin etmek için köye göndermiştik. Arkadaşlar köye gittikten sonra araç sesleri gelmeye başladı. Etrafı kontrol ettiğimizde, Ovacık hattından 1 askeri konvoyun gelmekte olduğunu gördük. Bunun üzerine telsizle köyedeki yoldaşlara hemen geri gelmelerini bildirdik. Kısa süre sonra yoldaşlar yanımıza geldiler. Ve hemen sırt çantaları ile fazlalık eşyalarını uygun bir yerde kamufle ettik. Çatışma durumunda daha rahat hareket edebilmek için aldığımız bir tedbirdi bu. Eşyaları sakladıktan sonra bölgeyi dürbünle genişçe taramaya başladık. Bu tarama sonucunda arazinin birçok noktasında da operasyon güçlerinin bulunduğunu farkettilik. Zaten her güz mevsiminde düşman bu tip operasyonlar düzenlerdi.

Konvoy bizi geçip köyde durdu. Planımız konvoy geri döndüğünde vurmak olduğu için geçerken dokunmadık. Hemen biraraya toplanıp planın detayları üzerinde tartışmaya başladık. Önce pusu noktasını tam olarak

mak ve düşmana darbe vurmak da riske girecekti. Ama biz, bu dezavantajımıza rağmen, düşmanla gireceğimiz bu muharebeyi başarıyla sonuçlandırmak için mümkün olduğunca az hata yapmak zorundaydık. Aksi bir durumda bize acı fatura çıkabilirdi. Eğer, başarılı bir şekilde planımızı uygulayabilirsek silah alma durumumuz da vardı. Bütün olasılıkları ayrıntılarıyla tartıştıktan sonra hepimiz aynı noktada birer metre arayla mevzilenmeye, konvoyun en arkasındaki aracı vurmaya karar verdik. Zaten teknik olanaklarımız ve sayımız gözönüne alındığında en uygun planda buydu.

Bu eylemin en belirgin özelliği; düşman konvoyuna karşı günün erken saatlerinde yapılan ilk saldırı eylemimizin olmasıydı. Daha önceleri epeyce çatışma ve saldırılarımız vardı ama bunlar çok geç saatlerde yapılıyordu.

Sabahın erken saatlerinde yağmaya başlayan yağmur, yerini kar yağışına bırakmıştı. Hava koşulları bizden yanaydı. Çünkü bu hava atmosferinde hem düşman hava gücünü kullanamayacaktı, hem de bizim çekilmemiz

mamız daha da kolaydı. Araçtan kurutulan düşman unsuru olmamıştı. Düşman, biz çekildikten epey sonra cesetleri, birkaç gün sonra ise arabanın hurdasını gelip almıştı. Bizimse hiç kaybımız yoktu, düşmana sıkıştığımız kurşunların dışında.

Bu dönemlerde komuta kademesinde müthiş bir sağcılık sözkonusuydu. Askeri alanda önüne perspektif konmasına rağmen ve elinde hem insan gücü, hem de teknik bakımdan yeterli olanaklar bulunmasına karşın komutanlık adeta eylem yapmamayı teorize etmek için "ben bunca adamla, bunca silahla bu eylemi yapamam, şu uygun değil, bu uygun değil" vb. türden komik mazeretler öne sürüyordu. Bu duruma karşı özellikle gerilla birliğlerinde müthiş bir rahatsızlık yaşıyordu ve bu tepkiler çoğu zaman sert tartışmalara neden oluyordu. Komuta kademesinin bu durumunu, düşmanın gücünü olduğundan fazla abartma, kendi gücünü küçümseme ve buna bağlı olarak kendine güvensizlik olarak yorumlayabiliriz.

Sonuç olarak: Bu eylemimiz içinde örgütsel bir zaaf barındırıyordu ki biz bunu başta belirtmek durumundayız, o da; bannak çalışmalarını yürüten birimimizin aynı alan üzerinde düşmana saldırmasıdır. Ama diğer bütün yönleriyle çok güzel bir eylemdir. Bu eylem; düşman ne kadar güçlü olursa olsun, ideolojik sağlamlık ile akal ve cesareti birleştirme becerisi gösterildiğinde kendisinden katbe kat güçlü olan bir güce karşı zafer elde edilebileceğini kanıtlamıştır. Evet 2 otomatik tüfek, 1 mavzer ve 1 tabancayla düşmanın büyük bir koluna saldırılmış, onun üzerinde düşman unsuru savaş dışı bırakılıp, kayıp vermeden başarıyla üsse çekilmiştir. Hem de sabahın erken saatlerinde ve yalnızca 4 kişiyle.

Eylem başta gerilla güçlerimiz olmak üzere halkta da coşku yaratmıştı. Komutanlığın mazeretlerini de çürütmüştü. Dolayısıyla bu eylem komutanlığın durumunun tartışılması ortamının doğmasına vesile olmuş, savaş geliştirilmesinin mazeretinin olmayacağını pratikte göstermiş ve Partimizin savaşı yükseltme ısrarına karşın, ikircikli tutumun neden olduğu bu eylemsizlik durumunun yavaş yavaş kırılmasında bu eylem etmenlerden biri olmuştur. Kısacası bu eylem, birçok bakımdan başarılı ve güzel bir eylemdir. İleriki aşamalara örnek teşkil edecek nitelikteydi ●

Bu eylemin en belirgin özelliği; düşman konvoyuna karşı günün erken saatlerinde yapılan ilk saldırı eylemimizin olmasıydı. Daha önceleri epeyce çatışma ve saldırılarımız vardı ama bunlar çok geç saatlerde yapılıyordu.

belirledik. Yolun etrafı ormanlık olduğu için 2 metreden bile mevzilenmek mümkündü. Pusuya yattığımız yer; etrafı nispeten açık ve alt tarafı uçurum olan bir noktaydı. Kimin hangi noktada konuşlanacağını birlikte tespit ettik. Yola 5 metre yakındık. Yolun 2 metre yanında taşınmak üzere köylülerin dizdiği odun yığını vardı. Buradan aracın içine el bombası atılabilir önerisi geldi. Yalnız, üzerimizde kendi el yapımı olan 1 adet el bombamız vardı. Bunu kullanma önerisi yoldaşlarca reddedildi. Çünkü, yalnızca 2 adet G-3 marka otomatik tüfeğimiz vardı, diğer 2 yoldaştan birinde mavzer, diğerinde tabanca vardı. Silahlarımızın bu kadar sınırlı olması bombayı kullanmamızı olanaksızlaştırıyordu. Çünkü, bomba otomatik tüfek taşıyan yoldaştaydı. Eğer o bombayı atmak için odunların arkasında mevzilenseydi, geride bir otomatik tüfek kalacaktı. Dolayısıyla bizim vuruşumuzla birlikte bizden teknik olarak onlarca kat güçlü olan düşmanın karşılık vermesi durumunda, hem onu geri çekmek, hem de birimi savun-

daha kolay olacaktı. Yaklaşık 1 saat köyde kalan düşman yola çıktığında, biz de silahlarımızı son kez kontrol edip yerimizi aldık. Konvoydaki araçlar birer birer geçiyordu, biz de nişan almış en son aracı bekliyorduk. Sabah saat 10:30 sularında birbirini 30-40 metreden takip eden araçların en sonuncusu istediğimiz noktaya yetişmişti. Talimat verilir verilmez hep birlikte şoför mahalline ateş ettik. Şoförün ve yanındakilerin vurulmasıyla birlikte araç yerinde duraksadı. Hiç ara vermeden her birimiz dörder jarcör mermi boşalttı arabaya. Derken araba uçurumdan aşağıya yuvarlanmaya başladı.

Vadide yoluna devam eden diğer araçlar da, MG-3 makineli tüfeklerle bulunduğumuz noktayı taramaya başladılar. Biz de karşılık veriyorduk ama teknik donanımız yeterli gelmiyordu. Ve ikişer kişi halinde kademeli olarak geri çekilmek durumunda kaldık. Bunun için hattımızı önceden belirlemiş ve planımızı yapmıştık. Bir de birimiz küçük olduğu için kaybol-

ALİ ÇELİK

FERİDE YILDIZ

YAVUZ DOĞAN BARS

IVAN VESİLYEVİÇ BABUŞKİN

K A V G A K A V G A Ü S T Ü N E

ARİF İLE EZGİ YOLDAŞLAR

YEŞERMEK ÜZERE TOPRAĞA DÜŞTÜLER

6 Şubat 1995 tarihinde Dersim'in Hozat ilçesi kırsalında konuşlanmış olan TIKKO Ana Birliğinin güvenliği için tedbir alan ve Kalecik, Ulukale Köyleri istikametindeki tepelere yerleşen gerilla birlikleri sabah 04:00 sularında kendilerine yaklaşan yüzlerce düşman askeri görürler. Durum hemen Ana Birliğe ulaşır. Bu durum karşısında değerlendirme yapılır ve gerilla birlikleri mevzilere yerleşir.

Düşman güçlerinin her hareketini izleyen gerilla birlikleri saat 05:30'da Kalecik istikametinden ilerleyen beyaz ordunun kof güçlerini mevziye girdikleri anda Maoist kurşunlarla "selamlarlar." Hiç ummadıkları bir anda üzerlerine yağın kızıl kurşunlarla çil yavru gibi dağılan düşman güçleri arkalarına bile bakmadan bağırarak, ağlayarak mevzilerden kaçmaya başlarlar. Halk ordusu gerillaları ile beyaz ordunun kof güçleri arasında çatışma başlamıştı. Gerilla birliklerinin tepelere çok iyi şekilde mevzilenmesi karşısında tavşan yürekli "kahraman mehmetçik" ve üstleri birliklerine telsizlerden yaptıkları "bunlar çok iyi savaşıyorlar", "iyi nişan alıyorlar", "bütün şartlar onların lehinde" vb. açıklamalarla acizliklerini bildiriyorlardı. Saat 07:00'yi gösterdiğinde çatışma alanına takviye güçler gelmeye başlar. Gelen takviye güçlerle düşman sayısı bin kişiyi geçer. Buna karşılık gerillanın toplam sayısı ise 100'dür. Düşman gerillaları bulundukları yerden sökmek amacıyla o çok güvendikleri BRT-60 zırhlı araçlarıyla gerilla mevzilerine yaklaşmaya çalışır.

Fakat onlarda bir "sürpriz" bekler. Panzerlerin yaklaştığını gören gerilla birliklerinden bir grup mevzilerden kayarak indikleri dere yatağında roketleri ile panzerleri bekliyordular. Büyük bir ihtisamla yaklaşan BRT-60 zırhlı panzerler bir anda üstlerinde patlayan roketlerle saf dışı kalıp, zırhlı araçların içinde bulunan 24 özel tim elemanı kızıl kurşunlarla cehenneme yollar. Panzerleri saf dışı bırakan gerillalar panzerlerin içindeki ve timlerin üzerlerindeki cephanelere el koyduktan sonra panzerlerin üzerindeki uçaksavarları sökmeye çalışırlar, fakat civata ile sa-

bitlenmiş olan uçaksavarları sökmemeyen gerillalar birer hatıra fotoğrafı çekerek panzerleri ateşe verirler. Bu arada yukarıdaki mevzisinden uçaksavarı sökmek için aşağıya inen ve bir anda açıktan hareket eden Arif yoldaş düşmanın açtığı ateş sonucu şehit düşer. Arif yoldaş çatışma alanından çıkaran yoldaşları onu Munzur'un doruklarına gömerek tekrar çatışma alanına dönerler.

Arif yoldaş proletarya partisi saflarındaki mücadelesini gençlik örgütülüğü içerisinde sürdürdükten sonra 1992 yılında TIKKO'ya katılır. Fedakarlığı, alçak gönüllüğü ve çalışkanlığı ile hem yoldaşları, hem de halk arasında "halkın hamalı" olarak adlandırılmıştır. Arif yoldaşın şehit düştüğü sırada da Hozat'ın Zankirek Köyü'nden olan Ezgi (Feride Yıldız)'de mevzisinde açıktan hareket ettiği anda düşmanın yoğun ateşi içinde vurularak şehitler kervanına katılır.

Sabah saat 05:30'da başlayan ve gece 20:30'a kadar süren çatışma sonunda düşmana 27 ölü (subay, astsubay, asker) verdiren, 3 adet BRT-60 zırhlı aracı yokeden ve büyük bir bölüm cephanesine el koyan gerilla birliği iki yiğit savaşçısını şehit vererek Munzur'un doruklarına geri çekilir.

Arif ile Ezgi yoldaşlar halklarımızın dilinde slogan, gerillanın elinde mavzer olarak yaşıyorlar-savaşıyorlar.

YİĞİT PARTİZAN

YAVUZ DOĞAN BARS

Yavuz Doğan, TKP(ML) Genel Sekreteri Kazım Çelik ile birlikte Elazığ Palu'da 1987 yılında şehit düşen Ali Kaya Doğan'ın yeğeniydi. Ali Kaya Doğan'ın faşist Türk devletinin kolluk güçleri tarafından katledilmesinden sonra, aileye yönelik yoğun baskılara dayanamayan annesi ile birlikte yurtdışına çıktı.

Yavuz, yurtdışına ayak uyduramadığı gibi, TKP(ML)'ye olan sonsuz inanç ile tekrar Türkiye'ye döndü. Türkiye'ye döner dönmöz ilişkiye geçerek halk ordusu TIKKO'ya katıldı.

Yavuz Doğan 28 Şubat 1995 Salı günü saat 16:00 sularında TKP(ML)-TIKKO gerillalarıyla beyaz ordu güçleri arasında çıkan çatışmada şehit düştü. Aynı çatışmada gerillalar tarafından düşmana dört ölü

ve onlarca yaralı verildi.

Yavuz Doğan altınçağ mücadelesinde şehitler kervanına katıldı. Mücadelesi muca-delenizdir.

MEÇHUL ASİ

IVAN VASİLYEVİÇ BABUŞKİN

Öncü Bolşevik işçilerinden ve Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin kurucularından Lenin'in öğrencisi ve en yakın arkadaşı olan Babuşkin, Rusya'nın Vologodsk Guberniyasındaki Legenskaya Totemskaya köyünde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak doğdu. 1887 yılında başladığı torpido ustalığı öğrenimini tamamlayarak 1891 yılında Petersburg'ta Bemyanni Kovskiy fabrikasında torna ustası olarak çalışır. Fabrikada devrimci işçilerle tanışan Babuşkin gizli bildiri ve broşürler okumakta ve devrimci Nevskiy gümrük işçileri için düzenlenen gece seminerlerine katılmaktaydı. Seminerleri veren N.K Krupskaya ve diğer devrimciler, işçileri Marks'ın öğretisiyle tanıştıyorlardı. Bu seminerler Babuşkin'in politik eğitiminde büyük rol oynar. Petersburg'daki İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği üyesi öncü işçilerle tanışmak isteyen Lenin, Babuşkin ile ilk kez burada karşılaşır.

Babuşkin, İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği'nin aktif üyelerinin Lenin'le birlikte 1895'de yakalanmaları üzerine, fabrikalara "işçi yoldaşımız" imzasıyla sosyalizm için savaşta ilkeleri ortaya koyan, sosyalistlerin işçi sınıfının gerçek dostları olduğunu belirten, "Sosyalistler Kimdir, Halkın Düşmanları Kimdir?" başlıklı bildiriler hazırlayarak dağıtır.

Babuşkin Ocak 1896'da yakalanır ve Şubat ayında üç yıllığına Yekaterinoslav'a sürgün gönderilir. Burada Petersburg'dan gönderilen 1896 yaz grevlerine katılmış sosyal demokrat işçilerle ilişki kurar ve onlarla birlikte Biyansk fabrikasında politik çalışmalar yürütür. Babuşkin önderliğinde Aralık 1897'de İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği'nin Yekaterinoslav şubesi açılır. Onun bu şubedeki çalışmaları sonucu 1899'da Yekaterinoslav'da yaklaşık 25 işçi çevresi oluşmuş ve hepsi devrim mücadelesine katılmıştır. Daha sonraları Babuşkin yönetiminde Yujny Raboçiy (Güneyli İşçi) isimli gazete basılır. Lenin'in Sibirya'dan dönmüş-

den sonra Babuşkin ile Lenin arasında sarsılmaz bir bağ oluşur. Babuşkin, Lenin'in yurtdışındaki tüm Rusların katılımıyla çıkarılmasını düşündüğü gizli Marksist gazete İskra projesini büyük bir heyecanla destekler, organizasyonuna aktif olarak katılır.

1901 yılının sonlarında yakalanan Babuşkin, Aleksandrovska'ya gönderilerek hücreye konulur. Buradan Eylül 1902'de Londra'ya kaçır. Londra'da Lenin ile buluşarak İskra'nın redaksiyonunu yapmaya başlar. Petersburg'da "ekonomistler" ile sosyal demokratlar arasındaki mücadelenin keskinleşmesi üzerine Lenin onu "Novist-skaya" kod adı ile başkente gönderir. Lenin 16 Ocak 1903'te Babuşkin'e gönderdiği mektupta "Novistkaya'nın enerjik çalışmalarını selamlıyorum ve en ufak bir değişime izin vermeden mücadelenin bu savaş ruhla sürdürülmesini tekrar tekrar rica ediyorum" der. Ancak bu mektup Babuşkin'in eline geçmez. Çünkü Babuşkin tekrar yakalanmıştır. Babuşkin hücredeyken RSDİP'in II. Kongresini, kongredeki görüş ayrılıklarını ve Bolşevik-Menşevik bölünmesini öğrenir. Hiç tereddüt etmeden Lenin'in ve Bolşeviklerin yanında olmayı seçer. Ocak 1906'da Babuşkin bir grup yoldaşıyla Çita'dan Irkutsk'a silah nakleder. Çita'da Askerler ve Kazak Temsilcileri Sovyetini kurar. 31 Ocak 1906'da Babuşkin ve yoldaşları general Meller-Zakomulst'e bağlı birlikler tarafından yakalanırlar. Yakalanmaları sonrasında hiç yargılanmadan Mesovaya Zabaykalsk demiryolu üzerinde kurşuna dizilirler. Babuşkin kimliğini söylemediği için "meçhul bir asi" olarak gömüldü.

Onun bu kahramanca ölümü ancak 1910 yılında ortaya çıkar. Babuşkin'in mezarı düşmana kimliğini açıklamadığı için bilinmemektedir. Fakat o başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen dünya halklarının kızıl yüreğinde yaşıyor-yaşayacaktır.

Öte yandan TKP(ML)-TIKKO-TMLGB saflarında Şubat Ayı içerisinde şehit düşen Yunus Koç, Ali Çelik, Niyazi Sezgin, Hüseyin Karataş, Ali Çiçek, Kemal Akkaya, İsmail Güneş, Salih Güneş, Zeki Kutan ve isimlerini sayamadığımız nice devrim şehidini saygıyla anıyor, bıraktıkları mirasın takipçileri olduğumuzu ilan ediyoruz ●

Küçük burjuva özlemler beyaz perdede

İnsanoğlunun yabancılaşmaya hızla sürüklendiği dünyamızda sosyal bir varlık olan insanın; toplumsal yaşamla arasındaki uçurumlar da hakim sınıfların politikalarının dayatması sonucu büyümekte... Bireyin kapitalist üretim ilişkilerinin tahakkümü altında ekonomist kaygılarla sürüklendiği yaşamında bireyin bireye yaklaşımı ilişkilerde toplumsallığın dozunu etkilemektedir. İnsana kendi toplumsallığından yabancılaşmasının dayatılması sonucu bireyin giderek tekleştirildiği dünyada ve coğrafyamızda insan olmanın verdiği toplumsal sosyallik bilinçli olarak dumura uğratılmaktadır. Dünyada emperyalizmin kendi içindeki çıkar çatışmaları bunun coğrafyamızdaki erksele uzantılarının içinde bulunduğu ekonomik-siyasal buhran ve dünya genelinde yürütülen haksız savaşların toplumumuz üzerindeki en sinsi taktiği olan etnosid yozlaştırma, jenosid imha saldırıları sonucunda ortaya çıkan kültürel yozlaşma bireyle toplum arasındaki uçurumları derinleştirerek devam etmekte...

Bu saldırılar sonucu coğrafyamızda, kendini her geçen gün daha da fazla kimlik çatışmasına sürükleyen iktidar sınıfa karşı sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerine katılımı tercih eden halklarımız, bireyin özgürleşmesinin toplumun özgürleşmesinden geçtiği bilinciyle iktidara karşı duruşlarda bulunmaktadır. Beraberinde emperyalizm güdümlü sürdürülen haksız savaşın coğrafyamız kısmında olan gelişmelerinden kır insanına zorla dayatılan kent yaşamı, bu yaşama alışmakta zorlanan bireyi kendi kimliğine ve kültürel değerlerine yabancılaştırmayı hedeflemektedir. Kendi kültürel değerlerine sahip çıkmanın çabası içerisinde örgütsüzce çırpınan birey, kendi kültüründen uzaklaşarak ekonomik kaygılarla küçük-burjuvazinin tipik özelliği olan iyi yaşam düşleriyle cebelleşerek, kültüründen ve toplumdan uzaklaşmaktadır.

İşte İstanbul'un sokaklarındaki yozlaşmanın görüntüleri olan fuuş, uyuşturucu vb. gibi yaşam tarzları içerisinde sürüklenen insan manzaranın ana nedenlerini yukarıda kısaca değindirdiğimiz bu etmenler oluşturmaktadır.

Bir süreden beri sinemalarda gösterime giren; başrollerini Cem Yılmaz

ve Mazhar Alanson'un oynadığı, müziklerini ise Mazhar Alanson'un yaptığı "Her Şey Çok Güzel Olacak" adlı filmin karelerinde de göze çarpan ilk etkiler bu saydıklarımızdan bir çok kesit sunmaktadır.

Filmin kadro kimliğine bakıldığında, niyetin beyaz perdeye toplumsal gerçekliği taşıyarak topluma çözümler sunan ve sunma kaygısında olan kişiliklerden oluşmadığı kani-

sına varılsa da, perdeye yansıyan kesitlerden bizler politik çözümler çıkartmakta fazla zorlanmadık. Bundandır ki, Cem Yılmaz ve diğer kişiliklerin sinema sanatı noktasında ilerici-muhafız bir yanı olmamasına karşın, filmin oykusüne sıçrayan yaşamın kendi realitesinin kaçınılmazlığı olduğunu gözlemledik. Ve elbette ki filmi çevirenlerle bizlerin bir çok noktada kaygıları-

mız farklıdır.

Filmden kesitleri kısaca sunarak, diğer bir çok yanını izleyicinin gözlemlerine bırakmak istiyoruz. Filmde öne çıkan iki karakterin ekseninde dönen öyküde, iki kardeşin aile ve toplumla ilişkileri yer almakta. Kardeşlerden biri sistemin yabancılaştırma politikalarının sonucu ortaya çıkan lümpen, küçük-burjuva, iyi yaşam düşleriyle karmaşık ve mafya ilişkilerinin içerisine sürüklenen bir yapıda izleyiciye sunulmuş. Diğer kişilik ise her ne kadar mafya, uyuşturucu vb. gibi yaşam tarzının dışında olsa da ona da özünde yüklenenin sistemin entegre karakterlerinden bir insan manzarası olduğunu görmek mümkün. Filmin bazı sahnelerinde ise Eşkiya filminde Uğur Yücel'in oyunculuğu noktasındaki eğilimlerinin filmdeki karakterlerden Altan'a yüklendiğini gözlemlediğimizde, bunun Yeşilçam'ın eski adeti olan nakaratlarından (üretimsizliğinden) kaynaklandığı kanısına vardık.

Genel olarak, akışı içerisinde ailele toplum arasındaki sosyal ilişkilerden örnekler sunan filmde, anlatımın ağırlıklı biçimde komedi içerikli olduğunu da gözlemlemek mümkün. Ancak sinemada sunulan son dönemdeki Türk filmlerinden iyi olan yanlarından birinin de, müziklerinde taşıdığı kimliğin olduğunu söylemek gerekir. Mazhar Alanson'un kendi müzikal deneyimlerini taşıyarak hazırladığı filmin müziklerinin iyi olmasına karşın, bu konuda da film müziklerindeki klasik dokunun kendini bu filmin müziklerinde de hissettirdiğini söyleyebiliriz.

Ozetle: Her Şey Çok Güzel Olacak adlı sinema yapıtını izlerken espirili yanlarından dolayı hoşça vakit geçirebilirsiniz. Zaten filmi yapanların da işin bu yönünü popülize etme noktasında kaygılarının bulunduğu bir gerçeklik olarak daha ilk sahnelerde sizi yakalıyor. Alternatif sinema anlayışının her geçen gün daha da fazla kurumlaşarak geniş kitleleri kucaklaması ve sisteme bu alanda da daha güçlü vuruşların yapılması gerekliliği bilinciyle sinemadan ayrılırken, yarınları güzelleştirmenin ancak insanlığı kuşatan kölelik zincirlerini parçalamaktan geçtiğine dair inancımızı büyütüyoruz.

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

Türkiye ve dünya halklarının kurtuluşu uğruna can bedeli sürdürülen kavgada, Proletarya Partisinin ilklerini tarih sayfasına kanla yazdıranların anısına...

Ç I K I Y O R

Esas olan;

her alanda devrimci kişilikte yoğunlaşmaktır

Bugün önümüzdeki büyük sorunlardan bir tanesi de, devrimci kişilik sorunudur. Büyük hedefleri başarabilmenin, bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizme varmanın yolu; iç bütünselliğini sağlamış, söylemi ile pratiğini bütünleştirmiş devrimci kişilikle mümkün olacaktır.

Parlık sloganlar atmak ya da tımtıraklı sözler söylemek, içi havayla doldurulmuş, bir topluluğa darbesiyle sönen balondan ibarettir. Ya da, saman alevi gibi kısa bir sürede sönmek zorundadır. "Savaşa göre şekillenmek", "kızıl güzergahta Altınçağa yürümek", "72 ruhuna sahip çıkmak", "MLM ile silahlanmak" deyimleri güzel sloganlardır. Eğer bu sloganların altı doldurulmazsa, askeri, siyasi, ideolojik olarak donatılıp sosyal pratikle bütünleştirilmezse, her geçen gün bu hedeflerin veya bu söylemlerin içeriğini boşaltmaktan öteye gidemeyiz. Yapmamız gereken, söylemlerimizle bütünleşen bir devrimci kişiliğe sahip olmamız sorunudur. Bu, kafaların net olma gereğidir. Bu, kişinin iç çatışmasıdır.

İnsanın kafasında, iki farklı zıt düşünce sürekli çatışma halindedir. Bu düşüncelerden birini kişinin proleter yanını oluştururken, diğerini ise proleter düşünce ile çatışan burjuva yanını oluşturmaktadır. Sürekli çatışma halinde olan bu iki zıt düşünceden hangisi ağır basarsa, yaşama da o yan yön vermektedir. Ve kişinin davranış biçimi, olaylara, halka, partiye ve yoldaşlarına karşı yaklaşımı ile yaşamı sahiplenme duygusu da ona göre gelişir. Eğer kişide hakim olan yan burjuva kişilik ise o kişi olayları, olguları burjuvazinin bakış açısıyla yorumlar. Bu tür kişilerden, devrim ve halk için bir şey beklemek bir yana, boşuna zaman kaybı ve kendini tatminden öteye varılamaz.

Kişi, MLM düşüncüyü doğru düşünür ve bilince çıkarırsa; yaşamış ve yaşamakta olduğu iç çatışmada, proleter yanını zaferle taçlandırmayı başaramaması için hiçbir engel yoktur. Lafa ne MLM, ne de devrimci olunur. Kişi, bu söylemleri, sosyal pratikte bütünleştirdiği takdirde MLM olur. İnsan bu doğru bilimsel düşüncüyü alıp özüm-

sedikçe, iç temizliğinde ivmeli şekilde sürdürmeye devam eder. Ve bu süreç içinde kafası netleşir. Kişi, yavaş yavaş bireycilikten toplumsallığa doğru grafik seyrini arttırır. Her attığı adımda kafasındaki proleter düşüncenin boyutu da hızla yükselmeye kaydeder. Bu süreç zarfında yavaş yavaş devrimci kişilik, o kişinin hal ve hareketlerinde yansımaya başlar. Kişi artık doğru ile yanlış ayırtmaya başlar. Kafasındaki korkuyu yıkmaya, kimseyi düşünme olan bireyci yanından hızla uzaklaşarak, MLM bilimsel düşünce tarzında yeni tip insan olma yoluna girmeye başlar. Çünkü, artık onda burjuva düşünce tarzı; küçükburjuva yoz anlayışlar, yenilgiye uğrayarak proleter kişilik, devrimci kişilik gelişmeye başlar. Ve bireyciliği toplumsallığa dönüşür. Bireycilik, bencillik, sekterizm, liberalizm vb. temelinde gelişen ve gelişebilecek olan düşüncelere karşı kişi, gerek kendine, gerekse başkasına karşı yoğun bir savaşım içerisine girer.

Kendi iç düşünce bütünselliğini sağlamış, burjuva düşüncelerinden arınmış, MLM bilimsel düşünce silahıyla kendini donatmış, MLM düşüncesi rehberliğinde sosyal pratikte bütünleşerek, pratik içerisinde çelikleşmeyi başarmış bir kişilik, kolay kolay yenilmez ve sağa-sola savrulmaz.

Yukarıda saydığımız nitelik taşıyan bir kişilik, önderlik vasıflarına sahiptir. Kendini feda etme ruhuna sahiptir, her alanda yaratıcıdır, mekanik hareket tarzından kendini arındırmıştır. Bu kişilik, verileni yapmakla yetinmez, partinin ihtiyacına göre askeri, siyasi-ideolojik, kültürel açılımlarda kendini yetkinleştirir ve ihtiyaçlara cevap olur. Gelişmiş ve gelişecek durumlara karşı, devrimci öngörülüklerle plan ve programlar oluşturarak taktik politika ve buna uygun pratikler geliştirir. Bu kişilik halkla, partiyle, yoldaşları ile sıkı bağlar kurmasını büyük bir ustalıkla yerine getirir. Yine parti kişiliğini, parti ilkelerini, parti disiplini hayata geçirmede öncülük eder. Proletarya Partisinin, ideolojik, askeri, siyasi, kültürel düşüncelerini en ince noktasına kadar kavrar/kavratır, yaşar/yasatır. Görevlerini yerine getirmede kendini yükümlü kılar. Bu kişilik, bütün burjuva zaafılarından, yanlış anlayışlardan

kendisini arındırmayı bilir ve burjuva anlayışlara karşı, ideolojik savaş vererek bu düşüncelerin amansız düşmanı olma görevini yerine getirme bilinciyle hareket eder.

Kişilik yapılanmasını, devrimci kişilik eksenine oturtabilen, kendi iç dünyasındaki hesaplaşmada devrimci düşünce yapısını hakim kılarak, kafasını sınıf mücadelesinde netleştiren bir aktivist, yaratıcılığı her alanda gösterir. Yine sürekli araştıran, araştırdıkça kendini ve çevresini yenileyen bir kişiliktir. Küçük burjuva zaafı, yaratılan bu kişiliğe kolay kolay bulaşmaz, nasıl ki, dirençli, sağlıklı bir insana zararlı mikroplar bulaşmazsa, bulaşsa dahi; vücudun direnci virüsleri etkisiz hale getirirse, anlatmış olduğumuz devrimci kişilik yapısı da, kendisine ve sınıfına karşı zararlı düşünce ve pratikleri önceden sezerek, ona karşı tedbirini alıp etkisiz kılar. Yani, kendi iç bütünlüğünü sağlamış kişilik, dost ve düşmanı birbirinden kolayca ayırabilir. Çünkü, sürekli araştıran, araştırdıkça öğrenen, öğrendikçe sosyal pratikte uygulayandır. İyi bir aktivist, niteliğini MLM bilimsel dünya görüşü ile bütünleştirdiğinde, olayları, olguları bilince çıkararak siyasallaştır. Siyasallaştıkça da yetkinleşir ve burjuva zaafılarından arındıkça güç kazanır. Bu kişilik, daha işin başında kafasındaki korkuları yıkmıştır. Onun kafası nettir, vazgeçilmez ideali olan; devrim mücadelesine, devrime giden yolu belirleyen devrimin stratejisine kilitlenmiştir. Onun belirlemiş olduğu bu hedef de, önüne çıkan bütün olumsuzlukları, bütün setleri rahatlıkla aşmasını bilir. Bu kişilik yapısı, sınıfına gelecek tehlikeleri de büyük bir öngörülükle önceden tahmin ederek önlemlerini alır.

Bu düşünce ile donanmış kişilik yapısının partiye yerleşmesi sağlanabilseydi, düşman, ajan ve işbirlikçilerini partiye kolayca sızdıramazdı. Liberal davranışımızla, ilkesizliğimizle, bireyci anlayışımızla, parti ideolojisini kavrayışsızlığımızla bu unsurların parti içine girmesine zemin hazırladık. Karşı Devrimci Hücre (KDH) bir sonuçtur. Esas sorun KDH'nın içimize nasıl sızdığı, bizi oraya götüren anlayışın ne olduğudur. Sorunun özüne inip

sorgulamazsak, yalnızca biçimiyle uğraşmış oluruz. Bu da bataklıkta sivrisinek öldürmeye benzer. Bataklık kurulmadıkça sivri sinek misali, parti içinde küçük burjuva zaafı, sorunlu kişiler her zaman varolacaklardır. İlkesizliğin, disiplinsizliğin, örgütsüzlüğün ve kendiliğindencilüğün hakim olduğu bir ortamda ajan ve işbirlikçilerin bu kapıdan rahatlıkla sızması kaçınılmazdır. Sempatizanından üyesine, üyesinden kadrosuna, kadrosundan MK'sına kadar herkes Bolşevik Parti ilkelerini, disiplini, kadro anlayışını, çalışma tarzını, bulunduğu konuma uygun bir şekilde pratiğe geçirirse, düşmanın her türlü sızmasının önü alınmış olur. Gerek küçük burjuva anlayışlar, gerekse de düşman işbirlikçi ve ajanları parti içinde yaşama ortamı bulamazlar.

Bugün yapmamız gereken; siyasal olarak anılmak ve MLM bilimsel dünya görüşünde yetkinleşmektir. Lenin'in de dediği gibi, "Çalışmayı denetlemek, şeylerin (meselelerin) özünü inmek, eğitmek, öğretmek, ciddi darbelerle aklını başına getirmek." Evet yapmamız gereken de kendimizi üstten alta silkelemektir. Siyasallaşmada, örgütlenmede ve bilimum parti faaliyetlerinde liberalizme düşmeden, güçlü eleştiri darbeleriyle amansız bir şekilde kendimizi sarsmaktır. Eleştiride yıkıcı değil yapıcı ama acımasız olmak, duygusallığa düşmeden, parti ilkeleri doğrultusunda örgütlenip/örgütlemektir. Başta, kendimizi amansızca sorgulayarak, iç hesaplaşmamızı yaparak, kendimizden başlayıp tüm parti bünyesinde yeniden kalıba dökmeyi sağlamak esas görevimiz olmalıdır. Üstten alta siyasi ve kültürel arınma yaşanmadığı takdirde, o büyük ideale ulaşmak, halka verilen devrim sözünü yerine getirmek imkansız hale gelir. "Savaşa göre şekillenme", "MLM'nin kızıl güzergahında yürümek", "72 Kaypakkaya ruhuna sahip olma" gibi söylemlere layık hareket etmemiş oluruz. Öncülük ve önderlik rolümüzü de layıkıyla yerine getiremeyiz. Hedef: komünist kişilik ve örgütlenme ile partili yaşamda ısrar, ilkelere sıkı sıkıya sarılma, bu bütünsellik içinde düşmana yönelme ve kazanma olmalıdır. ●